

Obsah

Povídka č. 1	2
Povídka č. 2	5
Povídka č. 3	12
Povídka č. 4	17
Povídka č. 5	20
Povídka č. 6	43
Povídka č. 7	47
Povídka č. 8	52
Povídka č. 9	54
Povídka č. 10	66
Povídka č. 11	83
Povídka č. 12	94
Povídka č. 13	98
Povídka č. 14	104
Povídka č. 15	109

Povídka č. 1

Kde bolo - tam bolo, hen bolo - tu bolo. Za Tieňozemou Ašajskou, teplučkým Qarthom a Vychudnutým morom, ktorému závidela nejedna lady, bola jedna zem. Tá zem sa nazývala Západozemie. Bola to zem pekná, plná milých lordov a krásnych lady, ktoré s úsmevmi na tvári žili šťastne pod nadvládou spravodlivého a dobrého kráľa Joffreyho, nech odpočíva v hluku a je obžieraný červami.

Ale to sme troška popredu. Tak pekne po poriadku.

Kde bolo - tam bolo, hen bolo - tu bolo. Bola raz krásna zem plná mramorových schodov, sôch, stĺpov a iných hovadín, ktorá každá mala svoj sloh s nevysloviteľným názvom, ktorý sa musia žiaci teraz učiť. Táto zem sa nazývala Valýria. Muži, Valyriini, vo Valyrijských domoch sa ženili za Valyriijky, mali malé Valyrijčatá, ktoré sa hrali na Valyriu na Valyrijských záhradách s Valyrijským slnkom. Takže nebolo divu, že tam každému riadne preskakovalo. Raz to bohovia nevydržali a radšej ich zavalili sopkou. To ale nevedeli, že jeden z nich, Alegon so svojimi sestrami Vyseríjnou a Parris, ušli. Alegon nechával vo všetkom malý háčik, také malé ALE - naviac zbožňoval lego, ale o tom radšej mlčte, hanbí sa za to -, jeho sestra Parris s jednou časťou tela bujnejšiou než ostatné bola krásna a bola Alegonova milienka a tretia sestra, Vyseríjna... No... Vys... Vykašlime sa na ňu.

Avšak to sme moc vzadu. Musíme preskočiť Alegonovo trápne dobývanie, smrť pár významných ľudí, niekoľko svatieb, pohrebov, trapasov a detí, pár splodených bastardov a nejaké tie vojny, musíme preskočiť dejiny Harrenhalu, vojnu Uchvatiteľa, Hru o tróny, Stret kráľov, Búrku... STOP!... To je moc. Takže ideme na spomínanú Vojnu Uchvatiteľa.

Kde bolo - tam bolo, hen... Kašľať na to, prosto sa narodil jeden malý bastard Jon Sneh, ktorý je teraz náplňou jednej hrubej knihy. KONIEEEEEEEĆ... Nie, robím si srandu, to by som vám predsa nespravil, dovoliť vám tak rýchlo opustiť toto pole. Ešte vás chvíľu potrápim.

Mladý vlk bežal na svojom koňovi. A keď hovorím bežal, tak myslím naozaj bežal, keďže sa chcel rozcvičiť za jazdy. Trápila ho už reuma, vrásky na tvári pretože nepoužíval Lóraseál, ale napriek tomu to bol stále Mladý vlk. S vetrom a všami vo svojom dlhým hnedých vlasoch a pokojnej tvári, tak sa mi marí, letel cez zelené pláne Roviny, letel cez hory a blatá a Blatá. Letel pieskom Dornským. Až narazil na jednu vysokú vežu.

V tom sa pred ním postavil obrovský rad Kráľovskej gardy. Boli odení v obrovských brneniach, v ktorých sa len-tak-tak hýbali a na pleciach mali dlhé biele plášte, aby ich spomaľovali a bolo ľahšie ich zabiť. Tasili svoje meče a až vtedy si Ned všimol, že tam stoja traja - Dornská „břečka“ dokáže svoje.

Keďže bol odvážny a hlúpy, sám sa proti nim vydal bojovať. Všade lietali krv, črevá, oči, mozgy, meče, hlavy, Varysovi ptáčci, črevá, potoky krvi, vlasy, obočia, Malíčkovce volebné letáčky, nohy, ruky, bruchá... Bola to zmät' chaosu, nadávok, trieskania mečov a hlavne nudy. Preto to ďalej opisovať nebudem a radšej preskočíme tú časť ako ich všetkých aj tak zabil.

Bral schody po dvoch, troch, štyroch až skočil z druhého poschodia na dvanáste jedným skokom. Marvel Powa. Napokon použil výťah. Sprevádzaný ladnou hudbou a klavírom, zaspieval si najznámejšie piesne Westerosu ako sú „Dešť Kastameru“, „Tanec s draky“ alebo „Balada pre obete GRRM“. Spieval, tancoval, veselil sa... Ako každý normálny človek vo výťahu. Napokon sa dostal až na strechu.

Vtrhol tam a na cimburí zbadal postavu. Bola vysoká, čierna a... Mala v hrudi šíp. Vytekala z neho červená krv. Neda pichlo pri srdci. Tol'ké cesty, tol'ko času, tol'ko minútých peňazí za mýto a parkovacie lístky. Niéééé. Chcelo sa mu zakričať. Lyanna. Chytil ju do náručia. Plakal. Cítil, ako sa mu derú z očí slzy. Niéééé.

„Ned?... Ehm... Čo to robíš s mojím plášťom?“ Vedľa stála Lyanna merajúca si Neda dost' divným pohľadom. „Ty žiješ?“ Neveril vlastným očiam. „O áno, George mi dovoili sa s tebou ešte rozlúčiť.“

Neda to prekvapilo. „Rozlúčiť? Chceš povedať... Že odchádzaš?“ Nedovi zase začali padať slzy.

„Ale no ták, idem na lepšie miesto,“ chlácholila ho Lyanna a zľahka sa dotkla, „tu už nie som v bezpečí. Ale u susedov vo Wonderlande majú tak krásne počasie, tam budem zase hrať Srdcovú kráľovnu.“

To Neda aspoň trochu upokojilo. „Máš pravdu... Každý musí zomrieť...“ A tak sa rozlúčil s Lyannou, ktorá vystúpila na cimburie sprevádzaná orchestrom, ktorý tam hral pesničku z Lion King.. A lálá makráreméééé... Marajáááááááá... A keď to teda zdramatizovala dostatočne, konečne sa jej uráčilo z tej veže skočiť.

Ned bol v kuchyni na prízemí, piekol si palacinky. Aj dobrému bojovníkovi niekedy vyhladne. Ako tak jedol, zišiel dole Rhaegar. „Ned, musím ísť, Robert ma bude hľadať a pokúšať sa ma zabiť. Mám zomrieť na Trojzubci. Vieš, ako vie George šaliť, keď nie sme tam, kde máme zomrieť. Tak sa musím ponáhľať. Našťastie od

Malíčka viem, ako sa teleportovať. Avšak... Vieš ty si až príliš čestný, čo vôbec nie je na tejto knihe pekné a preto z teba musíme spraviť otca bastarda... A čírou náhodou mi tu tvoja sestra zanechala malý balíček... Tak... Sa prosto tvár, že je tvoj syn."

„Ale ja..." Rhaegar radšej rýchlo zdrhol skôr, než to stihol Ned dokončiť. „To nedostanem ani rodinné prídavky?" Ned sa s tým musel zmieriť. Musel si pamätať celý svoj život, akú cenu malo to, čo im slúbil - už nikdy nebude môcť schovávať pod posteľou 18+ časopisy... No napokon sa s tým vyrovnal a stal sa dobrým otcom. Dokonca našiel v nejakom zákope ďalšie dieťa. To, ktoré Rhaegar splodil s Lyannou bolo veľké, škaredé a hlúpe a neustále pokrikovalo Hodor! Hodor! akoby mu za to platili a Ned sa hanbil tváriť sa, že je jeho. A preto si vzal radšej iné dieťa a toto menuje pacholkom.

Bola noc keď Ned vyšiel z veže. A obzor bol prázdny. „Nič?" čudoval sa. Čakal nejakého muža bez tváre, ktorý by ho zabil, ale zdá sa, že naňho zabudli.

Medzitým v Braavose:

Mladý muž prechádzal cez záhony zelených bylín. Zapnul lampy, zalial ich a šťastne sa pozeral ako rastú. Predtým, než odišiel ešte šťastne pozrel na rady rastlín a povedal: „Valar hulis".

The ÉÉÉÉÉEnd

A počas záverečných titulkov si môžete vypočuť krátku pieseň od začínajúceho talentu Dorana Martella:

Na strome visí sto pomarančov,

jeden padá,

a už ich je tam len devädesiatdeväť.

Na strome visí devädesiatdeväť pomarančov,

jeden padá,

a už ich je tam len devädesiatosem.

Na strome visí devädesiatosem pomarančov...

Povídka č. 2

EDDARD

„Bezva akce“ pokývnul k tribunám a zašklebil se na něj.

„To teda jo, jsem rád, že tu jsme. Jsi Rákos, že?“

„Koukám, že Sever si pamatuje“ rozřehtal se „Jo jasně, jsem Howland“ a natáhl ruku.

„Ned“ přijal nabízené přátelství.

„Se ví, že Ned. Eddard Stark, druhorozený syn Zimohradu“ zadeklamoval „znám svoji vrchnost, ne“ zakřenil se. „Jsi tu i s bratrama, co?“

„Ne, braši i švigra dojeli s tatou,“ kývnul k tribuně vpravo. „Já a Robert jsme tu s Jonem Arrynem.“

„Není tak trochu suchar?“

„Vůbec ne, na to že je o třicet osm roků starší je fajn. Jedná s náma jak kámoš a to se cení.“

„Robert - to myslíš nejstaršího Baratheona, co? Jaký je?“

„Nejlepší kámoš na sever od Letních ostrovů,“ ušklíbl se tentokrát Ned.

„Koukal jsem, že to na koni umí, co?“

„Nejlíp mu to jde s holkama. Pnou se jak břečťan.“

Howland se rozřehtal a Ned se přidal, protože to byl smích extra nakažlivý.

„Čemu se to tak smějete?“ ozval se za nimi dívčí hlásek.

„Jenom nedospělé počínání nadějných mladíků, krásná neznámá,“ uklonil se Howland.

„Ahoj Lyanno, jakto, že nejsi na tribuně a nesleduješ svého dračího rytíře?“

„Nech si toho Nede, furt jak malý!“

„Ó promiň mi drahá sestro,“ zapitvořil se Eddard, „a dovol abych ti představil vazala našeho rodu Howlanda Rákose“.

Lyanna střelila pohledem po Howlandovi, rychle zpět po bratrovi a když viděla, že tentokrát si z ní přímo neutahuje, vysekla pukrle s rošťáckým úsměvem, „Je mi ctí.“

„Potěšení na mé straně, má paní,“ napůl hraně se uklonil Howland.

„Tohle je milejší společník než ten tvůj Robert, který se nese krajinou a holky jen čučí.“

„Samozřejmě, Robert se nese krajinou, zatímco Rhaegarek postává cudně v koutku a klopí oči, Lyannko.“

„Jsi hnusný puberták, Nede,“ a pokusila se ho kopnout do kotníku, zatímco Eddard svižně uhýbal, nejsa omezován vrstvami spodniček a sukní.

„Hej Nede, co to tančíš za kozáčka? To má být nějaký namlouvací rituál ze Severu?“ ozval se zvučný hlas a směrem ke skupince kráčel rázným krokem mladík; již více muž než chlapec.

„Zdar Roberte, to je fajn, že jdeš. Aspoň nám předvedeš, jak se neseš krajinououúú.“ Tentokrát dopadl podpatek tam, kde nositelka zamýšlela.

„Jak se nesu?“ tázal se Robert, který docházel ke skupince severanů.

„Ále rači nic, jinak mne má rodná sestra zadupe do země jako Hodor,“ zasmál se Ned.

Z Lyanniných očí stále sršely blesky, ale rozhodla se chovat jako dáma.

„Hodor....není to ten váš obrovský chlapík, o kterém jsi povídal Jonovi?“

„Jo jasně ten. A tohle je Howland Rákos. Sestru už znáš,“ dodal Eddard.

„Sličná vlčice osobně,“ vysekl Robert rytířskou poklonu.

Lyanna se poněkud polichocena usmála. Robert si podal ruku a Howlandem.

„Panstvo,“ ozval se Rákos, „co kdybychom místo postávání v prachu zašli na něco k pití?“

Malá společnost se vděčně přesunula ze slunečního úpalu do stinného zákoutí pod stromy u jezera. Sebou si nesli dva džbány ředěné pomerančové šťávy, která byla dražší než víno, protože čerstvé pomeranče se přivážely až z Dorne.

„Hezké,“ ukázal Howland na válečné kladivo, se kterým si Robert pohrával. Byla to skutečná zbraň pro skutečného muže a ne jen parádička pro hejsky.

„Ukoval mi ho náš mistr Donal Noye,“ hrdě přikývl mladý Baratheon.

„Proto k němu máš takový citový vztah, že ho taháš věčně sebou, co?“ zakřenil se Eddard a Robert mu stejným úšklebkem oplatil.

„Kdo myslíte, že vyhraje?“ navázal Robert dychtivě.

„Sázím na sira Artura,“ vyhrkl Ned.

„A co rytíř směřícího se stromu?“ nadhodil Howland.

„Tak o tom vůbec nemám tucha, co si myslet,“ opáčil Robert, „ale je dobrý,“ potěžkal zase kladivo.

„Abyste věděli, já myslím, že zvítězí Rhaegar,“ přisadila si Lyanna zasněně.

„Rhaegarek drnkálista v loutnu udeří, libé struny rozezvučí,...“dál se Eddard nedostal, protože mu chrstla do obličeje pohárek pomerančové šťávy.

„Abyste věděli, tak Rhaerag vás všechny strčí do kapsy! Nesaháte mu ani po kolena. Je to dokonalý rytíř a přitom má hudební nadání a dojemně smutné oči. Jen závidíte,“ rozohnila se vlčice, „že se na mne vždycky tak dívá.“

„Asi je na malé holčičky.“

„Nejsem už malá holčička, ty sprost'ulo, bude mi čtrnáct!“

„Zatímco jemu je dvacet čtyři,“ namítl Eddard.

„Líbím se mu, abys věděl.“

„Je ženatý a má vlastní dceru - nepotřebuje ještě jednu.“

„Třeba mu manželka nerozumí!“

„Třeba proto, že není jeho sestra,“ ušklíbnul se pohrdavě Robert.

„Nedokáže ho pochopit, protože je z Dorne a tam jsou ženské tak...tak...vyzývavé.“

„Řekl bych, že to musí chlapům vadit nejvíc,“ uchechtnul se napůl pro sebe Howland.

„Kdybych já byla jeho ženou, tak by byl docela jiný - veselý a šťastný.“

„A on by se k tobě choval stejně hezky jako jeho otec ke své manželce-sestře,“ doplnil podmračeně Robert. Všude se proslýchalo, že šílený král je stejně bezohledný a krutý ke všem, vlastní choť nevyjímaje.

„Rhaegar to jistě neví, přece by se své matky zastal!“

Mladíci k ní otočili vážné pochybovačné obličeje. Lyanna nedokázala protestovat nahlas, a tak sklopila oči v němém protestu a rýpla špičkou střežíčku do kamínku, který se skutálel ze břehu do jezera.

„Dáte si?“ prolomil ticho Howland.

Držel na dlani tenký svitek suchého listu a druhou vytahoval křesadlo z brašničky u pasu.

„Co to máš?“ vyzvídál Robert.

„Trávosvé koření,“ oznamoval Rákos zatímco se snažil vykřesat jiskru. Malý svítek si odložil na kámen, ale Eddard ho rychle zvedl a očichal. „Zajímavá vůně - to neznám.“

„Nedívím se, roste, pokud vím, jen u nás v bažinách.“

„To budeš pálit nebo co?“

„Kdepak, to se kouří. Předvedu,“ vložil list mezi rty a vtáhl vzduch dovnitř, pak zaklonil hlavu; bylo vidět, že zadržuje dech, a pak vydechl. „Hm?“ tázavě natočil svítek v prstech ke společníkům. Robert okamžitě vztáhl ruku a napodobil ho. Starkovi tiše pozorovali, co to s ním udělá. Ale nic zvláštního se nedělo, jen Robertovi hrkly do očí slzy.

„Musíš jemně,“ komentoval Howland, „ty jdeš do všeho nadoraz, co?“ usmál se opírajíc se o strom. Vzal si svítek zpět a znovu rozkošnický potáhl. Se zavřenýma očima a zakloněnou hlavou nabídl list opět přátelům. Tentokrát po něm váhavě vztáhl ruku Eddard. Potáhl mnohem rozvážněji a rozhodně ne tolik, co mladý Baratheon. Ten už čekal s napřaženou rukou odhodlán zkusit to znovu a lépe. A taky se mu to jakž takž podařilo. Po něm si dal zase Rákos a s úsměvem pokynul k Lyanně. Ta chvíli zaváhala, a pak s vervou svých třinácti let, odhodlána nezůstat pozadu za ostatními, taky potáhla, ale pořádně se zakuckala až svítek upustila.

„Co to vlastně má dělat?“ zeptal se Ned.

„Uvidíš,“ tajemně řekl Howland, „i stromy se na tebe budou smát.“

Svítek koloval ještě několikrát dokola, a pak Rákos vytáhl ještě druhý. Ale ten už si podávali jen s Robertem. Eddard se natáhl do trávy a pozoroval ptáky na obloze, kteří vypadali, jakoby točili piruety na místě. Bylo to tak srandovní, že se musel smát. Robert se díval upřeně na Lyannu jako myš hypnotizovaná hadem.

„Máš nádherné oči,“ vysoukal ze sebe, „jsou jako utkané z kouře....stejně jako tvoje vlasy...ty se vlní jako kouř a žijou jakoby vlastním životem....můžu je pohladit?“

Lyanna s chichotáním přikývla. Robert si klekl vedle ní a namotal si jeden pramen jejích vlasů na prst, zatímco vlčice se stále chichotala. Howland opřený o strom se usmíval na všechny a na všechno. Robert sklesl vedle Lyanny do trávy a fascinovaně si proplétal její vlasy mezi prsty.

„Přes takové záclonky bych se chtěl na svět dívat každé ráno, když se budu probouzet....i každý večer, když budu usínat.“

„Myslíš to vážně?“ ptala se Lyanna se smíchem.

„Naprosto vážně, nikdy jsem nemyslel nic vážněji,“ vyhrknul a zadíval se jí do očí. Měl dojem, že se do nich propadá. Do měkkého voňavého kouře. „Udělal bych pro tebe cokoli a vzdal se všeho.“

„I svého kladiva,“ dychtivě zpovídala vlčice svého prvního nesporného nápadníka.

„Kladiva?“ zarazil se a pak se probral k pochopení. „Vždyť kladivo je jen věc. Krásná rukodělná práce z dílny mistra, ale jen věc. Co je to ve srovnání s tebou!“

Prvně se na něj zadívala jinak, zkoumavě, váhavě.

„Pojď se na chvilku projít,“ navrhla, aby unikla z dosahu bratrových uší a očí, i když to nevypadalo, že by si Ned vůbec všímал něčeho jiného než oblohy a kvákajících kachen.

Howland se usmíval za odcházejícím párem a mžoural očima do slunce, které se už posunulo o kus dál a obešlo strom, aby mu paprsky zapátralo ve tváři.

„Lyanno,“ vyhrknul Ned, když vpadl do místnosti ve věži. Prošel jich už několik volajíc sestru, ale bez odezvy. Jen zezdola doléhalo ještě poslední řinčení soubojů.

Byla tady. Musela být, v pokoji bylo měkké šero, ale rozeznával obrysy velkého lože se závěsy kolem. Náhle uslyšel dětské zakňourání. Přivřel za sebou dveře a vstoupil do pokoje. Na loži rozeznával drobnou postavu a vedle hemžící se miminko. Odhrnul trochu závěs z okna, aby pár paprsků ozářilo aspoň židli a stůl.

„Nede?“ tiché překvapené vzlyknutí ho přesvědčilo, že se nemýlil, i když situaci ještě docela nechápal.

„Sestřičko!“ sklonil se k ní. S pozvolným nahlížením situace a celkovou únavou podlehl podlamujícím se kolenům a sesunul se na podlahu vedle postele.

„Nede, ty jsi nakonec přišel....už jsem myslela, že tu umřeme sami a já nechci aby malý Jon umřel.“

„Lyanno,.....Jon....tohle děcko...to je tvůj syn?“

„Je, Nede. Je můj a jenom můj.“

„Rhaegar je otcem?“

„Rhaegar“ zadrhl se jí hlas a polkla, „žije?“

„Ne, Robert ho zabil v čestném souboji.“

„Robert....on žije?“

„Ano, pokud vím, tak určitě ano.“

„Opravdu vzbouřil sedm království kvůli mně?“ uhnula pohledem.

„Kvůli tobě a kvůli mně. Kvůli nám oběma. Je to opravdový přítel a skutečný bojovník. Myslím, že Robert se stane králem. Muži za ním jdou.“

„Nede, musím ti něco říct. Jon je Robertův syn.“

„Ale, jak...proč....Lyanno?“

„Nede, prosím, pochop mne a ...prosím, odpust mi. Já....byla jsem těhotná a nevěděla, jak to doma říct. Každou chvíli to mohlo prasknout! Co bych řekla otci?! Co by o mně řekli všichni lidé? A Rhaegar mne unesl a tím se to tak nějak vyřešilo, tedy já jsem myslela, že se to nějak vyřeší, nevěděla jsem, nepřemýšlela jsem. Vždyť mi bude teprve patnáct! Nikdo mi neporadil, nikdo u mne nebyl. Kdybys aspoň ty....a pak otec a Brandon,“ zalkla se slzami, „byli mrtví a všechno bylo špatně, strašně špatně a Rhaegar samozřejmě brzo zjistil, že jsem těhotná a odjel a já tu zůstala sama,“ hlas se jí zlomil. Třepala se vyčerpáním a dlouhou řečí a malý Jon vedle pofňukával. A Eddard nevěděl, co na to všechno říct. Pak náhle zvedl hlavu.

„Ale teď už to bude dobré. Když je Jon Robertův, tak bude všechno v pořádku. On ho uzná za svého a ožení se s tebou a bude to zase lepší a na všechno špatné zapomeněš.“

„Nede, já už nemám sílu na uzdravení, od porodu krvácím, už čtyři měsíce,...já už se na Sever nevrátím. Ale vezmi Jona, vezmi ho domů. Na Zimohrad. A o něco tě prosím - neříkej to Robertovi. Neříkej. Nechci vypadat jako hloupá malá holka, která se zachovala jak nejhůř mohla. Měla jsme mu věřit, že mne miluje. Ale ty jsi pořád říkal,...všichni říkali..., že nenechá jedinou ženskou na pokoji, že se kolem něco pořád nějaké motají. Bála jsem se, že by mi nebyl věrný a já nechtěla být tou podváděnou.“

„Ale Robert by Jona přiznal za svého. Vůbec se nemusíš bát.“

„Nede, jako bys neznal lidi. Nikdo neuvěří, že je to jeho syn, nikdo kromě něho samotného. A když tam nebudu já, co bude s Jonem? Říkáš, že se Robert stane králem. Pak se určitě ožení a bude mít legitimní potomky. Jon by jen překážel. Hrozilo by mu nebezpečí. Byl by přebytný v následnictví. A kdo by ho ochránil?! Kdo? Ty jsi lord Zimohradu a budeš na Severu. Ne Nede, vezmi ho na Sever, vezmi ho domů,“ šeptala naléhavě.

Díval se na ni a jen pomalu mu vše docházelo a rozvážně uznával její opodstatněné

obavy.

„Prosím, slib mi to.“

„Slibuji,“ vydechl, „Slibuji,“ opakoval již pevným hlasem. „Vezmu ho domů na Zimohrad.“

Povídka č. 3

Ašara

Síní zněla hudba desítek pištců a harfeníků a mohutné zdi Harrenova odrážely zpěv potulných zpěváků. Sluhové roznášeli ty nejlepší pokrmy a dolévali poháry, aby vznešení hosté měli co pít. Byla to jedna z nejvelkolepějších událostí, které kdy Západozemí zažilo. Stoly se prohýbaly pod tíhou táců s pečeným kančím, zvěřinou na víně, nejružnějsími druhy ovoce a mísami s dorty a zákusky. Přestože se nacházeli v největší místnosti Harrenova, stoly byly plně obsazeny a hala praskala ve švech.

Přesto se místností nerozléhal hlasitý smích přiopilých rytířů a koketní chichotání vznešených dam. Všichni v tichosti jedli, občas prohodíc slovo s lidmi sedícími blízko nich. Bujaré veselí panovalo pouze u stolu prince Rhaegara.

Korunní princ vypadal lépe než kdy jindy. Jeho stříbrné vlasy mu ležérně spadaly na mužná ramena a měly zlatý odlesk ve světle svící. Byl oděn do tmavě fialového sametu, který ladil k jeho hlubokým melancholickým očím, díky kterým si získal srdce mnoha dívek i chlapců v říši.

Rhaegara Targaryena obklopovali jeho oblíbenci, rytíři Královské gardy i menší lordi, ve kterých Rhaegar našel zalíbení. Jon Conninghton, ser Gerold, a samozřejmě její bratr Artur. Nikdy nechápala, jak si její bratr může být s Rhaegarem tak blízký. Artur vypadal jako Rhaegarovo nepodařené dvojče. Měl rovněž stříbrné vlasy, ovšem jeho byly protkány černými prameny a sahaly mu sotva pod bradu, jeho oči byly kalně fialové, bez denního světla spíše šedé. Zde ale veškerá podobnost s Rhaegarem končila. Její bratr byl velmi chladný, nedával svoje city najevo a zakládal na cti a rodině. Nikdy by neudělal ani neschválil Rhaegarův čin z dnešního odpoledne, díky němuž zamrzl úsměv na mnoha tvářích účastníků i diváků turnaje.

Bylo zvykem, že výherce turnaje korunuje jednu ze zúčastněných dam královnou lásky a krásy. Nezanedání muži mohli volit libovolně, většina obvykle korunovala dámu s nejvyšším postavením. Od ženatých či zasnoubených výherců se očekávalo, že korunují svoji manželku nebo snoubenku. Udělat něco jiného by byla drzost a projev neúcty, čin hodný opovržení v očích i obyčejných rolníků. A přesto principi Rhaegarovi neučinilo problém korunovat tu Starkovic holku místo své manželky Elii, která se turnaje účastnila.

Ašara nikdy neměla Rhaegara ráda. Byl krásný, to ano, ale nikdy nechápala ten

povyk, který kolem něho panuje. U mužů si vážila spíše povahy a způsobu chování než barvy vlasů a vysokých lícních kostí. A dnes se její averze vůči dračímu princovi zvedla na nejvyšší možnou míru. Nikdy nikým neopovrhovala tak, jako opovrhovala Rhaegarem Targaryenem. Princ může léhat s kým chce, ať už je to krásná seveřanka nebo hradní služka, ale na veřejnosti si muž musí své ženy vážit.

Pohlédla směrem k Elie Martell, která seděla kousek od ní. Připadalo jí, že během dnešního dne musela dornská princezna zestárnout o desítky let. Elia nikdy nebyla pevného zdraví, po porodu se její bolesti ještě zhoršily, ale vždy ji Ašara viděla jako silnou a pohlednou ženu. Dnes její oči vyhasly, ústa, obvykle plná uštěpačných připomínek, se jí stáhla úzké čáry. Ale seděla vzpřímeně, pomalu ukrajujíc kus holubího koláče. Ašara ji obdivovala. Princezna se chovala silněji, než by od ní kdokoli mohl vyžadovat. Trvala na tom, že na hostinu dorazí, i když ji Ašara ujišťovala, že její nepřítomnost bude zajisté omluvena. Odmítla sice čestné místo po boku Rhaegara, které okamžitě obsadil Artur, ale na hostinu dorazila.

Alespoň že nemá tu Starkovic holku na očích, pomyslela si Ašara. Lyanna Stark se hostiny neúčastnila, pravděpodobně uznala, že bude lepší, když zaleze do svého stanu a bude snít o Rhaegarových plných rtech. Ašara s Lyannou nikdy nepromluvila ani slovo, do turnaje ji neznala, ale i tak ji celým svým srdcem nenáviděla. Byla krásná, to jí nemohla upřít, ale při minulých hostinách a kláních si všimla několika společenských chyb, kterých se dopustila. *Ta by se měla držet hřebelcování zablácených koní.*

Rhaegarovi splečníci znovu vybuchli smíchy. Princ se pouze usmál a nechal si dolít další pohár vína. *Ten bastard ničeho nelituje.* Ašarou otřásala zuřivost Dornům vlastní. *A můj bratr se očividně vůbec nestydí.* Říkali mu Meč jitra. Přišlo jí to komické, vzhledem k tomu, že jejich rod měl ve znaku padající kometu, znak noci.

Její přemítání přerušil tichý hlas za jejími zády:

„Poctí mě moje paní tancem?“ Otočila se a nad ní stál Eddard Stark, Lyannin bratr. Po parketu se pohybovalo několik tanečníků, víceméně mladé dívky s rudolícími se tvářemi.

„Ovšem, můj pane,“ odpověděla a přijala jeho nabídnutou ruku. Eddard Stark byl celkem vysoký muž statné postavy. Měl rovné tmavě hnědé vlasy, dlouhý nepřiliš pohledný obličej a chladné šedé oči. Byl to typ muže, který by se nikdy nemohl stát objektem touhy mladé dívky. Přesto z něj na Ašaru sálalo cosi, co ji donutilo červenat se. Byla z toho zmatená, s muži flirtovala bez problémů. Měla spoustu obdivovatelů a nápadníků, kteří ji zahrnovali dary a lichotkami, a ona je

všechny s úšklebkem odmítala. Všichni obdivovali její nádherné sametově hebké tmavé vlasy, typicky dornskou tmavou pokožku a velké indigové oči. Slyšela již mnoho lichotek o svých plných rtech, krásném souměrném obličeji či dokonale štíhlé postavě. Dnes měla na sobě tyrkysové hedvábné šaty, ve kterých vynikl její štíhlý pas.

Eddard Stark se před zahájením tance obřadně uklonil, což by jí kdykoli jindy připadalo jako nepřírozené a strnulé gesto, ale za dnešního rozpoložení uvítala každý projev slušného vychování. Když hudebníci spustili píseň spíše pomalého tempa, Ašara se na první dobu k Eddardovi přiblížila a od té doby se nechala vést v jeho sevření. Stark se snažil nepřibližovat se k ní víc, než by bylo vhodné, čímž se lišil od většiny jejich tanečních partnerů z minulosti. Držel hlavu vzpřímeně a úporně se snažil vyhnout jejímu pátravému pohledu. Nebyl to špatný tanečník, ale bylo znát, že mu chybí cvik a neumí se u tance uvolnit. Po dobu první písně neřekl ani slovo, ale když harfeníci spustili Zlatu růži, Eddard svým tichým vážným hlasem pronesl:

„Je mi líto, co se stalo na kolbišti. Ujist'uji vás, že moje sestra o Rhaegarově záměru nevěděla. Vyřid'te prosím princezně Elie moji nejupřímnější omluvu, necht' se zlobí.“

„Proč se lady Lyanna nepůjde omluvit princezně sama?“ Z chladu v jejím hlase by mohlo zamrznout víno v číších.

„Moje sestra se chystá opustit Harrenov, jak nejdříve to bude možné.“

„To bude asi nejlepší.“ Stroze přikývnul a dlouhou dobu tancovali v tichosti.

Prohlížela si jeho obličej. Čím déle se na něj dívala, tím více jí připadal fascinující. Dornští muži měli obvykle krátké tváře a divoké oči, tvořili úplný opak Eddarda. Nejdříve ji přitahovala jeho chladná zdvořilost, ale pomalu začala propadat jeho smutným očím a vážnému pohledu. Nechápala, co se s ní děje. V síni najednou začalo být nesnesitelné vedro a na místech, kde se jí dotýkal, začínala cítit nepříjemné pálení. Měla chuť se mu vytrhnout a běžet na čerstvý vzduch, ale její nohy ji neposlouchaly a rutinně pokračovaly v tanci. Najednou otevřela ústa a sama netušila, co chce říct.

„Tvůj bratr Brandon si vedl při turnaj dobře, můj pane.“ Připadala si jako idiot. Princ Rhaegar shodil Brandona Starka bez nejmenších potíží.

„Moje paní je laskavá, že to říká. Ale my Starkové spíše umíme zacházet s meči než s turnajovým kopím.“ Podíval se na ni svými chladnými očima a jí se začaly nepříjemně potit ruce.

„Ach, Dornové jsou na kolbišti schopnější než v bitvě. Přesto ale ne tak dobří, aby porazili draka.“ Usmála se a v duchu si vytřela políček. *Zmínil Rhaegara, jak chytré.*

„Nebo příliš chytří, aby se o to pokoušeli.“ Píseň skončila a on se uklonil a odkráčel zpět na své místo. Ašara byla zmatená jeho chladným chováním, přestože jí prokázal více pozornosti než komukoli jinému. Šla se posadit na svou židli, mezitím co služebnictvo sklízelo ze stolů špinavé nádoby a většina hostů pojídala citronové zákusky. Mátožně se posadila a napila se ze svého poháru. Za dobu, co tančila, jí vyschlo v krku tak, že se její hrdlo proměnilo dornskou poušť.

Během večera ji požádalo o tanec pár dalších mužů: Oswell Whent, Robert Baratheon, pár Freyů, ale celou dobu ji pronásledoval pohled Eddarda Starka z druhého konce místnosti. Snažila se myslet na něco jiného, rozptylovala svou mysl občasným povídáním s dvorními dámami Elii Martell a otupovala svoji pozornost sladkým stromovinským vínem. Ale chladné zírání Eddarda Starka ji provázelo celý večer a nutilo její srdce bít rychleji.

V pozdních hodinách se hosté začali rozcházet do svých stanů, loučíce se se svými vznešenými spoluhodovnými. Princezna Elia se již zvedala k odchodu, podpírána svými dvěma společníci, a Ašara dopila poslední doušek ze svého poháru a vyšla na čerstvý vzduch před Harrenov.

Harrenov byl největší hrad, který kdy Ašara viděla. Jeho vysoké věže se majestátně tyčily do výše a černými ohořelými zdmi profukoval teplý letní vítr. V blízkosti hradu bylo postaveno kolbiště, údajně největší v dějinách Sedmi království, které bylo obklopeno stany nejrozličnějších barev rozdělených podle původu a příslušnosti jednotlivých hostů a účastníků. Stan Dayneů se nacházel v relativní blízkosti hradu, vedle stanů ostatních dornských lordů. Sdílela ho se svým bratrem, který se ovšem v průběhu hostiny vypařil, pravděpodobně za svojí milenkou z Králova přístaviště. Její bratr byl čestný muž, ale když jde o krásnou ženu, všechna čest jde obvykle stranou, jak zjistila. Alespoň bude mít stan pro sebe a bude se moc vyspat z přemíry stromovinského zlatého.

Lehce políbila Eliu Martell na tvář a popřála jí dobrou noc, a vydala se na opačnou stranu, než spala princezna. Pomalu kráčela podél tribun a noční vítr jí čečral vlasy a nadzvedával rozevláté hedvábné sukně. Upřela zrak na hvězdné nebe a zářící měsíc v úplňku, když se někdo lehce dotkl jejího ramene. Leknutím nadskočila.

„Promiňte, má paní, neměl jsem v úmyslu vás vyděsit.“ Eddard Stark stál blízko ní, oči mírně zakalené alkoholem, ovšem lesknoucí se ve třpytu hvězd.

„Nic se nestalo, můj pane. Jenom jste mne... překvapil.“ Chabě se na něj usmála a on jí její úsměv oplatil. Chvíli na sebe mlčky zírali a Ašaře se do obličeje vehnala krev. Lord Stark jí nabídl rámě.

„Směl bych mít tu čest doprovodit vás k vašemu stanu?“ Ašara se mlčky chopila jeho paže a vykročila vpřed.

Tiše vedle sebe šli, pomalu se nadechovali nočního vzduchu a poslouchali poslední takty hudby linoucí se z útrob Harrenova. Brzy však i hudba ztichla a jediným jejich společníkem byl šum větru a záře bledého měsíce. Zastavili se před Ašařiným stanem fialové barvy, která ve svitu měsíce vypadala stejně jako barva jejích očí. Ašara se pustila Eddardovy paže a postavila se čelem k němu, upřeně mu hledíce do očí.

V jeho na první pohled chladných očích nyní viděla tolik emocí, že měla pocit, že už nikdy neuvidí nic tak krásného. O Rhaegarovi se říkalo, že má nejkrásnější a zároveň nejsmutnější oči v říši, ale srdce Ašary Dayne upoutaly tyto šedé studánky plné vznešené krásy, touhy a zároveň zahanbení. Pomalu zvedla ruku, aby se mohla dotknout jeho tváře. Zachvěl se pod jejím dotek, ale neucuknul, pouze na ni tiše zíral. Přistoupila k němu blíž a přiblížila svoji tvář k jeho. Celý svět najednou zmizel. Kolem ní už nebyly žádné stany, výkřiky opilých lordů potemněly a vše, co pro ni existovalo, byl on a její touha být k němu blíž.

Eddard chytil její ruku a jemně ji stisknul. Svými rty se přiblížil k jejím a její tělo zaplavilo teplo, jaké už dlouho nepoznala. Objala ho svými pažemi a on jí něžně přejížděl dlaní po zádech. Jejich polibek by mohl trvat celou věčnost, ale stejně by Ašaře nestačil. Přála by si, aby tato chvíle nikdy neskončila a ona mohla cítit to, co cítila teď, do konce svého života. Vrávoravými kroky spolu vešli do stanu a nechali za svými zády veškerou Západozemskou šlechtu, teplou Harrenovskou noc i celý zbytek světa.

Povídka č. 4

Dobytí Králova přístaviště a oslavy

Královo přístaviště padlo. Nesl se z něho prach a dým. Pro měšťany a jiné obyvatele města to možná budou lepší zítřky, ale během bitvy o Královo přístaviště spousta z nich ztratila své blízké a také své domovy. Mnoho dobrých mužů padlo za šíleného krále. A teď, teď se budou klanět novému.

Hrdý lord Eddard Stark, který bojoval spíše kvůli odplatě a cti než slávě, nechal Jaimeho Lannistera, od dneška zvaného Králokata, hlídat dennodenně. Sice to byl nepřítel, ale zabil svého krále, kterého měl chránit, a tudíž prokázal loajalitu vůči vzbouřencům. Eddard ho ale za jeho činy stejně nechal střežit a omezil mu pohyb do té doby, než bude zvolen nový král, a ten už si o tom rozhodne, jak uzná za vhodné.

Rozezněly se rohy a Eddard se podíval pře hradby. Viděl, jak se blíží vojsko. Z více znaků, které neslo, byl nejvýraznější vzepřený jelen na zadních. Ten v celém vojsku na praporcích převládal. Eddard vydal rozkaz otevřít bránu. Vojsko by si přes díry v hradbách, které nadělal Eddard a jeho armáda při obléhání, našlo cestu, ale jelikož to byli spojenci Eddarda, mohli v klidu a míru projít bránou.

Eddard slezl z hradeb a zašel do stáje. Vybral si hnědého hřebce, který vypadal nevyčerpaný a v nejlepší kondici. Vyjel ze stáje přes nádvoří k hlavní bráně, která už byla otevřená. Když už byl pár metrů před bránou, jeden z jeho kapitánů ho zastavil křikem

„Pane. Nějaké nové rozkazy?“ Eddard prudce zastavil koně.

„Najděte všechny poslední Targaryeny. Ti, kteří se vzdají, ať jsou ušetřeni. O nich rozhodne nový král.“

„Ty jsi náš nový král. Dobyl jsi město. Vezmi si svůj Trůn.“

„Ne teď, není vhodná doba. Je toho ještě spousta, co se musí vyřešit.“ s těmito slovy projel bránou a řítil se k armádě. Vpředu armády Jelenů jel sám lord Robert Baratheon s jelenem na štítu, u opasku dlouhé kladivo a na hlavě přilbici s paroží.

Eddard slezl ze svého koně a Robert též. Oba si sundali své přilbice a poplácali se po zádech.

„Rád tě vidím, Nede.“ začal Robert.

„Já tě zas vidím rád živého.“ usmál se Eddard. „Přišel jsi ale pozdě. Město už je

naše.“

„Áh, zlovlci mi zase sebrali všechnu slávu.“ začal se smát Robert. „Můj bratr Stannis mi odepsal, vyrazil se svojí armádou proti Dračímu kameni a poslednímu zbytku odporu Targaryenů. Té špíny.“ odplivl si.

„Promluvíme si o tom uvnitř. Tvé vojsko určitě neodmítne odpočinek a nějaké to jídlo, které najdeme ve městě.“

„To teda ne. Ani já neodmítnu sklenku vína. Spíš soudek.“ tentokrát se Robertovým slovům usmál i Eddard.

. . .

Eddard si pro sebe zabral jednu z komnat, kde se rozhodl strávit noc. Z nelítostného boje byl unaven a chtěl nabrat nových sil, aby se mohl vrátit ke své ženě a malému synkovi Robbovi. Slunce už zapadlo, když tu najednou někdo zatloukl na dveře. Ned sebou prudce trhnul, sjel chodidly na studenou zem. Nazul si boty a šel otevřít.

Venku stál Robert s nějakou děvečkou.

„Nede, pojd'. V trůnním sále je slavnost na tvoji počest. Nesmíš tam chybět.“

„Jsem unaven. Chci se vyspat, než vyrazíme proti zbytku odporu.“

„Vyspat se můžeš potom. Ted' pojd' slavit naše vítězství, Nede, nebo tam nezbude žádné víno a to bych tě pak proklel.“ Eddard dal na slova svého přítele a rozhodl se, že si s ním jednu sklenku vína rád dá.

Prošli jednou chodbou, pak další. Přes točité schodiště, celou cestu Robert něco té děvečce šeptal do ucha a oba se culili. Když otevřeli dveře trůnního sálu, Robert se otočil k Nedovi a řekl

„Tohle je lady Viela, ...“ ztlumil hlas „... tajná milenka Šíleného krále.“ pak přišel blíž k Nedovi a pošeptal mu do ucha „Ukázala mi tajné chodby, o kterých ji řekl Aerys. No prostě se vzdala, jestli víš jak to myslím. Tobě ještě taky dobře poslouží.“ s úsměvem na tváři Robert odešel, než stačil něco Eddard říct.

„Těší mě, lorde Starku.“ usmála se Viela. Nejspíš vůbec není urozeného rodu. pomyslel si. Ned rozhodně nebyl povahy jako Robert, který myslí jen na víno a ženy. Viela podala Eddardovi sklenku a sama si také jednu vzala. Ned se rozhodl neodmítnout. Spolu se napili a Viela vyváděla Eddarda, ať vypráví o tom, jak se sem dostal. Eddard teda nakonec mluvil a mluvil.

Pili už třetí sklenku a Eddard vybídl Vielu, ať zase chvíli mluví ona. Vyprávěla mu svůj příběh o tom, jak se seznámila s Aerysem, jak ji vzal mezi urozené dámy i o

tom, jak si ji vzal do postele. Při těch slovech se trošičku začervenala. Eddardovi se po dalších skleničkách začala motat hlava. Možná to bylo způsobeno i únavou z boje. Rozloučil se s Vielou, která se nedala jen tak odbít, a šel zpět do svých komnat. Svlékl se a ulehl do své péřové postele. Víno udělalo své a on tvrdě usnul.

Po druhé ho něco vzbudilo, jako kdyby ho někdo vzal jílce mečem po hlavě. Cítil v sobě víno. Dveře se otevřely a dovnitř vběhla lady Viela. Skočila na postel nohama obkročmo, takže měla slušného Eddarda pod sebou. Eddard se chtěl posadit a ji dát dolu ze sebe, jenže víno udělalo své. Ona ho jednou rukou srazila zpět na postel a pořád se chichotala. Eddard se sotva bránil. Začal si vyčítat, proč to víno pil. Viela mu rozšněrovala kalhoty a začala ho hladit. Poté si sundala svršek a Eddard zapomněl na rodinu a přestal se bránit. Začal si to užívat. Když byl hotov, upadl do spánku a zbytek už si nepamatoval.

Příštího dne Vielu nikde neviděl. Když se zeptal Roberta, jestli vůbec Viela existuje a jestli se mu to jenom nezdálo, Robert přikývl, že se to opravdu stalo. Eddardovi začalo docházet, že to byla dívka lehkých mravů koupena Robertem, aby se trochu odvázal.

. . .

Králem byl zvolen Robert a Eddard se rozhodl vrátit domů na Zimohrad za svoji ženou Catelyn a dětmi. Armáda už byla připravena k odjezdu. Lord Eddard Stark byl ve své zbroji a se svým mečem také připraven k odjezdu. Zrovna když se rozloučil s Robertem, přišla za ním jakási žena.

„Můj pane, lord Eddard Stark?“

„Ano, to jsem já. Co potřebuješ?“

„Promiňte, že vás vyrušuju, ale má paní Viela mě posílá i s vaším synem. Jmenuji se Wylla, jsem jeho kojná.“

„To bude nějaký omyl. Mám jen jediného syna a ten je na Zimohradu. Tohle pošli za jeho matkou.“ Eddard celý rozhozený touto zprávou zamířil ke svému koni.

„Pane, jeho matka je pryč. Jela domu ke svému panu otci, nejvýznamnějšímu lordu z Braavosu.“

Lord Eddard se zamračil a přikázal jednomu z mužů, aby Wylle přichystal koně.

„Postaráš se o toho kluka, než vymyslím co s ním. Na Zimohrad nemůže!“

Povídka č. 5

SLIB

V krbu hořel oheň a praskalo dřevo. Muž, který se díval do plamenů, se obrátil k dětem sedícím po jeho boku.

„Budu vám vyprávět jeden příběh.“

Chlapec i holčička na něj upíraly vážný, zvědavý pohled.

„Je to dlouhé povídání a nevím, jestli v něm všechno pochopíte, ale jednou bych vám ho stejně vyprávět musel a nechci, abyste ho slyšely od někoho jiného.“

„A budou tam draci?“ zeptal se chlapec.

Muž se usmál a pohládl ho po vlasech.

„Možná, že ano.“

„Bezva.“

Muž si povzdechl a pohlédl znovu do plamenů, jako by hledal vhodná slova, kterými začít.

„Ten příběh je o vaší babičce.“

„A byla krásná?“ vyhrkla holčička nedočkavě.

Muž se na ni podíval.

Děti se jmenovaly Ygritte a Eddard a on byl Jon Targaryen, jejich otec.

Přestože pocítil náhlý záchvěv smutku, nemohl se ubránit úsměvu.

„Jestli byla krásná?“

I. DÍVKA V ZRCADLE

Nejsem hezká.

Lyanna Stark stála před zrcadlem a mračila se na sebe. S neochvějnou jistotou

šestnáctileté dívky věděla, že na jejím obličeji a na její postavě není nic, na co by mohla být pyšná a co by se dalo považovat v očích mužů za přitažlivé.

Oči příliš daleko od sebe, nos příliš dlouhý a špičatý, rty příliš úzké, obličej nesouměrný, barva vlasů nijaká, pleť bledá a sem tam piha. Ne, Lyanna se zrcadly na Zimohradu nikdy moc nekamarádila, a pokud to šlo, tak se jim raději vyhýbala. Mnohem víc času trávila venku, na čerstvém vzduchu, mezi stromy, ve stájích mezi koni, v útulku se psy. Projížděky na koni měla strašně ráda, v sedle a s vlasy rozčuchanými větrem cítila, že doopravdy žije.

Byla vlčice, která nade vše miluje volnost a svobodu. Stark ze severu, hrdý, chladný, neústupný. Vlčice, kterou už brzy zavřou do ohrady, do zlaté klece na Bouřlivém konci, kde jí nic nebude chybět, kde zapomene na všechno, na co zapomenout nechtěla a kde se pomalu a nepozorovaně stane tím, čeho se vždycky v duchu bála.

Dámou, která tráví před zrcadlem spoustu času.

Lyanna na svůj obraz v zrcadle vyplázla jazyk, nakrčila nos a zašilhala očima. *Já nejsem ty a ty nejsi já.* Udělala posměšné pukrle a vyběhla z pokoje, dolů po schodech a ven, do stájí.

HOWLAND REED VYPRÁVÍ:

Ne, Lyanna nebyla krásná v tom smyslu, v jakém většina lidí o kráse uvažuje. Lyanna ve skutečnosti nebyla nijak zvlášť krásná.

Pamatuj si - muži se do žen nezamilovávají proto, že jsou krásné. Jenom krása nestačí a naopak - žena nemusí být krásná, ale zamilovaný muž ji za krásnou považuje - za tu nejkrásnější na celém světě. Ženu dělá ženskou něco jiného. Nazval bych to, z nedostatku vhodných slov, charakterem. To je to, co mužům imponuje, to, co muž na ženě obdivuje, to, co jemu připadá krásné a ušlechtilé.

Lyanna byla krásná v očích mužů ne svým vzhledem, ale duchem, který u ní vytryskal na povrch a všichni ho viděli, kombinací svých vlastností, svého pohledu, způsobu, jakým se na vás dívala, svého úsměvu, toho, jak se jí ve tváři vždycky rodil, toho začátku, kdy se z vážnosti stala směšnost, své ostýchavosti i ráznosti, nevypočitatelnosti, jakési potřeštnosti, které nemohla zabránit a která jaksi přirozeně vyplývala z toho, jaká byla, své oddanosti a věrnosti tomu, v co věřila,

svého smyslu pro humor, kterým odzbrojovala své přátele i své protivníky, tím, jak se pohybovala, svou chůzí, gesty, pohybem, jakým si odhrnovala vlasy z čela, jak pohazovala hlavou jako neposedné hříbě, jak krčila nos, tím, jakou vám věnovala bezvýhradnou pozornost, když s vámi mluvila, tou nakažlivou chutí do života, kterou ve vás zanechávala.

Krása sama o sobě, myslím tím fyzický vzhled, neznamená nic.

Jen blázen by si mohl myslet něco jiného.

Jon se v duchu usmál.

Přemoudrý Howland Reed. Vždycky rád přeháněl a viděl věci tak, jak nikdo jiný. Vždycky měl až příliš mnoho slov i pro ty nejjednodušší věci.

Jon nepotkal v životě nikoho, kdo by se podobal Howlandu Reedovi.

II. MUŽ NA ZEMI

Lyanna se na turnaj v Harrenově těšila z jediného důvodu, a tím bylo, že znovu uvidí svého bratra. Ned od svých osmi let pobýval na Orlím hnízdě na dvoře Jona Arryna a zpátky na Zimohrad zavítal jen zřídkakdy, na návštěvy, které nikdy netrvaly tak dlouho, jak by si Lyanna přála.

Samozřejmě, měla Brandona a Benjena. Ale jeden byl až příliš dospělý a jeden ještě příliš dítě. Oba je měla ráda, ale ne tak jako Neda.

Ned ani nevtipkoval, ani nechtěl být všude první. Byl to Ned, kdo ji naučil jezdit na koni. Byl to Ned, komu se chodila jako malá holka vyplakat na rameno, když se jí stala nějaká strašná křivda - a že jich bylo nespočet! Zamklý, věčně jakoby zamyšlený. Neda měla nejraději.

Snad to bylo tím, že ho vídala tak málo, a proto jí byl tak vzácný.

Brandon s Benjenem, její doprovod, šli kousek za ní mezi táborovými stany a právě kohosi posměšně rozebírali. Lyanna slyšela jejich hlasy, zatímco se zvědavě a

bystře rozhlížela kolem sebe, ve snaze být první, kdo Neda uvidí.

„Je to náfuka.“

„A navíc vypadá jako holka!“

„Brnkálista!“

„Tsss - básník!“

Pod pěti věžemi Harrenova, největšího hradu v Západozemí, kolem turnajového kolbiště, kolem ochozů zejících zatím prázdnotou, kolem ohrady s koňmi, jejichž chovem byl lord Whent vyhlášený, a na tržiště, mezi stánky a vůně, a hlasy a lidské hemžení. Obchodníci, prodavači, podvodníci, zbrojíři, kejklíři, věstkyně, stařeny prodávající nápoje lásky, talismany, jež vám přinesou štěstí, cetky, které změni váš život... Lyanně se z toho točilo v hlavě. Život zde byl živější a pestřejší než na dalekém severu. A také rozmarnější a povrchnější, napadlo ji. Trochu moc křiklavý na to, aby byl opravdový a upřímný. Ale přesto okouzující.

„Lyanno, počkej na nás, ať se...“

Brandon se znepokojeně rozhlédl. „... neztratíš.“

„Kde zmizela? Ještě teď tady byla!“

Benjen pokrčil rameny. „Jako bys ji neznal.“

Lyanna se chichotala do dlaní, skrčená u vchodu jednoho ze stanů za košem s ovocem, pozorující, jak ji oba její bratři hledají. Tak to bychom měli. Brandon jí sice kladl na srdce, aby zůstali společně, protože člověk nikdy neví, kdy se objeví nějaký zloděj nebo pobuda, Lyanna však těmito řečem nevěnovala valnou pozornost. Před návratem k jejich tábořišti se k nim zase připojí a bude dělat jakoby nic.

Procházela se v obyčejném jezdeckém oděvu, takže jen málokdo tušil, kdo je ve skutečnosti zač, dcera nejmocnějšího severského rodu, a skutečnost, že je nepoznaná, jí vyhovovala. Postála u stánku s pestrobarevnými ptáky v klecích, obchodník spatřil její úžas a zájem a předváděl jí je jednoho po druhém, minula další, kde byly k vidění vzácné látky podivuhodných odstínů barev, další stánek nabízel květiny, které obdivuhodně voněly a které Lyanna nikdy předtím neviděla. Zázraky a kouzla vykukovaly z každého rohu, dožadovaly se Lyanniny pozornosti, tahaly ji za rukáv, podívej, podívej se na mě, vem si mě!, pokřikovaly na ni a vystavovaly se na obdiv, a nebralo to konce.

Nevěděla, jak dlouho se proplétala tím úžasným mumrajem, občas se přes rameno ohlížejíc, nezahledne-li Brandona nebo Benjena, nevěděla ani proč se najednou

ocitla až poblíž jezera Boží oko, kde lidské hlasy utichaly a ona šla dál, nevěděla kam a nestarala se o to ani v nejmenším.

Ve chvíli, kdy si řekla, že už by se měla vrátit ke svým bratrům, zaslechla nějaké hlasy a spatřila skupinku, která se něčemu posmívala... nebo spíš někomu.

Lyannino čelo se svraštilo. Tři panoši doráželi na nějakého mladíka, obestoupili ho a strkali do něj; srazili ho k zemi pokaždé, když se pokusil vstát. Kopali do něj a spílali mu.

Všimli si jí, teprve až byla u nich a rozhořčeně jednoho z nich bouchla do zad.

„Co to děláte? Nechte ho být! Hned!“

Světlovlasý panoš se k ní obrátil a překvapeně na ni pohlédl, tvář měl staženou vztekem, který vystřídal škleb.

„Neplet' se do toho, cácorke,“ zavrčel výhružně. „On kradl. Je to zloděj. A my mu dáváme jen to, co si zaslouží!“

„Nic jsem neudělal!“ ozval se muž ležící na zemi. Držel si loket před obličejem, ze kterého trochu krvácel. Vypadal zvláště. Byl malý a snědý, se zelenýma očima a špičatým nosem. Na sobě měl košili pošitou bronzovými šupinami. Opodál na zemi ležel pohozený kožený štít a tříhrotý bodec, který patřil zřejmě také jemu.

„Napadli mě bezdůvodně.“

„Mlč, lháři!“ kopl do něj druhý panoš.

„Tak dost!“ zvýšila hlas Lyanna. „Je to bažinář, vazal mého otce.“

„Jsem Howland Reed ze Stráže u Šedé vody, paní,“ potvrdil mládenec zadýchaně.

„A já jsem Lyanna Stark ze Zimohradu. Jestli mu zkřívíte ještě jenom vlásek, budete toho litovat až do smrti!“

Jestli Lyanna očekávala, že na ně její jméno nějak zapůsobí, spletla se. Panoši po sobě vrhli pobavený pohled a ten světlovlasý se jí vysmál.

„Cha! To ti máme věřit? Kdybys byla lady z urozeného rodu, určitě by ses nepotulovala sama na tak nebezpečných místech.“ Prohlížel si její obyčejný oděv.

„Vůbec nevypadáš jako urozená dáma. Spíš jako nějaká kuchtička, která se zatoulala z kuchyně.“ Ostatní panoši se rozsemáli jeho vtipu. „Takže teď, Lyanno Stark ze Zimohradu, přestaneš strkat nos do věcí, do kterých ti nic není, jinak bys mohla přijít k újmě.“

Vykročil k ní a Lyanna ho prudce strčila do hrudi, až se zapotácel.

„Á, ono to kouše!“ Dal znamení druhým dvěma, kteří se snažili Lyannu obestoupit

ze stran. „Byla to zábava, než jsi přišla. Ale s tebou by zábava mohla být ještě o něco lepší.“

Přibližovali se k ní, s napřaženýma rukama jako při nějaké hloupé dětské hře, která však dětskou nebyla, a Lyanna couvla. Bylo pozdní odpoledne, skoro večer, a ona tam stála proti třem darebákům, kteří právě surově zmlátili stejně starého chlapce do krve.

Světlovlasý udělal další krok a rychlý pohyb, který ji měl vystrašit a zahnat na útěk. Lyanna začala pěsti, připravena k boji, škrábat, kopat a kousat.

„Jestli uděláš ještě jeden krok, asi ti useknu ruku,“ pronesl někdo znuděným hlasem a všichni se jako na povel otočili k místu, odkud zazněl.

Stál tam chlapec, mladší než všichni ostatní, snad patnáctiletý, štíhlý, pohledný, s hřívou zlatých vlasů, s jasnými očima a pohrdavým úsměvem, který se do vás zařezával jako nůž. Oblečen byl elegantně a zámožně a v ruce držel lesklý meč.

„Můžeš si vybrat - levou nebo pravou? Vzpomeň si, kterou si utíráš zadek. Tu bych si na tvém místě ponechal.“

Chlapec k nim pomalu došel a zastavil se před světlovlasým panošem. Druzí dva po sobě vrhali zmatené, vylekané pohledy.

„Víš, když jsem bojoval po boku Arthura Dayna proti Bratrstvu Králolesa, jejich vůdce vypadal o něco více nebezpečněji než ty,“ prohodil a v koutcích úst mu přitom cukalo. „A i když se pořád hlasitě smál jako blázen, s mečem to uměl zatraceně dobře.“

„Ty jsi Jaime Lannister,“ zahučel panoš ponuře. Chut' do boje evidentně ztratil. „Dovol, abych vysvětlil...“

„Zmlkni,“ požádal ho Jaime líbezně. „Slyšel jsem toho dost.“ Vzdychl, pohledem letmo zkontroloval Lyannu a ležícího Howlanda Reeda a obrátil se opět na panoše. „To je dobře, že znáš mé jméno. Protože kdybych já znal to tvoje, znamenalo by to, že tvá čest stojí za víc než zlamanou grešli a že nejsi jen docela obyčejný ubožák a zbabělec, který si dovoluje na bažináře a na dívku.“

Namířil mu špičkou meče do obličeje. Usmíval se.

„Nesnaž se to pochopit. Jen se omluv a zmiz mi z očí. Dělá se mi z tebe špatně.“

Panoš zamumlal jakousi neobratnou omluvu, hledíce přitom do země, a pak i se zbylými dvěma kvapně vyklidil pole a vzal do zaječích.

Jaime se rozesmál a obrátil se dychtivě na Lyannu, jako by očekával, že mu nadšeně zatleská a vrhne se mu kolem krku. Lyanna se však namísto toho vrhla

k Howlandu Reedovi a starostlivě kontrolovala jeho stav. Byl potlučený, ale naštěstí to nebylo nic vážného.

„Děkuji ti, sere Jaime,“ ozval se Reed.

„Jaká náhoda,“ poznamenala Lyanna jízlivě. Ke všem Lannisterům chovala jakousi instinktivní nedůvěru. A tomuhle by snad ještě měla být vděčná?!

„Vlastně jsem tady měl mít schůzku,“ byl Jaime překvapivě sdílný. „Schůzku, na kterou jsem se moc těšil. Ale vy jste to překazili, jak se zdá.“

„Po kom se to rozhlížíš?“ zajímalo Lyannu.

Jaime na ni úkosem pohlédl.

„Přece po mé drahé sestře. Dlouho jsme se neviděli a chtěli jsme si v klidu a v ústraní popovídat.“

Lyanna nevěděla, jestli si to myslí vážně, nebo si z ní tropí šprt'ouchlata.

„Cersei?“

Jaime si povzdechl. Vypadal opravdu zklamaně.

„Ona je tak plachá. A já se na ni tak těšil.“

Malý Eddard vypadal, že mu něco vrtá hlavou.

„A ten Jaime je dobrý nebo zlý?“

Než mu stačil Jon uspokojivě odpovědět, ozvala se Ygritte, která také nad něčím usilovně přemýšlela.

„A Lyanna byla tedy hezká nebo škaredá? Otče, ty to vyprávíš tak divně, kdo se v tom má vyznat...“

„No. Víte...“ zkusil to Jon.

„Ale ten Howland Reed, co ho naše babička zachránila před zlými Lannistery, je divný strýček Howland, se kterým jste se minule, když u nás byl, tak strašně opili, že jo?“ přerušil ho opět zvědavě Eddard.

III. BRATR A SESTRA

Lyanna si všimla, že se na ni Ned dívá, a oplatila mu pohled s drzou vyzývavostí. Usmívala se na něho a Ned sebou trhnul, jako by ho přistihla při něčem nepatřičném, a jeho zamyšlení vystřídala rozpačitost.

Neusmál se, vypadal ustaraně.

Pořád se na něho upřeně dívala, ve snaze ho rozesmát, upírala na něj své velké šedé oči a v koutcích úst jí nezbedně cukalo.

On jediný asi tušil, jak to pro ni není lehké, že pod maskou veselosti a bezstarostnosti se skrývá obava z toho, co na ni čeká. Pochybnosti a strach z neznámého a nejistého kontinentu jménem Robert Baratheon, neprozkoumané země: právě proto, že Robert byl Nedův přítel, a on ho znal opravdu dobře, právě proto se Ned možná neusmíval.

Přemýšlela, že všechno ztratí tím, že si vezme Roberta Baratheona, a zdálo se jí, že je toho nějak moc, víc, než co by byla ochotna připustit a vzdát se toho. No, nebyl špatná partie, to zas ne. Urozená krev. Navíc vysoký, silný, pohledný, energický. Vždy ho byla plná místnost, jeho smích, jeho hlas přehlušoval jiné. Nejedna žena po něm žádostivě pokukovala a považovala by si za čest, kdyby se ocitla ve středu jeho pozornosti.

Přesto si Lyanna někdy připadala zahnaná do kouta bez možnosti vlastní volby. Měla neodbytný pocit, že muž jako Robert jí nikdy nedokáže zcela porozumět, zahlédnout její duši, vzít ji do dlaní a starostlivě si jí přiložit k srdci, aby naslouchal všemu, čeho je plná, co ji bolí a co ji ukonejší.

Konečně to Ned nevydržel, odvrátil pohled a slabě se pousmál, skrývaje to tím, že si poškrábal bradu.

Lyanna se spokojeně, vítězně zazubila.

Jednou nějaké dívka roztaje pod tím jeho hloubavým pohledem a já ztratím bratra, napadlo ji. Budeme každý žít svůj vlastní život a na společně strávené chvíle zůstane jen prchavá vzpomínka, která časem vybledne a nakonec se úplně vytratí.

Pocítila náhlý smutek a nepokoj, který se nehodil do tohoto šťastného rána, kdy seděla se svými bratry u jednoho stolu. Brandon právě živě a s mnoha bláznivými detaily popisoval jakousi pochybnou a nevěrohodnou historku a Benjen to prokládal

uštěpačnými komentáři.

Eddard mlčel a Lyanna myslela na to, že nikdy nedopustí, aby tahle vzpomínka, kdy svět byl mladý, vzduch svěží a plný očekávání věcí příštích, někdy zeslábla a zmizela z její paměti.

Pohodila hlavou a zapojila se s vervou do hovoru.

HOWLAND REED VYPRÁVÍ:

Byl jsem tam. Byl jsem u toho, když začala válka.

IV. MALÁ CHLADNÁ BROŽ VE TVARU ZLOVLKA

Robert jí vykládal o včerejší pranici, ve které slavně zvítězil. Hlasitě, rozkládal přitom rukama, smál se, rozebíral ironicky své protivníky, předváděl jí vše názorně. Lyanna ho poslouchala na půl ucha. Příliš jí to nezajímalo. Bylo časně dopoledne, procházeli se po tábořišti, kolem stanů, na krok od sebe; pár, který se nedržel za ruce.

Konečně si Robert všiml, že je duchem jinde a na chvíli ztichl, dotčen tím, že jeho snahu pobavit ji náležitě neoceňuje. „Nudí tě to?“ zeptal se bodře.

Lyanna si v ruce pohrávala s malou broží v podobě zlovlka, která měla tu zvláštní vlastnost, že zůstávala chladná i na slunci. Jednou ji schválně vložila do plamenů, ale ani pak neztratila svůj chlad. Nosila ji často. Její chladivý dotek ji uklidňoval. Právě teď její dotek potřebovala. Vlčice v ní byla ve střehu. Nebyla klidná.

„Ne, to ne, tvé vítězství bylo jistě úžasné. Určitě ti to už všichni řekli.“

Robert vypadal poněkud zaraženě. Nejistě se zasmál.

„To ano. Porazil jsem je všechny do jednoho. I Brandona,“ popíchl ji.

„Ty vedle sebe potřebuješ někoho, kdo by tě obdivoval, Roberte,“ odvětila pokojně.

„Žena by měla muže obdivovat,“ řekl Robert.

„To by měla,“ připustila Lyanna a horlivě pokývala hlavou.

Robert si ji pátravě změřil, jestli se mu neposmívá. Čekal, jestli bude pokračovat, Lyanna se však k ničemu dalšímu neměla. Zvážněl.

„Víš, Lyanno, já nemám žádné sestry. Byl jsem vychováván mezi muži. Boj mě baví. Boj je něco, co... Já neumím být...“ hledal vhodná slova. Snažil se vyjádřit něco, co se mu neříkalo snadno. Slova, která ženám obvykle neříkal. Slova, která však občas ženy potřebují slyšet.

Chci to slyšet, Roberte, pomyslela si v duchu Lyanna. Ted’.

„Jsem, jaký jsem,“ dokončil Robert svou myšlenku. „Jiný už nebudu. Takže...“

„Já nevím, jaký jsi, Roberte,“ řekla Lyanna. „Řekni mi to.“

Robert se zasmál. Až příliš hlasitě a nuceně. „No tak to napravíme. Zeptej se mě, na co chceš, Lyanno. Zeptej se a já ti odpovím. Tak do toho. Asi bychom se měli poznat blíž, než... Než.“

„Dobře, Roberte. Zkusím to.“

Brož ji v dlani chladila jako kousek studené hvězdy. Vlčice se naježila. Pak vyrazila kupředu.

„Kolik už jsi měl žen, Roberte?“

Kolik žen jsi měl minulou noc? Po svém slavném vítězství. Všechny ženy chtěly polibek od šampióna. A šampión chtěl polibek od všech žen. Pohledy některých žen byly víc než výmluvné. A Robert si to užíval a pití teklo proudem...

Robert se zastavil. Vypadal ohromeně. Zbrunátněl.

„Na co se mě to ptáš?“ zeptal se, jako by nevěřil vlastním uším.

„Chci vědět, kdo jsi,“ připomněla mu Lyanna. „Neodpověděl jsi.“

„Ne na takové otázky!“ Robertem lomcoval vztek. „Myslel jsem, že se mě zeptáš na mé dětství, nebo možná na mé sny, na to, v co věřím, co pokládám za důležité a čeho bych chtěl v životě dosáhnout. A ty se mě ptáš na takové věci, jako kdybych...“

„Myslela jsem, že se můžu zeptat na všechno,“ hlesla Lyanna. „Vidím, že tomu tak není.“

Stáli proti sobě, on rozhořčený, ona podivně zklamaná. *Byla zklamaná? Nevěděla. Chtěla slyšet pravdu? Opravdu chtěla?*

„Můžeš se mě zeptat na stejnou otázku,“ navrhla Lyanna.

„Kolik jsi měla žen?“ zasmál se Robert hrubě.

„Roberte, miluješ mě?“ zeptala se ho. Stiskla zlovčlí brož v dlani, až jí to zabořilo.

„Samozřejmě, že tě...“

„Miloval jsi někdy jakoukoliv ženu, víš, jaké to je?“

Robert nesouhlasně zatřásl hlavou. „A co ty? Ty víš, jaké to je? Pouč mě, jestli ano, rád si to vyslechnu.“

„No právě, Roberte. Nevíme o lásce vůbec nic.“ Lyanna si povzdechla. „Myslíme si, že přijde na zavolání, kdy se nám zachce. Ale tak to není.“

Robert jen mávl netrpělivě rukou. „Podívej, Lyanno. Nejsi už přece dítě, víš, jak to chodí. Náš sňatek dohodli naši otcové. Jde o spojení dvou mocných rodů. Ale i když se my dva vlastně skoro vůbec neznáme, slibuju ti, že...“

„Co mi slibuješ, Roberte? Že se změníš?“

Pomalou vyčkoučila a on ji následoval. Slova už se nedala vzít zpět. Podrážděné ticho, které mezi nimi panovalo, přerušil až Robert.

„S čím si to pořád hraješ?“

Lyanna pohlédla na svou dlaň, na malou brož tvaru zlovlka.

„Ukaž,“ řekl Robert a než stačila Lyanna dlaň zavřít a k jejímu údivu, jí brož vzal a začal si ji prohlížet.

„Vrat' mi to, Roberte,“ požádala ho Lyanna změněným hlasem.

„Je to zlovlk nebo zlovčice?“ svažtil obočí Robert a dělal, jako by Lyannu přeslechl.

Lyanna mu chňapla po ruce, ale Robert ucukl a zvedl ji, mimo její dosah. Lyanna mu stiskla zápěstí a sevřenou pěst oběma rukama a pověsila se mu na ni. Robert se překvapením zapotácel a zápěstí už oba tvrdě bojovali.

Byl to tichý, udýchaný, urputný boj, beze slov, měl v sobě cosi hravého a dětinského, ale zároveň i jakousi skrytou důležitost, jejíž význam si uvědomovali jen oni dva, nikdo jiný.

Lyanně se podařilo brož nakrátko ukořistit, vyrvat ji Robertovi, ale muž byl silnější, přidržel jí zápěstí u pasu a vykroutil si ji zpátky, až Lyanna málem vykřikla.

Celé to trvalo velmi krátce, snad půlminutu, ne déle.

Vtom Robertovu ruku popadla jiná ruka, štíhlejší, s delšími prsty.

Lyanna vzhlédla, celá uříčená, zadýchaná, tváře zarudlé, oči doširoka otevřené, na čele kapičky potu.

„Co..!?“ zabručel Robert nevrle přes rameno, aniž by se ohlédl. „To je naše...“

Teprve teď se prudce otočil. „...věc.“

Rhaegar Targaryen vypadal udiveně, avšak nedíval se na něj, ale na Lyannu.

Stále držel Roberta za zápěstí. Nyní zapřeli síly mlčky proti sobě, Robertův pohled byl nevěřící a vzteklý až k zuřivosti, Rhaegarova tvář byla bledá úsilím, vypětím a odhodláním.

Robertova síla byla pověstná, dokonce i divoký Brandon Stark se před ním musel sklonit. Tento souboj byl však překvapivě vyrovnaný. Oba muži stáli proti sobě, mírně rozkročení, nehybní jako sousoší. Jejich šance byly v naprosté rovnováze, ač oba napínali všechny své síly.

Náhle u nich stál Ned, Howland Reed a Arthur Dayne.

„Můj princi!“

„Ne, Roberte!“

„Dost!“

Lyanna stále prudce dýchala, stála nyní trochu stranou a pozorovala hlouček mužů, který vykazoval všechny známky rozpačitosti a jakési přiznané trapnosti. Utřela si pot z čela. Rhaegar se na ni pořád díval. On jediný se na ni díval.

Odněkud se vynořil Barristan Selmy, v bílém plášti královské gardy, stejně jako Arthur Dayne, výrazně starší než ostatní, vyhodnotil celou scénu rychlým zkušeným pohledem a přísně se zeptal: „Co se děje?“

„Nic,“ pospíšila si Lyanna. „Jen malé nedorozumění.“ Zaculila se na něj.

Barristan se na ni zamračil, pak pohlédl tázavě na Roberta, který stále vypadal, jako by se na Rhaegara nejraději vrhl.

„Povídal jsem si s mou nastávající,“ řekl Robert a ukázal na Lyannu.

Ta věta ji zvláštním způsobem zbolela, byla jí proti srsti. Lyanna cítila, jako by se jí do srdce zabodl střípek ledu. Nelíbil se jí tón, jakým ji Robert označil za svůj majetek.

Rhaegar mlčel. Lyanna se neodvažovala na něj znovu podívat.

„Pokud tomu bylo tak,“ promluvil posléze Rhaegar, „pak se tedy omlouvám.“

Zarazil se a rozhlédl se po ostatních, jako by se právě probíral z jakéhosi snu, a teprve teď si uvědomil, že tam jsou, stojí a napjatě ho pozorují. Udělal tři kroky a podával Lyanně malou brož. „Toto je zřejmě tvé, paní.“

Lyanna si brož od něj mlčky vzala, zaváhala a lehce pokývla hlavou.

Rhaegar se obrátil k ostatním. „Omlouvám se vám všem. Doufám, že si pobyt zde v Harrenově užijete.“ Zaváhal, a pak oslovil Roberta. „Zítra začíná turnaj dřevci. Snad se ho zúčastníš, sere.“

Robert mu věnoval dravčí úsměv.

„Určitě. Škoda jen, že jsem tě včera nezahlédl v ohradě při pranici. Mohlo to být zajímavé setkání.“

Arthur Dayne učinil krok kupředu, ale Rhaegar ho zadržel pohybem ruky.

„Viděl jsem tě, sere. Bil jsi se dobře. Tak tedy zítra.“

Rhaegar se ještě jednou krátce podíval na Lyannu, pak se otočil a odcházel, s Arthurem Daynem v patách. Barristan Selmy ještě otálel, jako by chtěl něco říct, pak ale jen cosi zabručel a nasupeně je následoval.

Ned pohlédl na Roberta.

„Zbláznil jsi se?“

„Náfuka,“ ucedil Robert. „Nebudu ho šetřit.“

Ned se podíval na Lyannu. Ta klopila zrak a s něčím si pohrávala v dlani. Náhle se rozhodla. „Mohu teď odejít, můj milostivý pane?“ zeptala se a udělala jakousi rozpustilou, posměšnou úklonu.

Nečekala na odpověď, otočila se a odcházela.

Robert se otočil k Nedovi. „Co je jí?“ Vzápětí se mu na tváři objevil potutelný výraz, jako by našel zajímavější téma k přemýšlení. „Dostat toho targaryenského bastarda přede všemi tady na turnaji by bylo stylové, nemyslíš?“

Zasmál se a vrazil Nedovi herdu do zad. Pak ho vzal kolem ramen.

„A na to se pojďme napít.“

Kývl na Howlanda Reeda.

„Ty taky!“

HOWLAND REED VYPRÁVÍ:

Robert se do Lyanny doopravdy zamiloval až v okamžiku, kdy ji ztratil, když mu ji Rhaegar ukradl.

Protože takový byl, byl bojovník a chtěl to, za co musel bojovat; když měl něco zadarmo a bez boje, nevážil si toho.

A téhle Robertovy vlastnosti, či snad váhavosti, si byla Lyanna dobře vědoma, a proto se ho bála, bála se toho, že skončí jako jeho trofej - a taky by tak i skončila.

Ale byl to Rhaegar, kdo kvůli Lyanně uvrhl zemi do války a riskoval a posléze i obětoval všechno, své děti, rodinu, celou vládu Targaryenů. Rhaegar, ne Robert. Ten jednal až potom, až pak si pořádně uvědomil, co vlastně chce.

Lyanna totiž v sobě měla ten druh severské krásy, který mužům svírá hrdlo, když ji vidí.

A Rhaegar byl ztracen v okamžiku, kdy ji poprvé spatřil.

Spatřil krásu, která mu sevřela hrdlo.

Dusil se, nemohl se nadechnout. Jeho srdce zešílelo.

Rhaegarova láska k Lyanně byla ničující, spalující, ohromná. Větší, než jaké by mladá nezkušená dívka ze Severu mohla odolat. Spíš šílenství než láska. Ale něco tak silného Lyanna nikdy v životě nepocítila.

Takže Rhaegarovi uvěřila.

A chtěla mu dát dítě.

A byla válka.

A oba zemřeli.

Není na tom nic složitého, na začátku dlouhých a spletitých příběhů často bývá zpravidla něco velmi jednoduchého, maličkost, co se stane, aniž to kdokoliv předpokládal.

V. PŘÍTELKYNĚ

Byl večer pátého dne velkých jarních slavností lorda Whenta na počest jeho dcery a turnaje v Harrenově a Lyanna Stark vyšla ven na terasu, aby se nadechla čerstvého vzduchu.

Chtěla si pročistit hlavu a přijít na jiné myšlenky, než jaké se jí v poslední době honily hlavou.

Nejdříve ucítila závan vzduchu, pak vůni, a pak už vedle ní někdo stál.

Byla vysoká, štíhlá a snědá, fialkovo-rudé šaty, dlouhé černé vlasy a oči barvy indigové modři.

Nepozdravila, neřekla, že se přišla také nadýchat nočního vzduchu, nepochválila krásnou vyhlídku, která se pod nimi rozprostírala. Neříkala nic, jen si ji prohlížela jako nějakou věc, o které od někoho slyšela, ale chtěla se přesvědčit na vlastní oči.

Lyanna ten pohled vydržela. Tuhle hru dobře znala a nevyváděla ji nijak z míry.

„Ano, vidím to,“ pronesla po chvíli příchodí, jako by promlouvala sama k sobě.

„Takže je to pravda. Toho jsem se obávala.“

Neznělo to však zklamaně, bylo to prosté konstatování skutečnosti, něco, s čím předem počítala a jen se o tom potřebovala ujistit na vlastní oči.

„Nevím, čím jsem si vysloužila tu čest, abych vyvolala obavy v ženě, které přezdívají Drahokam z Hvězdopadu,“ řekla klidně Lyanna a v duchu se připravovala na rozhovor, který nebude příjemný.

Ašara Dayne, princezna z Dorne, mladší sestra Arthura Dayna a jedna z nejkrásnějších žen pod sluncem (alespoň co se týkalo řečí mužů, když si mysleli, že je nikdo neslyší), si jen povdechla.

„Tu přezdívku nemám ráda. Myslím, že mě nevystihuje zdaleka přesně.“ Odmlčela se, jako by dávala Lyanně čas, aby tuto informaci vstřebala a správně pochopila.

„Pro přátele jsem Ašara.“ Podívala se Lyanně přímo do očí, bez úsměvu a bez špetky jakéhokoli nepřátelství. „Chci, abych pro tebe byla Ašara, lady Lyanno Stark. Jen Ašara.“

Její tvář se změnila: náhle zněžněla, dostala laskavější obrysy, byla v ní i nejistota a jakási rozpačitost, jako by se vzdávala ostražitosti, jaká je v jejím postavení nezbytná pro přežití, jako by se dopouštěla něčeho, o čem neví, jak dopadne a co běžně nedělá.

Lyanna dokázala rozpoznat upřímnost, když ji měla nadosah.

Nezaváhala ani na okamžik.

„A já jsem Lyanna. Jen Lyanna.“

Usmála se a než totéž vzápětí učinila i Ašara, povšimla si její úlevy, jak jí spadl kámen ze srdce. Pak už to bylo snadné a samozřejmé jako dýchání. Jako dvě staré přítelkyně, které se dlouho neviděly, prostě pokračovaly v hovoru, říkaly si všechno a nic nezatajovaly, smály se až slzely a naslouchaly se zatajeným dechem, jako by se znaly odjakživa.

Za chvíli už probíraly muže a Lyanna si všimla, že Ašara opět poněkud znejistěla, jako by měla potíže mluvit nenuceně o něčem, o čem nechce, aby vypadalo, že jí na tom velmi záleží.

Zvážněla a svá slova vybírala s váhavostí a nesmělostí, která se Lyanně nesmírně zamlouvala.

„Tvůj bratr... už je zasnouben s dívkou tam od vás ze Severu?“ Když mluvila, kousala se do rtu.

„Ano, s Catelyn Tully,“ odpověděla Lyanna bez přemýšlení, ale když se na ni Ašara podívala, uvědomila si okamžitě, že nemá na mysli Brandona. Na chvíli byla v šoku, zalapala po dechu, zastihlo ji to nepřípravenou a překvapenou a mísily se v ní protichůdné pocity; přesto v ní nakonec převládla nezbednost a rozhodla se Ašaru trochu poškádlit.

„Myslíš Benjena? Vždyť je to ještě takové neohrabané malé štěně...“ naoko vykulila oči překvapením.

Ašara se začervenala, což její snědé tváři dodalo působivý odstín, prokoukla Lyannu ihned a plácla ji přes ruku, aby nezlobila. „Ale no tak, ty víš, na koho se ptám.“

Lyanna se stále vzpamatovávala ze svého ohromení. Je tohle žena, která vstoupí do Nedových snů, do jeho hlavy a do jeho srdce?

„Mám Neda moc ráda,“ řekla Lyanna potichu a dívala se přitom dornské krasavici do očí,“ a nesnesla bych, kdyby mu něco mělo ublížit.“

„Nezdám se ti pro něj dost dobrá?“ řekla Ašara a Lyanna pocítila hrdost v jejím hlase, jako když t'uknete do zvonku.

„Jsi vznešená paní z urozeného, starobylého rodu, a po turnaji...“

„Nemusíš se bát,“ přerušila ji Ašara laskavým, vlídným hlasem. „Já Nedovi nechci ublížit. Chtěla bych ho poznat. Nemíním si jen hrát.“

To bych ti ani nedoporučovala, pomyslela si Lyanna hněvivě a pak hněv ustoupil a ona cítila jen jakýsi smutek, stesk z toho, že Ned už nebude jenom její, a ona ho ztratí.

Ašara stiskla Lyanně krátce ruku a usmála se na ni, znovu tím nesmělým a opatrným způsobem, protože jí prozradila tajemství, které mělo zůstat pouze mezi nima. Nežádala o svolení. Jen chtěla, aby mezi nima panovala důvěra.

Byla však ještě jedna věc, jedno téma, jehož se zatím ani jedna z nich nedotkla, ale které muselo být vysloveno. Z toho, jak se Ašara nadechla, z napětí v jejím postoji, Lyanna pochopila, že čas nadešel.

„Tak,“ řekla po chvíli mlčení Ašara a její pohled byl zamyšlený a posmutnělý. „Myslím, že bys měla vědět ještě něco.“

Lyanna si uvědomila, že si bezděčně pohrává v prstech se svým chladivým zlovlkem, rychleji a rychleji.

„Je to důvěrná informace. Pochází od mého bratra.“

„Od Arthura Dayna,“ řekla Lyanna zbytečně. Zjistila, že jí činí problémy dýchat pravidelně.

„Ano. Řekl mi...“, Ašara zaváhala a poté upřela na Lyannu svůj temně fialový pohled. „Prosím tě, Lyanno, jestli ti záleží na tom, aby nedošlo k něčemu strašnému, k velkému neštěstí, vyhybej se Rhaegarů Targaryenovi.“

Lyanna strnule hleděla na své ruce, na zlovůli brož, jako by pozorovala nějakou cizí věc, která jí už nepatří, a uvědomila si, že je najednou úplně klidná. Myslela na chvíli, kdy jí Rhaegar zlovůlka podal a ten nebyl chladný jako obvykle, ale naprosto nepochopitelně horký.

„Prosím tě o to,“ zopakovala naléhavě Ašara. „Turnaj skončí za pár dnů. Drž se od něj dál.“

Lyanna místo toho, aby se zasmála a prohodila něco vtipného, jen mlčky přikývla.

Ašara vypadala, jako by stále na něco čekala. Lyanna však neříkala nic.

Nakonec se Ašara smutně usmála.

„Nezeptala jsi se proč.“

Lyanna se k úsměvu přinutit nedokázala.

„Ne. Nezeptala.“

Ygritte využívala všech svých předností a zejména toho, že je o rok a půl starší než Eddard, držela ho za límec, druhou rukou ho plácala po hlavě a vesele přitom křičela: „Ty nic nevíš, ty nic nevíš!“ Eddard protestoval a oplácel jí, jak se dalo.

Jon se probral ze zasnění, obě děti od sebe odtrhl, uklidnil a pokoušel se jim vysvětlit, že to, co dělají, není správné.

„Ona si začala!“ mračil se Eddard.

„Protože je hloupý!“ syčela Ygritte.

„Nejsem, to ty!“

„Ale já jsem větší!“

Jon pochopil, že vypravuje už poněkud příliš dlouho.

VI. RŮŽE PRO KRÁLOVNU

HOWLAND REED VYPRAVUJE:

Bylo to deset dnů, kterých otřásl Západozemím.

Turnaj v Harrenově se změnil v noční můru. Děly se věci, které se neměly stát, šílené věci. Bylo to, jakoby někdo nahnal na jedno místo příliš mnoho lidí, kteří tam v tu chvíli neměli být. Stalo se toho najednou tolik, že to nešlo vydržet. Ve vzduchu viselo tak neuvěřitelné napětí, že bylo jasné, že dojde k nějaké katastrofě.

Nejdřív Aerys přijal Jaimeho do své královské gardy, k Bílým pláštům. Překvapivé bylo, že Tywin o tom vůbec nevěděl. Králův pobočník, chápete? Kdybych měl o někom říct, že dokáže zabíjet pohledem, byl by to právě lord Tywin v okamžiku, kdy herold oznámil Jaimeho jmenování. Tywin nepromluvil ani slovo a odjel téhož večera. Ale ne zpátky do Králova přístaviště, ale do Casterlyovy skály. A Cersei si vzal s sebou.

Pak ta záležitost s Rytířem Smějícího se stromu. No, nebudu to tady rozmazávat. Všichni vědí, jak to tenkrát proběhlo.

Potom večer Ašara tancovala s Eddardem. On sice neuměl tancovat, ale nakonec to nebylo tak strašné. Celý sál se díval, jak Ašara jde ke Starkovic stolu a pak s Eddardem odchází. Přede všemi. Žádná hanba. Jestli to jsou nějaké jižanské způsoby, kdy žena svádí muže, tak se my na severu ještě máme hodně co učit.

A vrchol všeho byla Rhaegarova píseň. Vytáhl tu svou stříbrnou loutnu a začal zpívat píseň, baladu Stín Letohradu. Nikdy jsem neslyšel nic úchvatnějšího. I když se v umění nevyznám, musím říct, že jsem byl hluboce pohnut. Seděl jsem naproti Lyanně, takže jsem viděl, co to s ní udělalo, viděl jsem slzy, jak se jí řinou z očí, byla to průtrž, nešlo to zastavit. Benjen si z ní pak tropil legraci a ona mu vylila na hlavu polévku. Mimochodem, byla to moc dobrá polévka. S knedlíčky.

No a pak, příštího dne, samozřejmě, poslední den turnajového klání.

Nejstrašnější den, ten nejčernější, co jsem kdy zažil.

Rhaegar se bil jako smyslů zbavený. Srážel z koně každého, kdo se mu postavil do cesty. Byl neuvěřitelný. Postupně porazil Yohna Royceho, Brandona Starka, Arthura Dayna a Barristana Selmyho. Toho dne s ním nešlo soupeřit.

Viděl jsem, jak je Elia neklidná a svírá prsty okraj zábradlí, jak Ašara zavírá oči, když Rhaegar pomalu projížděl kolem ochozů, aby předal Královně krásy a lásky ten věneček ze zimních růží.

Viděl jsem šíleného krále Aeryse, jak se přestal bavit s lordem Whentem a pozoruje svého syna, jak je ovládán silou, která je silnější než on, a jak jede vstříc osudu, který se nikomu nelíbil. Rhaegar překročil všechny hranice. Vrhł se napospas svému šílenství. A říši strhl s sebou.

Viděl jsem, jak se setmělo a slunce zašlo za mraky. Čas se zpomalil, jako by celý svět zatajil dech. Rhaegar předjel před lóži, kde seděla Lyanna, uprostřed mezi Eddardem a Robertem, a já viděl, jak jí hází ty růže.

A Lyanna. Ach bohové.

Lyanna si je vzala.

„A kdy už budou ti draci?“ zabručel Eddard nespokojeně, podpíraje si hlavu oběma rukama.

Ygritte hlasitě zívla a protáhla se.

„A kdy už bude konec?“

VII. SLOVO

HOWLAND REED VYPRÁVÍ:

Pozabíjel by nás všechny, a tak jsem udělal něco, abych zachránil aspoň nás dva.

Nejsem na to nijak hrdý, nebylo to ode mne příliš rytířské. Ale chápejte. Na zemi už leželo v krvi sedm mužů, a on by nás dál jinak nepustil.

Řekl jsem to slovo, které bylo jménem, připomněl jsem mu ho. Křičel jsem ho na něj, dokud se od jeho očí nedostalo k jeho srdci a on pochopil, co se mu tím snažím naznačit.

Křičel jsem na něho jméno jeho sestry.

Ašara, to bylo slovo, které mně a Nedu Starkovi toho dne u Věže radosti zachránilo životy.

Nevíte, co to bylo, stát proti němu. Ethana Glovera myslím skolil Gerold Hightower, ale zbytek, to všechno on. Lord Willem Dustin, Martyn Cassel, Theo Wull, ser Mark Ryswell. On, Meč Jitra, a jeho Úsvit. Byla to čirá řezničina. Neměli žádnou šanci.

Bylo po všem, válka byla prohraná a jeho pán byl mrtvý, ale on tam pořád stál a plnil to, co nám před bojem oznámil, že bude dělat. „Odejděte, jinak vás všechny zabiju.“

A to jsme byli v přesile sedmi proti třem.

Jenže on byl s mečem prostě příliš dobrý, příliš silný. Lepší než všichni ostatní. Říkalo se to o něm, a já tomu nevěřil, ale pak jsem měl možnost sledovat ho na vlastní oči a musel jsem uznat, že to je pravda.

„Přišel jsem si pro Lyannu,“ říkal mu Eddard Stark. „Nemusí to tak být. Prolévat další krev je zbytečné. Skloňte meče.“

On ale místo toho tasil Úsvit, smrtící mléčně bledou čepel, které se všichni rozumní muži Západozemí báli, a řekl: „Tak to začíná.“

A začlo krveprolití.

„Proč jsi to udělal!“ křičel na mě Ned, když mu Arthur Dayne naběhl na meč a přestal se bránit. „Co jsi to udělal?“

Ale oba jsme věděli, že Ašara ho miluje, a věděl to i její bratr. Meč jitra nakonec nechtěl zabít muže, kterého jeho sestra miluje.

Nejsem hrdý na to, co jsem udělal, ale byla to jediná možnost, jak se dostat k Lyanně.

Běžel jsem vzhůru po schodech Nedovi v patách. Někde plakala služebná, jinak bylo ticho. Ticho po bouři. Ale s umíráním toho dne ještě nebyl konec.

V první komnatě nebyla. Ani ve druhé. Ani v třetí.

Až v té další.

Tam ležela. Na loži od krve. Ve vzduchu bylo cítit krev, bolest a okvětní lístky růží.

Ned k ní poklekl a ona otevřela oči a poznala ho.

„Nede,“ řekla jen a znamenalo to: věděla jsem, že přijdeš.

Bylo pozdě. Umírala. Byla příliš slabá na to, aby s námi mohla odjet. Všechny své síly dala do několika málo vět, které si se svým bratrem vyměnila.

„On je mrtvý,“ šeptala a já stejně jako Eddard nejdřív nevěděl, o kom mluví. Myslel jsem, že o Rhaegarovi. „Je mrtvý,“ opakovala a po tváři jí pomalu stékala slza. Přesto byla klidná, zdála se být vyrovnaná, smířená s osudem. „Naše dítě. Náš syn. Narodil se mrtvý.“

Ned ji držel v náručí. Držel ji, protože nic jiného pro ni v tu chvíli nemohl udělat.

„Žij, Lyanno,“ prosil ji Ned. „Žij, sestřičko. Přišel jsem si pro tebe.“

„Ne, Nede,“ zašeptala znaveným hlasem. „Už to neumím.“

Stál jsem ve dveřích a díval se na ně. Bylo strašné se na to dívat.

„Nech mě jít, Nede. Nech mě jít za nima.“

„Nechod’. Zůstaň tu se mnou, Lyanno. Nedělej mi to.“

Naposledy se na něj usmála.

„Já ho milovala. Rhaegara. Byla to láska. Láska, víš? Poznala jsem štěstí.“

Mluvila v horečce, třásla se, umírala.

A pak řekla ještě něco, poslední slova, která mi zní v uších dodnes. Její poslední

slova patřila někomu jinému.

„Běž za ní, Nede. Slib mi to.“

Ned ji objímal ještě velmi dlouho, i poté, co její hlava poklesla a její tělo bezvládně ochablo.

Položil jsem mu ruku na rameno a počkal, až se vrátí do našeho světa. Tvář měl prázdnou, díval se jakoby skrze mne, jako by mě nepoznával a nevěděl, kdo jsem. Nevím, jestli byl při smyslech, když se na mne obrátil a řekl: „To, co jsi viděl a slyšel, zůstane mezi těmito zdmi. Nikdo další se o tom nesmí dozvědět.“

Nelíbilo se mi to. Zdálo se mi nesmyslné a nespravedlivé zatajovat pravdu, ale později jsem pochopil, že to tak bylo pro všechny lepší.

Slíbil jsem mu to.

A svůj slib jsem dodržel.

Neřekl jsem to nikomu. Ani tomu, koho se to nejvíc týkalo. Jonovi.

Prohledali jsme věž. Dítě bylo skutečně mrtvé. Narodilo se a zemřelo v jedné hodině. Eddard mne poslal zpátky na sever. Sám vzal Úsvit a rozjel se na opačnou stranu, na jih. Za Ašarou. Vždycky dělal to, co považoval za správné. A vždy plnil sliby.

Obě děti spaly.

Ygritte měla ruku položenou přes Eddardovu hrud' a klidně oddechovala. Jon je obě přikryl houní, zlehka a opatrně, aby je nevzbudil, políbil na vlasy, chvíli se na ně tiše díval a pak vstal.

Myslel na den, kdy mu Howland Reed řekl, kdo jsou jeho rodiče. Myslel na ty, které nikdy nepoznal. Lyanna byla v jeho představách určena, zadýchaná a rozesmátá. Ohlédla se po něm přes rameno, pokrčila nos a mrkla na něj. Rhaegar byl vážný a posmutnělý, ale když na něj Jon v duchu zamával, oči se mu rozzářily a najednou připomínal spíš chlapce než muže. Také zvedl ruku a něco řekl. Jon ho však neslyšel.

Pomyslel na matku svých dětí, která tu s ním však nemohla být.

„Dany,“ řekl polohlasně. „Kde jsi?“

Nikdo mu však neodpověděl.

Bylo pozdě. Oheň v krbu dohořival a Jon cítil v kostech chlad, který se dobýval dovnitř hradních zdí, cítil nekonečnou a všeobjímající zimu, která vzala do své mrazivé náruče celý kraj, celou zemi, všech Sedm království.

Cítil zimu, která přišla.

EPILOG

Kdesi daleko, v zapomenuté rybářské vesnici, ležela ve tmě stará vrásčitá žena, neklidně se převalovala, naslouchala zvukům větru a moře a nemohla usnout. Tak jako každou noc myslela na muže, kterého jí přinesla válka, na zamlklého lorda ze severu, kterému poskytla střechu nad hlavou a ošetřovala ho, zatímco sténal a blouznil v horečkách.

Té noci, kdy za ním přišla, ji oslovoval různými jmény. Nevadilo jí, že jí říkal Lyanno a Ašaro a Catelyn, zatímco ji zasypával polibky a hladil po tváři. Té noci se v ní zrodil nový život.

Za pár dnů ji opustil, myslela si, že už ho nikdy neuvidí.

Vzpomínala na to, jak k ní po narození jejího dítěte; byl to chlapec; opět přišel a vzal jí ho se slovy: „Nikomu o tom nesmíš nikdy nic říct, Wyllu. Slib mi to.“

Stařena se schoulila do klubíčka, nehty si drásala tváře a její vyhublé, vyschlé tělo se otřásalo bezhlesým, zoufalým pláčem matky, která neviděla svého syna vyrůstat, ale o kterém věděla, že někde je, žije a neví, kdo je jeho pravá matka.

Proklínala slib, ke kterému se zavázala.

Když se po chvíli utišila a uklidnila, klekla si a modlila se ke svému synovi, posílala mu šťastnou a ochrannou modlitbu, tak jako to činila každou noc.

Dala by všechno na světě za to, aby ho mohla jen na chvíli vidět.

Povídka č. 6

Dlouhá noc Eddarda Starka

Eddard Stark pohlédl k západu, nad obzorem se pomalu ztrácely poslední sluneční paprsky. Ned odvrátil svůj zrak a obrátil koně zpátky k temné hradbě lesa, která se před ním tyčila. Stromy tiše zpívaly ve větru a mírně se skláněly jeho směrem. Ned si zhluboka povzdechl, ramena měl shrbená a hrudník se mu s každým nádechem svíral neznámou úzkostí. Cítil tíhu, jakoby spolykal hromadu kamení, která ho teď táhla k zemi. Smutně sklonil tvář a chvíli naslouchal. Šum lesa se mu v hlavě prolínal s ozvěnou, která neustále sílila. Zpočátku slyšel jen tichý šepot a postupně rozeznával slova pronášená sladkým ženským hlasem, který byl stále nalahávejší. Zrychlil se mu tep a jeho hrud' se prudce zvedala a znovu klesala. Téměř cítil, jak se mu o ucho otírají cizí rty opakující pořád dokola totéž, cítil jak ho studený dech hladí po tváři, až mu běhal mráz po zádech. Roztřesený hlas přerostl v nesnesitelný křik. „Slib mi to, Nede!“

Ned silně stiskl víčka k sobě ve snaze uniknout před zoufalým nářkem. Náhle se ocitl ve ztemnělé místnosti. Ve vzduchu se mísil pach krve s vůní růží. Uviděl před sebou Lyannu. Jeho sestra ležela na lůžku a v jejím obličeji bylo znát vyčerpání. Její kůže byla velmi bledá a tenká téměř průsvitná, napínala se přes lícni kosti a zvýrazňovala propadlé tváře. Měl strach se jí dotknout, aby se nerozpadla na prach. Lyanna mu pevně svírala ruku a hleděla na něho očima, které nepoznával. Byly to oči staré ženy, hluboko posazené do vyhublé tváře, unavené a vyhaslé. „Slib mi to, Nede.“ Ta prosba jí splynula ze rtů spolu s poslední vydechnutím a její drobná ruka v jeho dlani náhle ochabla. Ned sebou prudce trhl a výjev se rozplynul.

Narovnal se v sedle, znovu si povzdechl a popohnal svého koně směrem k lesu. Ted' není čas na vzpomínky, měl poslání, které nesneslo odkladu. V náručí držel drobný uzlíček, když si ho jemně přitiskl k hrudi, cítil jeho teplo. Z bílého plátna vykukovalo krátké černé chmýří a drobný tvoreček se v jeho pažích neklidně vrtěl. Neda přepadly chmurné myšlenky. „Zima se blíží“, pomyslel si a otrásl se pod nápořem mrazivého větru. „Už není cesty zpět“, řekl si a vyjel mezi stromy.

Slunce se dávno schovalo za kopce a jeho místo na obloze zaujal Měsíc, jehož mléčně bílé světlo občas problesklo mezi větvemi. Jeho kůň lehce proplouval lesním porostem po vyšlapaných stezkách, aniž by ho musel vést. Cestu, kterou

společně projeli mnohokrát, dobře znal. Ned si přitáhl k tělu plášť, aby se ochránil před narůstajícím chladem. Tušil, že léto se pozvolna chýlí ke konci. Slova jeho předků, slova jeho rodu se nakonec vždy ukázala jako pravdivá. Ani tentokrát tomu nebude jinak. Vzpomněl si na Cat, je to silná žena, přesto mu dělalo starosti, jak se vyrovná s drsnými podmínkami na severu. Ned se zadíval na droběčka stuleného ve svém náručí, Catlyn bude jistě zuřit. Sám se sebou sváděl vnitřní boj, jeho manželka je hrdá žena, nebude snášet vetřelce, které ho on hodlá přijmout za člena svojí rodiny. Nakonec se podřídí jeho vůli, ale v jejím srdci bude dál vřít nenávist k tomu ubohému stvoření, které za nic nemůže. Bude ho vnívat jako hrozbu pro svoje děti a bude jím opovrhovat. Ptal se sám sebe, zda je správné vystavit nevinného bezbranného tvorečka, který se k němu teď důvěřivě tisknul, zlosti svojí ženy. Zastavil koně a rozhlédl se kolem sebe. Pátral zrakem mezi mohutným kmeny v naději, že mu dají odpověď. Les mlčel.

V Nedovi se znovu ozval ten tenký našeptávající hlásek. Lyanna je mrtvá, nikdy by se o tom nedozvěděla. Zemřela s klidně, s vědomím, že vyslyší její prosby. Ted' odpočívá ve studené zemi, už jí nemůže nikdo ublížit. Na druhou stranu Catlyn bude muset roky trpět pro slib, který dal své zesnulé sestře. Bude trpět, protože poruší slova, která vyslovil v den, kdy si ji bral za svou. Měl by zlomit srdce jedné ženy, aby duše té druhé mohla odpočívát v pokoji? Z klubíčka bílého plátna, které držel v rukou, se ozvalo neklidné zavrnění. Ned se otřásl. Náhle dospěl k rozhodnutí. „Ano, takhle to bude nejlepší“, řekl si nahlas. Seskočil z koně a kvapným krokem zamířil mezi stromy.

Hledal místo, které kdysi s Robertem objevili, když tudy projížděli ještě jako chlapci. Už tehdy ho zasáhla magická síla, která z té louky vyzařovala. Dlouho bloudil temným lesem a mnohokrát musel zastavit a vzpomínat, aby určil směr, kterým se vydat dál. Dlouho bloudil, než lesní porost začal řídnout a stromy ustupot a mezi větvemi prosvítalo stále více světla. Ned zůstal stát na okraji lesa. Opatrně a s úctou položil nohu do měkkého mechu a ohromením rozevřel oči, znovu ho zasáhlo kouzlo toho tajemného místa. Hleděl do tváře prastarého čarostromu, který na něho upíral smutný pohled z protějšího konce mýtiny. Krvavě rudé listí vypadalo v noci, jako by bylo černé, zatímco bílá kůra stříbřitě zářila ve svitu Měsíce. Uprostřed louky stál veliký plochý černý kámen. Ned se k němu nesměle přiblížil a znovu obdivoval jeho dokonalost. Třesoucí se rukou váhavě přešel po jeho lesklém povrchu, nikde nebylo znát stop po lidském zásahu. Vyvrhnutý z hlubin země tam stál už celé věky.

Ned poklekl na jedno koleno vedle kamene, opatrně položil svůj náklad do mechu a začal rozmotávat pruhy bílé tkaniny. „Mrzí mě to, Jone.“ Pronesl tiše.

Odhrnul poslední kousek látky a ze svého doposud bezpečného útočiště čiperně vyskočila malá černá chlupatá kulička. Ned vstal a o krok ustoupil. „Nedívej se na mě tak, Jone! Tohle je opravdu jediné možné řešení. Já vím, Lyanna mě prosila, ať se o tebe postarám, ale to není možné. Víš, moje Cat nesnáší kočky. Pokaždé, když se v její blízkosti nějaká objeví, začne kýchat, celý její obličej se nafoukne a... nedívej se na mě tak, je to pravda.“ Ned se usmál, když mu hlavou prolétla vzpomínka. Catlyn reagovala úplně stejně, když se ocitla poblíž Jamieho Lannistera, zvláštní. Poté pohlédl do velikých žlutých očí, které na něho tázavě hleděly a pokračoval. „Moje setra, buď jí země lehká, tě zbožňovala. Já si tě ale nemůžu nechat.“ Ned pohladil černé kotě po hlavě. „Jsi malá chytrá šelma, dokážeš se o sebe postarat sám. Catlyn, by tvoji přítomnost nesnesla. V den, kdy jsem spojil svůj život s jejím, jsem přísahal, že nikdy do domu nepřivedu žádnou kočku.“

Za jeho zády se ozvalo hlasité zapraskání. Ned ztuhl a rychle sáhl po meči. „Jen klid, příteli. To nebude nutné, přicházíme v míru.“ Ned se pomalu otočil a spatřil dvě malé postavy. Nebyly vyšší než děti, byly oděny do tmavých plášťů sahajících až na zem a jejich kůže byla stejně bledá jako kůra čarostromů. Jedna z těch bytostí, držela v náručí lidské dítě. Druhá postava promluvila, hlubokým laskavým hlasem, který se vůbec nehodil k drobnému tělu. „Přicházíme, abychom do tvých rukou předali toto dítě.“ S těmi slovy k němu jeho druh napřáhl paže a podával mu ho. Ned si všimnul, že je to chlapec. V odmítavém gestu ustoupil o krok dozadu a nervózně se začal ošívát. „Ne, to není možné...já...totiž Catlyn!“ Jedna z postav zkřivila tvář v podivném úšklebku. Nedovi po chvíli došlo, že se pokouší o úsměv. Náhle ho napadla bláznivá myšlenka. Mohl by vzít nohy na ramena, je mnohem větší než oni, neměli by šanci. „Ach, drahý příteli, přece se neobrátiš zády k vlastní krvi.“ Ned strnul a překvapením otevřel ústa v němém výkřiku.

„Matka nám chlapce svěřila s prosbou o pomoc, chtěla, aby vyrůstal tam, kde sídlili jeho dávní předci. Chtěla, abychom to dítě předali tobě, protože je z tvé krve.“ Nedovi se prudce rozbušilo srdce. „To není možné.“ Řekl si pro sebe. Vzpomněl si na jednu noc, kdy s Robertem mnoho pili a ráno se probudil vedle cizí ženy. Wylla mu na svou matku přísahala, že k ničemu nedošlo, jen jí bylo v noci chladno, proto se k němu ve spaní přitulila. Jedna z postav na něho vrhla zachmuřený pohled. Pak se mu v hlavě objevil obraz jeho sestry. „Ne, to není možné. Rhaegar mi řekl, že Lyanna upadla na schodech.“ Postavičky se na sebe navzájem podívaly a současně pokrčily rameny. Ned si je podezřívavě změřil očima. Co vlastně dělal Benjen těch několik měsíců za Zdí? „A nebo...“, vzdychl

Ned a uviděl před sebou Ašaru a její krásnou tvář zbrázděnou žalem. Eddard zaklel a sám sobě přísahal, že na pítí už se nikdy víc nepodívá.

Malý človíček si hlasitě odkašlal, aby připoutal jeho pozornost a pokynul rukou. Ned přistoupil blíž a sklonil se ke rtům, které šepem zpečetily jeho osud. Ned zavřel oči a z plic vypustil všechn vzduch, pak se zhluboka nadechl a napřímil se. Malý muž se k němu obrátil. „Chlapcův původ by měl prozatím zůstat v utajení.“ Ned souhlasně přikývl. Pocítil, jak se mu ramena opět ohýbají pod nesnesitelnou tíhou. Cizenec na něho vrhl soucitný pohled. „S mým druhem jsme cestou přemýšleli nad nějakým vhodným vysvětlením, které by jsi mohl prozatím poskytnout své rodině. Ned popošel blíž a naslouchal. Malý muž spustil. „Ehm, byla jedna žena a její matka se znala se synem bratra...*Nedovi v hlavě zmateně vířily myšlenky...* a jeho sestřenice musela opustit svoje...*čeká ho pár těžkých let...* otec jeho otce se na něj strašlivě hněval a matka jeho sestry poté...*Catlyn bude zuřit a doplatí na to ten nebohý chlapec...* pak náhle před sebou uviděl světlo a věděl, že vše bude dobré a obrátil svého oře zpět k sídlu svojí pratety...*vybavil si její tvář, tentokrát ale byla zarudlá hněvem s očima sršícíma nenávistí, v duchu se přikrčil před bouří, která ho doma čeká...*A to je konec příběhu.“ Ned potřásl hlavou, aby zahnal protivné myšlenky, pozvedl oči a střetnul se s dychtivým pohledem jednoho z cizinců. „Zní to dostatečně důvěryhodně?“.

Eddard Stark uháněl mezi stromy stále větší rychlostí a nelítostně štval svého koně dál a dál. V náruči držel drobný živý uzlíček. Přitiskl ten poklad pevněji ke svojí hrudi a ucítil jeho teplo. Dorazil k okraji lesa a prudce zarazil svého koně, který se divoce vzepjal na zadních a zastavil. Zvíře stěží popadalo dech a po šíji mu stékaly pramínky potu. Ned skouzl ze sedla na zem a pohlédl na temné kamenné hradby, které se před ním v raním šeru tyčily. Nad obzorem svítaly první sluneční paprsky a pozvolna odhalovaly známou krajinu. Ned se sklonil k tvorečkovi, kterého něžně držel v rukou. Chlapec měl tmavé vlasy a zvědavě si ho prohlížel šedýma očima. Ke svému údivu Ned shledal, že mu velmi připomíná jeho mrtvou sestru. V hrudi se mu vzedmula vlna náklonosti, usmál se na chlapce a klidným hlasem k němu promluvil: „Vítej doma, Jone.“

Povídka č. 7

Na Sever

V hlavě měl zmatek, který se snažil systematicky třídit. Událo se toho příliš, informací málo. Je lordem Zimohradu, s čímž nikdy nepočítal. Titul zdědil po bratrovi i se snoubenkou. Přišel o otce, bratra a sestru, zato má manželku, kterou ani nezná. Má dva dobré přátele, opravdu dobré přátele, ale jak dlouho ještě?

Bárka se zhoupala a na palubu cákla trocha mořské vody. Aspoň doufal, že to je trocha, protože byla skoro již tma a měsíc dnes nevyjde. Pár hvězd občas vykouklo mezi temnými hradbami mraků a slabé světlo lampy, kterou rybář rozžehnul teprve před chvílí jen mdle zdůrazňovalo temnotu. Uhnul nohama pod sedátko.

„Marně sire, brzo všichni řádně zmokneme“ zabručel rybář a blesknul pohledem k západní obloze. Mělo tam být otevřené moře, ale vypadalo to na siluetu hor. Nebo Zdi. Nedovy myšlenky zalétly domů a ještě kousek na sever - na Zdi by mu bylo líp. Mnohem líp. Zed' je to pravé místo, kde být, pro muže, co ztratili příliš mnoho dřív, než stačili zestárnout. Jenže si byl téměř jist, že před šíleným Aerysem by ho ani Zed' neochránila. Ani Jona a Roberta. Pak si vzpomněl na Benjena a celá tíha zodpovědnosti na něj dolehla. Co by si malý Benjen počal s titulem lorda Severu. Nejsem takový zbabělec, abych v tom bratra nechal. Jen už je mi z té nejistoty zle. Navíc jsem ženatý - mám povinnosti k manželce, i když mne s ní nepojí nic kromě toho manželského slibu. Chtěl jsem jednou dívku ze Severu. Druzí synové Zimohradu si vždycky brali dívky ze Severu. Většinou i ti prvorození. Ženy z jižních království nemají pro Sever pochopení, nevidí v něm krásu, jen pusté zasněžené lesy plné zlovlků, pokud ne rovnou obrů. Nerozumí Starým bohům, nectí čarostromy - děsí je. Už tak dlouho nepocítil klid háje. Na Orlím hnízdě čarostromy nerostou. Ted' by je potřeboval, aby si urovnal myšlenky, aby rozhodl vše, co je rozhodnout třeba, aby udělal, co musí.

„Bryn, pomoz mi s plachtou“ houknul rybář na dceru, která zajišťovala provazem složenou rybářskou síť. Dívka asi jen o dva roky starší než Eddard se zvedla a začala silnými rukama přetahovat naolejované plátno přes příď. Ned byl překvapen, že rybář má na lodi dceru. Neslyšel o ženách rybářkách, zato zaslechl řadu pověřivých zkazek o smůle, kterou ženy na lodi nosí. Tahle však na lodi byla a zjevně se rybolovem živila. Asi nemá jediného bratra, který by otci pomáhal. Nevypadala ani vyčerpaná nebo zklamaná těžkou prací. Spíše naopak - sálala energií a odhodláním.

Rybářský člun se houpal na neklidných vlnách a jeho posádka se připravovala na bouřku, která musela přijít. Přetažením naolejované plachty přes žerdě na věšení větších úlovků vytvořili provizorní kajutu, která loďce scházela. Eddard se do příprav nezapojoval. Jednak by spíše překážel sehrané dvojici a druhak mu mysl zaplavovaly starosti, které využily tuto chvíli relativní nečinnosti a soustředěně zaútočily na svého nositele.

Myslel na svého nejlepšího přítele Roberta, který pro jeho sestru Lyannu vzbouřil zem. Ubohá Lyanna, co s ní asi je? Prokletý Harrenov! Říká se o něm, že je prokletý a pro Lyannu dozajista je. A já mám manželku, jejíž matka je z Harrenovského rodu - je to také prokletí? Nešlo to jinak. Zajistil jsem tím čtvrtý ze sedmi velkých rodů pro svržení šíleného krále. Do očí mu vstoupily slzy při vzpomínce na otce, bratra i sestru. Mohl si to dovolit, v noční bouřce na moři si nikdo slz nevšimne - celé moře je slané. A ani moře slz mu je nevrátí.

Rozhlédl se zase duchem přítomen po moři, obloze a malé rybářské bárce, která ho měla dopravit z Údolí na Sever. Zpod naolejovaného plátna měl jen malý výhled, ale i ten stačil na to, aby věděl, že je bouře nenechá odpočinout natož vyspat. Kéž by byli už aspoň na Kousanci, ale na to je brzo, nejdřív zítra odpoledne při dobrém větru. A při tomto větru....snad jen bohové vědí.

Lilo a vichřice vyla, cítil se zkřehlý bez možnosti se trochu zahřát. Zatínal svaly, aby je udržel provozuschopné, kdyby bylo potřeba jeho pomoci. Rybář s dcerou bouři zvládali dobře, věděli co dělat i beze slov. Stáhli jedinou plachtu, kterou člun měl a připevnili ke stožáru lany, aby ji vítr neroztrhal na marné kousky. Nyní se střídali pod přístřeškem a u kormidla. Eddard obdivoval dívku, na níž nebyl vidět strach. Připomínala mu ženy horských kmenů. Popelavé vlasy jí vichr v pramenech vytahal z drdolu a mokré se jí lepily na tvář.

Nyní si rozzuřené živly již vyžádaly spojené úsilí otce a dcery. Eddard pod přístřeškem osaměl s všudypřítomnou bouří. Ač pod plachtou, byl již promáčen skrz na skrz. Měl co dělat, aby se udržel na sedátku. Utéct před Aerysem a utopit se na útěku. Takhle nechtěl zemřít. Raději padnout v boji, aby jeho smrt měla smysl. Ale jaký hledat smysl ve smrti.

Zdálo se mu, že ve vytí vichřice zaslechl výkřik. Pronikavý zvuk, který na chvíli rozčísł nadvládu živlů. Váhal má-li se vydat hledat původce či důvod výkřiku. Rozpolceně přemýšlel, zda-li by byl nějak užitečný nebo spíš překážel. Ke kormidlu, kde se nacházeli otec s dcerou neviděl. Nakonec přece jen převážila obava, aby nezanedbal pomoci jim v nouzi. Přidržující se žerdí, vypotácel se zpod plachty a v mokré tmě, která mu chlístala vodu do tváře se snažil rozpoznat

postavy u kormidla. Slabě rozeznával matnou záři lampy, která ještě nepochopitelně svítila připevněná na zádi. Po kolenou, přidržující se klandru levou a všeho, co nahmatal pravou, se přesouval na zád'. Tak malá loď a tak dlouhá cesta! Konečně se vyplazil na zvýšenou palubu u kormidla, kde viděl pohyb postavy. Ale jen jedné postavy!

Bryn křečovitě svírala kormidlo zapřená nohama. „Kde je otec?!“ zařval na ni a doufal, že ho uslyší. Nejspíš slyšela, protože se mu podívala do očí a pak je zase upřela do temnoty plné vody, která je ze všech stran obklopovala. Nepokoušel se ptát znova. Odpovědí si byl téměř jist. Nevěda, co udělat, se rovněž chytil kormidla a zůstal na palubě s ní.

Jakkoliv se zdála živelná smršť nekonečná, přece jen se uklidnila. A temné hradby z obloze odvál vítr nad pevninu. Pořád se ještě ztuhle drželi kormidla, když kolem zavládl téměř klid v porovnání s uplynulými hodinami.

„Bryn,“ zachraplal její jméno, „Bryn, pojď si odpočinout.“ Chvíli to vypadalo, že se nepohne, ale pak přece jen pustila zajištěné kormidlo a váhavým krokem zamířila k promáčené lavici. Eddard se potácel za ní. Nejprve připevnil provazem uvolněný cíp schlíplé plachty. Poté se sesul k jejím nohám.

„Staří bohové,“ šeptala Bryn. „Staří bohové,“ nakousla znova, ale vypadalo to, že nedokáže pokračovat v modlitbě za otce. Eddard, aniž by nad tím přemýšlel, se ujal slova a dokončil tradiční pohřební modlitbu místo ní, tak jak ji slýchal od svého otce na Zimohradu nesčetněkrát. Poté je zahalilo ticho a následně spánek.

Ned se probudil, když se Bryn pohnula, protože jí usnul s hlavou opřenou o stehno. V krku měl vysušenou poušť a jazyk jak solí vydělanou kůži. Jak je to možné, že po tolika vodě prahnu po další. Vypadalo to však, že mladá žena je na tom stejně. Odjistila petlici velké plechové bedny, která chránila zásoby pitné vody a potraviny. Oba se několikrát napili, ale na jídlo moc chuti neměli, proto se jen podělili o váček ovocných křížal. Tiše žvýkali suché ovoce ponořeni do vlastních myšlenek.

Eddard zvedl hlavu, jako by mu teprve něco došlo.

„Ty uctíváš Staré bohy?“

Pohlédla na něj a zaostřila do přítomnosti „Ano.“

„Po matce,“ dodala po chvíli. „Moje matka,.....ona byla z divokých lidí....tam za Zdí.“

Ned se na ni udiveně zadíval. Bryn po chvíli pokračovala.

„Nevím, proč přesně se vydala na jih. Ani jak se dostala přes Zed'. Ale vyprávěla mi, že když se sebrala z domova a utíkala, tak potkala zelenovidce. Řekl jí - Jen utíkej jak daleko chceš na jih; tvá krev se stejně vrátí na sever za Zed' až to bude potřeba - a ona utíkala přes celý Sever až na Tři sestry a tam.....ani nevím proč a jak se usadila s mým otcem.“ Bryn se zhluboka nadechla a hlasitě vydechla.

„Umřela dávno a já už si pamatuji jen ty pohádky o obrech a zlovcích, které mi vyprávěla. Možná to byla taky pohádka o zelenovidci.“

„Nám chůva taky vyprávěla příběhy o zelenovidcích....a zlovcích a obrech taky. Ale dříve zelenovidci skutečně žili.“

Dívka dojedla křížaly a ruce si otřela o kalhoty. „Musíme se převlíknout do suchého nebo nás zabije voda na plicích.“ Vytáhla odněkud dobře naolejovaných balík a z něj vytáhla dvě opotřebované dlouhé režné haleny. „Vem si tátovu,“ hodila kus oděvu Nedovi. Vděčně přijal nabízenou halenu a začal se soukat ze svých promáčených šatů, ježto byly tak prosolené, že až štípaly. Hlavou mu blesklo, jak prožitá krize smazala třídní rozdíly a společenské formality. Rozvěsili mokré oděvy do větru, a pak pod Bryniným dohledem napnuli plachtu.

„Odklonili jsme se z dráhy a ztratili skoro den. Ale s tímto větrem budeme na Kousanci zítra ráno.“ Vrátila se pod přístřešek a vytáhla ještě suchou deku. Chvilku zaváhala a pak ho vybídla ať se pod ni schoulí oba, aby ve všudypřítomném větru neprochladli. „Co teď budeš dělat, když tvůj otec....“ nedopověděl Ned. Nadechla se a místo odpovědi vzdychla. Znova se nadechla a opět ze sebe nedokázala vysoukat odpověď. Objal ji a přitáhl k sobě. Vděčně se přitiskla a stulila se mu do klína. Její tělo se párkrát trhavě zachvělo jako při pláči, ale žádný vzlyk se neozval. Po delší chvíli, kdy myslel, že třeba usnula se přece jen ozvala. „Asi se budu muset vdát.....za jednoho z těch buranů z přístavu.“ Připomněla mu tím trpkou pachut' jeho vlastního manželství z povinnosti. A on sám přitom toužil po dívce jako ona. Dívce ze Severu. Vlastně ještě severnější. Na takovouto ženu by se mohl spolehnout. Taková by mu rozuměla. Zatoužil ji obejmout. Moc zkušeností s tím neměl. Na Orlím hnízdě moc dívek nebylo a těch pár si pro sebe zabral Robert. Svatební noc byla jen plněním povinnosti a neměl z toho dobrý pocit. Musel myslet na Brandona a cítil se kvůli němu provinile. Ale tahle mladá žena - ta byla jen sama sebou a zároveň vším, co od života chtěl. Přivinul ji k sobě. Napůl čekal a možná doufal, že se vzepře. Kdyby trpně spočívala v jeho náruči; snad by sám dál nezašel. Bryn mu však vyšla dravě a spontánně vstříc. Slyšel, že divoké ženy za Zdí si samy vybírají partnera a taky umí více než rázně odmítnout nevhodného nápadníka. Je tak jiné vědět, že si vybrali jeden druhého v tomto světě nucených svazků. A pak už na nic z toho nemyslel. Opilí tím, že jsou naživu a

že aspoň jednou mohou projevit svobodnou vůli.

Po mnoho dalších hodin zapomněli na všechna příkoří, na všechny ztráty, které jim život uštědřil. Eddard se po řadě hořkých měsíců upřímně smál. A miloval. Hladově. Vášnivě. Upřímně.

Později začal bláznivě snít o tom, že kdyby otec i bratr žili, tak by se s trochou štěstí a přemlouvání mohl oženit s touto dívkou Brynhild, dcerou Solveig z divokých za Zdí. Ano, asi by musel počkat až by Brandon zplodil potomka a dědice Zimohradu, ale pak by byl volný. Bezvýznamný druhorozený syn. Šťastný a svobodný.

Den se přehoupl a jejich bárka přistála na Kousanci. Tíha zodpovědnosti na něj dopadla jako kladivo. Jeho přátelé Robert i Jon Arryn jsou ve smrtelném nebezpečí a on si zde přemýšlí nad tím, že by zmizel někam na odlehlé pobřeží s ženou, která se zhmotnila z jeho mladických snů. Doplnili zásoby a vypluli k pobřeží. Smutně se k sobě choulili, věda, že jejich cesty se rozcházejí a každý musí splnit své povinnosti.

Zanechal Bryn všechno stříbro, kterým ho vybavil Jon Arryn a mohl si dovolit ho postrádat. Doufal, že ji snad uchrání od nejhoršího a bude si moci alespoň vybrat, za koho se provdá. Jejich loučení bylo krátké a bez slz. Slzy by byly zbytečné, vždyť moře je slané dost. Nevěřili, že se kdy ještě potkají.

Na konci války ho zastihl vzkaz.

Povídka č. 8

Výtažek z poslední Branovy kapitoly, jež uzavírá Vichry Zimy

* ... *

Když znovu otevřel oči, uviděl svého otce. Kráčel po točitém schodišti vzhůru, v ruce pevně třímající svůj dlouhý meč, z jehož chladné čepele stále ještě odkapávali sloupečky čerstvé krve. Chtěl jít za ním. Všechno mu vysvětlit. Ale nemohl. Stejně jako tisíckrát předtím se ani tentokrát nedokázal pohnout. Snažil se křičet, zavolat na něj, aby se alespoň otočil. Marně. Jeho slova jako by nikdo neslyšel. Přemýšlel, proč ho vrána poslala zrovna sem. Věděl, že se musí dostat výš.

Když silueta muže definitivně zmizela v ohybu kamenité věže, vzpomněl si na poslední lekci, kterou se minulého dne naučil. Zatnul ruce v pěst a snažil se vší silou myslet jenom na ty slova, přesně jak ho vrána učila. V tu chvíli už byl v malé místnosti plné překrásného hedvábí, s nástěnými malbami draků lemuujícími kamenité zdi všude kam se podíval.

Z malého okénka přímo před ním na něj rudě zářily vysoké hory Dorne a svěží větřík jemně cuchal jeho nasládlé vlasy. Ve skutečnosti to nebyly vlasy, se kterými si vítr pohrával, nýbrž zelená plíseň, která lemovala vršek police do které se převtělil tentokrát. Dříve by mu to vadilo. Neměl rád, když se převtěloval do čehokoliv tak úzkého a neopečovávaného. Ted' mu to ale bylo jedno. Věděl, že se musí dozvědět, co se tady stalo. Věděl, že Jon to potřebuje vědět.

„Slib mi to Nede,“ uslyšel najednou ženský hlas. Když se znovu rozhlédl po místnosti, spatřil svého otce klečícího u postele. Žena, která na něj mluvila, byla mladší než Ned. Byla zahalena sametovou příkrývkou a v rukách chovala malé, právě narozené dítě. Když jí chvíli pozoroval, byl by dal ruku do ohně, že to musí být Arya a že se všechno tohle teprve stane. Jak rád by tomu sám věřil. Vidět zase svého otce naživu a svou sestru. Věděl ale, že to není možné. Jeho otec je mrtvý. Mrtvý a nikdy tomu nebude jinak.

„Slib mi to Nede,“ řekla znovu žena. „Milovala jsem ho. On ale musí vyrůstat po tvém boku. Bohové to tak chtěli. Proto nám připravili všechno tohle utrpení. Robert se to nikdy nesmí dozvědět, zabil by ho a zabil by i tebe. Víš to líp než já. Ty ho musíš vychovat, jako svého vlastního. Prosím tě, Nede. Slib mi to. Rhaegar tak pevně věřil, že je tohle...“

„Já vím na co Rhaegar věřil,“ odpověděl Ned rázně. To už mu po tvářích

stékaly slzy. „Slib mi to,“ opakovala stále žena. „Slib mi, že ho vychováš a jednoho dne mu řekneš pravdu. Slib mi to Nede, nemám už moc času. Slib mi to.“

Ned se na ní znovu smutně podíval a cosi jí pošeptal do ucha. Bran ho neslyšel, nicméně tvář ženy se najednou celá rozzářila. To bylo to poslední co Bran viděl. Než se stačil dozvědět víc, byl opět zpátky u Jona.

„Co si viděl teď?“ zeptal se ho Jon trpělivě. A tak mu Bran znovu všechno slovo od slova převyprávěl. Když skončil, Jon vypadal zaraženě.

„Co to znamená?“ zeptal se Bran opatrně. Jon sklopil hlavu. V očích se mu jemně leskly zárodky nových kapek, jež se měli co nevidět změnit na slzy stékající po jeho tváři.

Až teprve teď, si všimnul meče v Jonově ruce, který žhnul rudě jako ten nejjasnější oheň. „Že Mellisandra měla pravdu, můj drahý bratranče,“ odpověděl Jon a rozmáchl se proti Branovu hrudníku.

Bran nechápal co se děje. Až na svém těle ucítil náraz oceli. Oceli, chladné jako zimní vítr. V tu chvíli se vznesl napříč celou jeskyní pach krve.

Povídka č. 9

Vyšívání šátek

Otec byl pryč. Jon už věděl, co bude následovat. Ne, nešlo o ústrky, o to, že by se s ním zacházelo nepatřičně. Ale přesto to cítil.

Ne, lady Stark byla příliš dámou, příliš vznešenou paní, aby dávala veřejně najevo nelibost, že Jon Sníh žije s jejími dětmi téměř jako rovný s rovnými. Většinou to byl okázalý nezájem, čeho se Jonovi dostalo měrou vrchovatou.

Vyjma případů kdy tu a tam byl v něčem lepší než Robb. Před třemi dny, pod dozorem Rodrika Cassela, se jako obvykle cvičili Jon a Robb v boji dřevěnými meči. Jonovi se tehdy jednou podařilo Robbovi jeho dřevěnou zbraň vyrazit. Když pohlédl na ohoz, spatřil, že lady Stark s malým Rickonem v náručí na chvíli vypadla z role důstojné ochránkyně krbu. Jen chvilka, než její sebekontrola nabyla vrchu. Ale opět mu tím připomněla, kým je, když na to předtím mohl v zápalu boje zapomenout, když Robb se jen smál a ser Rodrik dokonce pronesl několik pochvalných slov.

To bylo, když byl v hradě otec. Lord Eddard neprojevoval mnoho okázalých citů Jonovi a ostatně ani svým manželským dětem, přesto jeho city k dětem včetně Jona byly nepopíratelné a dobře si to uvědomoval každý, kdo se na Zimohradu ocitl. Lord Stark dopřál Jonovi život, o jakém běžný bastard mohl snít. Vzdělání od mistra Luwina, výcvik v šermu a jízdě na koni pod vedením sera Rodrika, to vše by mohl Jonovi závidět každý jiný Sníh, Řeka, Kámen a jak všelijak jinak říkali bastardům v jiných koutech říše krále Roberta. Když byl otec na Zimohradu, Jon téměř necítil, co je to být Sníh.

Ale teď byl otec pryč. A Sníh byl tady. Sníh byl on, i když si to předtím neuvědomoval třeba celé měsíce. Neměl manželský původ, nebyl počat na loži sezdaným mužem a ženou.

V takových chvílích vzpomínal, jaké to bylo poprvé, když byl otec pryč skutečně dlouho. Bylo to v době rebelie Balona Greyjoye, samozvaného krále Železných ostrovů či železných mužů. Jon, tehdy pětiletý nechápal, proč otec odjíždí kvůli nějakým železným za mořem. Železo přece neplave. Otec čas na vysvětlování neměl, ale když odjel, spousta ostatních náhle také neměla na Jona čas. Nebýt mistra Luwina, asi by Jon nebyl o nic moudřejší, dokud se otec nevrátil. Tehdy se také začal učit chápat, co to znamená být Sníh.

Později, když byl už starší, říkal si, že Sníh zní lépe než Bastard. Jon Bastard, tak na něj jednou křičela skupina kluků z městečka v podhradí, když jednou vyjížděl s Robbem a Theonem do Vlčího lesa. Jon jel tehdy napřed a dostalo se mu takového uvítání. V zápětí se objevili Robb a Theon, nějak se strhla dětská pranice a kluci dostali co proto, ale pobavený Theonův pohled si Jon už zapamatoval.

Theon byl formálně výš než on sám, on, potomek Starků, nositel krve prvních lidí a všechny ty vznešené věci, které se k dávnému a slavnému rodu Starků vázaly. Když byl otec na Zimohradu, neuvědomoval si to. Ted' ano.

Otec na Zimohradu. Kolik z Jonova života na tom záviselo. A ted' otec na Zimohradu nebyl.

Dopoledne toho dne Jon a Robb zrovna necvičili pod vedením sera Rodrika, ale sehrávali boj dvou vznešených rytířů před dámami jejich srdcí. Dámy představovaly Sansa a Jeyne Poole. Nemělo smysl zkoušet k roli dámy přesvědčit Aryu.

Když se ji jednou pokoušeli ke hře získat, řekla: „Proč bych měla sedět někde na ochozu a vzdychat obavami, jestli můj vyvolený vyhraje? Hodila bych kámen tomu druhému na hlavu a bylo by po souboji.“ Zatímco bratři se smáli, Sansa zdvíhala oči v sloup. Arya raději hrála na lupiče a přepadený vůz, nikdy ovšem nebylo tak úplně jisté, kterou stranu vlastně zastupuje. Hlavní bylo, že mohla máchat klackem jako by to byl meč proti neviditelným nepřátelům.

Jon a Robb byli zrovna v nejlepším a obě děvčata se zhostily svých rolí s náležitou vervou, když se v bráně objevil jezdec. Zpocený, se schváceným koněm a žádal audienci.

Otec pak narychlo vyjel z hradu, aniž by se zdržoval vysvětlováním. Vzal s sebou družinu asi padesáti mužů ze své stráže. Až když utichl ruch po spěšném odjezdu, mohli jít za Luwinem.

„Otec jede někomu ze svých vazalů na svatbu,“ navrhovala Sansa, napůl zasněně, napůl kysele, protože jí se nedostalo té cti být takové události přítomna.

„To by musela být hodně naléhavá svatba,“ zasmál se Robb. Občas napodoboval Theonův smysl pro humor, ale přece jen to od něj neznělo oplzle. „Že

by nějaký lord chtěl tak spěšně chránit čest nějaké dámy, kterou uvedl do nesnází?“

Jon neměl na takové poznámky náladu. Když byl otec pryč, vždycky se ho zmocnil onen pocit, že je někým na hradě jen trpěným. „To určitě Divocí, přepluli Ledový záliv a chystají se táhnout na jih,“ navrhoval jiné řešení, aby se přivedl na představu vznešeného dobrodružství.

„Ne, já myslím, že se Balon Greyjoy zase rozhodl vytáhnout z vody toho jejich potopeného boha,“ ušklíbla se Arya k Jonově nemalé spokojenosti. „Třeba konečně zjistíme, jestli železo plave.“ Theon šel šel právě proti nim a Jon a Arya si vyměnili několik významných pohledů. Arya jako jedna z mála na Zimohradě nebrala nikdy ohledy na Jonovo postavení a na to, jak by se příslušelo k němu chovat.

Theon asi jejich pohledy zachytil, ale jako vždy se tvářil, že není na světě věc, která by ho zajímala míň, než poznámky nějakého bastarda a malé drzé holky s vlasy jako koudel.

„Lord Stark odjel, aby se účastnil pronásledování.“ Nemohl si zjevně odpustit to potěšení, že to bude zrovna on, starší, do všeho zasvěcený, kdo jim řekne co se děje.

„Pronásledování koho?“ Nevydržel to Robb, vždycky dychtivý vědět všechno hned.

„Nějaký nižší lord bohové staří či noví vědí odkud prý unesl a zneuctil snoubenku jiného nižšího lorda a skrývá se prý někde ve vlčím lese. To by ještě nic nebylo, ale při útěku se spojil s nějakým dezertérem z té vaší Noční hlídky a prchají na jih. A víte, jak lord Stark má v lásce křivopřísežníky.“

Theonovi zjevně chvíli trvalo vstřebat, že to byla ta první část jeho sdělení, co vzalo Starkovým a Jonovi dychtivý pohled. Byl to příběh jejich tety Lyanny, který se jim připomněl. Příběh, který stál u počátku rebelie proti šílenému králi.

Na chvíli zavládlo nepříjemné ticho, ze kterého všechny vytrhl příchod mistra Luwina. „Nebojte se o otce, děti, není to žádný nebezpečný nepřítel, koho Váš otec pronásleduje, jen jeden loupeživý lord a pár jeho kumpánů. Mají asi namířeno na jih, budou se chtít dostat do Bílého přístavu, tam se spíš ztratí, než kdyby šli po šíji. Pravděpodobně se budou muset přiblížit k Zimohradu, takže bude mnoho příležitostí, aby jim Váš otec zkřížil cestu.“

Po předchozím tichu přišlo po těchto slovech uvolnění, Robb a Theon začali válčit na mapě, rozebírali, kudy asi budou muset psanci jít a kde jim zkřížit cestu,

Arya předváděla, jak takový boj s psanci vypadá, ale Jon z toho moc nevnímal.

Potichu se vytratil do své komnaty a až do poledne hloubal v myšlenkách. Jaké to asi je, vyjet na výpravu, která se může zvrátit v boj o život. Co přitom asi muži cítí, co je přiměje jednat jinak, než jací jsou v ve stavu bezpečí. Co způsobí, že i takoví muži jako jeho otec mohou Jon už takovým myšlenkám propadat dříve. Z toho mála, co věděl o svém původu, se většina týkala toho, že jeho otec se v průběhu války krále Roberta (tehdy vlastně jen Roberta Baratheona, ale dnes se o něm vždy mluvilo jako o králi) někde ocitl jen sám s jakousi Wyllou. Kde to bylo, kdo byla ta Wylla, ani nic dalšího se nedozvěděl od nikoho, kdo o tom jen šeptal a otce se vlastně nikdy zeptat neodvážil.

Ale chtěl to vědět. Chtěl vědět, co musel jeho otec cítit, co ho přimělo porušit slib a co způsobilo tu tíhu, kterou na ramenou svého otce cítil vždy, když mu byl na blízku, vždy, když pro něj lord Eddard Stark byl víc než lordem, když byl jeho otcem.

Proč to nezjistit právě teď? K večeru se vydal do stáje pro koně. Když vyrazil k bráně, připadal si najednou staršně hloupě. Co řekne strážím, až bude chtít, aby ho pustili ven? V sedle koně přemítal a přemítal, ale nic jej nenapadalo. Nemá otočit koně zpět? Najednou si připadal velice nerozhodný, jako obyčejný hloupý kluk a ne mladý muž, za jakého se již považoval. Jenže to bylo za dne. Když se s Robbem cvičili v boji, měl všechno naučené, věděl, jak odrazit který výpad a jak sám zaútočit. V hodinách mistra Luwina se naučil všemu, co má jako člen vznešeného rodu Starků znát. Ale teď najednou bude muset myslet a rozhodovat jen sám za sebe. Celý ten nápad mu najednou připadal hloupý, neurčitý a nesmyslný.

„Železnej rohu, otevři nám bránu.“ Hlas přišel zpoza něj, zrovna když se chystal otevřít ústa a říct první hloupost co ho napadne, aby se dostal z hradních zdí pryč.

Ohlédl se. Na strážného u brány volal jiný muž ze stráže jeho otce. Jon nevěděl, jak se jmenuje, ale věděl, že mu říkali nějak jako Hlava, ne, Zadumaná Hlava, Otevřená hlava - ne, už si vzpomněl. Těžká hlava nebo lord Těžkohlavý. Byl to původem snad nějaký malý vazal Umberů, ale ve službách lorda Starka sloužil už v době, kdy Jon takové věci dokázal vnímat. Jeho hlava skutečně často jakoby mu padala pod tíhou na ramena a voják tak působil, jako by neustále o něčem hloubavě přemýšlel. Vysoký asi šest stop, hnědých vlasů, které si nikdy nenechal příliš narůst, poměrně statný. Věkem odpovídal přibližně Jonovu strýci Benjenovi, povahou to byl docela příjemný, i když většinou uzavřený člověk, o kterém toho

nikdo mnoho nevěděl a který toho o sobě mnoho neříkal.

„Tuhle mladý Jon chtěl vědět, jaká je služba a kam až jezdíme, když obhlížíme okolí.“

„Je to dobrej nápad, když se tu teď pohybují nějaký dezertéři a psanci?“ ptal se spíš ze zdvořilosti než zájmu strážný u brány.

„Neboj, nepojedeme daleko a do těchhle končin se ta pakáž stejně neodváží. Neproměň se nám tu v sochu a otvírej.“

„Neměl dneska na obhlídku jet Pivní břich?“ zeptal se Železný roh.

„Jo, ale když jsme viděli, jak se jeho kuň nešťastně dívá, řekl jsem si, že to nebohý zvíře nechám žít o jeden den dýl,“ zasmál se ze sedla Těžkohlavý.

Strážný u brány pokrčil rameny, čímž vyjádřil, že tohle celé není absolutně jeho starost a pokynul dalším, aby bránu otevřeli. Jon nic nenamítal, pochopil, že se mu tady otevřela šance jak si nebude muset sám nic vymýšlet.

Cestou přes městečko v podhradí se Jon chtěl zeptat, proč mu Těžkohlavý pomohl dostat se z hradu, ale ten se netvářil jako že chce něco vysvětlovat.

Až teprve když minuli poslední domky, Těžkohlavý promluvil. „Chtěl jsi vědět, jaké to je, být někde sám odkázaný sám na sebe, vid?“

Ta přímost Jona překvapila. Byl sice Sníh, ale pořád Starkův syn. Malou chvíli o tom přemýšlel, pak se ale rozhodl, že mu to nevadí. Měl dojem, že zeptat se, jak to Těžkohlavý ví, mu nijak nepomůže, a že nelépe bude říci pravdu.

„Chtěl jsem vědět, jaké to pro otce bylo, když vyjel do války po Robertově boku, když byl odloučený od domova, co se mu honilo hlavou, když válčil, když...“ Zarazil se.

„Když porušil slib lady Stark? Inu, to se za jednu noc nedovíš,“ zasmál se Těžkohlavý. „Ale můžeš se dozvědět, jaké to je být v ohrožení a být zaštitěný jen důvěrou v ty, kdo jsou na tom stejně jako ty.“

„Copak nám hrozí nějaké nebezpečí?“ podívil se Jon?

„Mohlo by. Pokud se na něco takového necítíš, řekni to hned a vrátím se s tebou mezi hradní zdi. Pamatuj si, že nebezpeční nebo boj nikdy není takové dobrodružství, jak to vypadá v legendách a rytířských romancích, co čte tvá sestra Sansa. Je to špinavá záležitost bez ohledu na to, jak moc spravedlivý boj vedeš. Zatím se můžeš těšit z té výhody, že jsi nic takového nezažil. Je to na tobě.“

„Dáváš mi možnost zvolit si mezi cestou zpět do Zimohradu a účastí na

nějakém pátrání? Snad ne přímo po těch psancích, které pronásleduje můj otec?“ Jon byl tak zvědavý a dychtivý takového zážitku, že se vůbec nezarážel nad náhlostí toho všeho.

„Ano, přesně tak. Já totiž vím, kde je hledat.“

„Byl jednou jeden turnaj. Sjelo se na něj celé rytířstvo Západozemí. Obecenstvo se dočkalo mnoha skvělých zážitků. Čtyři synové lorda Whenta byli poraženi, mladý Jaime Lannister oblékl bílý plášť a stal se členem královské gardy, korunní princ shodil z koně sera Barristana Selmyho a stal se šampionem, který způsobil skandál, když královnou turnaje prohlásil lady Lyannu Stark namísto své paní Elie.“

„Ano ano, znám historii Turnaje na Harrenově, krátce na to byla sestra mého otce unesena a Brandon a Rickard stark zavražděni šíleným králem.“ Jon byl netrpělivý. „Jak to souvisí s naší cestou?“

„Měl bys vědět, že při takových událostech jako byl onen přeslavný turnaj, se odehraje mnoho věcí, které vidí všichni. Ale také mnoho věcí, kterých si nevšimne nikdo. Co udělají panoši a zbrojnoši, když jejich rytíři bojují na turnaji a oni se mají starat o lesk jejich brnění a aby si někam nezaložili nebo nepropili meč, štít a dřevec? Uspořádají si vlastní. Není pravda okázalý a neodehrává se většinou s dřevcem na kolbišti, ale někde ve větším stanu nebo ve stodole s obilím. Nikdo kromě těch, kdo si takto krátí večery, nezná jejich vítězství a prohry, neobdivují je vznešené a krásné dámy, nanejvýš pár děveček. Tedy většinou.“ Těžkohlavý se odmlčel a přenesl pozornost z Jona na cestu.

Jonovi připadal jako někdo, kdo se po dlouhé době vrací na určité místo, které důvěrně znal. On sám tímto směrem na severozápad od Zimohradu nikdy nejel dále než několik mil, a teď již byli na cestě několik hodin. Nemyslel si, že by byl postrádán, ne dříve než do zítřejšího rána.

Tady na severu den umíral řadu hodin, ale teď už byla noc blízko. Když se po odjezdu ze Zimohradu zeptal, kam že tedy jedou, Těžkohlavý jen ukázal směr.

„Už jsme blízko,“ ozval se náhle voják, jako by četl Jonovy myšlenky. Pak začal opět s vyprávěním, jenže teď z jiného konce. „Víš chlapče, tady bývala kdysi tvrz Vlků, už v dobách, kdy Brandon stavitel vybudoval Zimohrad. Nezbylo po ní nic než několik záznamů v knihách mistrů. A jedna jeskyně, Vlčí doupe jsme jí

říkali.“

Těžkohlavý nepřestával Jona překvapovat a přistihl se, že jej zajímá čím dál víc. I když obyčejný voják, rozmlouvá jako by prošel výchovou mistra Luwina, vezme Jona na výpravu s nejistým cílem, povídá si s ním, jako kdyby byli důvěrnými přáteli, ač nikdy dříve si pravděpodobně nevyměnili víc než několik slov. Ted' k tomu přidal ještě takové důvěrné oslovení.

Těžkohlavý ale pokračoval. „Je to dobrý úkryt pro uprchlíka, který jej zná, když se chce vyhnout Zimohradu.

„Ale jak co má společného nějaký loupeživý rytíř někde z Vlčího lesa společného s jeskyní nedaleko Zimohradu?“ nechápal stále Jon.

„Není to on, kdo mě zajímá,“ odvětil Těžkohlavý. „Je to ten převlékač pláštů, na koho tu počkám.“

„Snad počkáme,“ řekl Jon trochu dotčeně. On o tohle podivné dobrodružství přece nežádal, ale když už je jeho součástí, nenechá se o něj připravit.

„Měl by ses vrátit chlapče. Neměl jsem tě sem vůbec brát, ale když jsi tak toužil ocitnout se uprostřed něčeho neznámého, nedokázal jsem tě o to připravit. A sebe o možnost s tebou promluvit.“

Mezitím dojeli k větší mytíně se skalnatou vyvýšeninou uprostřed. „Tady kdysi ležel Vlkov, tvrz pánů z Vlkova, rodu, na který se dávno zapomnělo. Byli to pochopitelně vazalové Starků a v dávných časech sloužili jako jejich praporečníci, štítonoši i panošové. Jeden z nich dokonce pojal jednu z dcer Zimohradu za manželku.“

„Odkud ten příběh znáš?“

„Jedna dívka mi to kdysi řekla. Dívka, která si všimla obyčejného panoše, který neměl vlasy dlouhé a zlaté jako syn muže, který sere zlato, ani bílé jako korunní princ a krev nějakého plaza. Uměl to s mečem, to bylo všechno.“ Těžkohlavý sesedl z koně a přivázal ho ke stromu.

„Ta dívka mu dala svoji zástavu, kterou pak nosil pořád u sebe. Taková přízeň a několik úsměvů vznešené dámy dokáže v mladém nezkušeném zbrojnoši, který právě někde ve stodole porazil takových pět nebo šest sobě podobných utřinosů vzbudit dojem, jako kdyby právě vyhodil z koně Dračího rytíře. A dokáže v něm probouzet odvahu ke skutku, který by kdekterý trubadúr či básník popsal ve dvaceti slokách balady se smutným koncem. Kdyby o takovém skutku vůbec někdo věděl. Ale nikdo o něm neví z prostého důvodu. Ten zelenáč nevěděl nic lepšího, než požádat o pomoc svého nejlepšího přítele, se kterým kdysi objevil toto místo.

A tak ten skutek skončil jen krátce potom, co začal.“

Těžkohlavý se odmlčel, vypadal, že ho jeho řeč rozesmutnila. Sáh po jílcí svého meče a vytáhl ho z pochvy. Přejel levou rukou po obou plochách ostří, jako by chtěl meč očistit od neviditelné nečistoty. Několikrát jím zkušeně rozčísl vzduch. Jon měl pocit, že to Těžkohlavému dodalo sebevědomí.

„Když pak skončila válka a Robert se stal králem, tenhle ‚přítel‘ si vybral Zed’. Nemělo smysl to někomu vyprávět. Tvůj otec si vždy potrpěl na spravedlnost a jakmile byl někdo pod ochranou Hlídky, žádná spravedlnost, zákonná ani jiná, se už na něj nevztahovala.“

„Jaký čin to byl, Těžkohlavý? Totiž, vím, že ti tak všichni říkají, ale jak se doopravdy jmenuješ?“

„Dvě otázky najednou?“ pousmál se Těžkohlavý. „Víš, jednou ti rád odpovím na jakoukoli otázku. Ale teď už by ses měl opravdu vrátit na Zimohrad. Budou tě tam čekat. Jsi tam doma, patříš tam.“

„Co jsi udělal, když unesli Lyannu?“ Jon byl příliš zvědavý, než aby se měl k odjezdu.

„Těžkohlavý se usmál. „Jsi bystrý. Nebo jsem pověděl víc než jsem chtěl.“ Došel k Jonovu koni a poplácal jej po krku. „Jed’ když si pospíšíš, stihneš to zpět ještě před půlnocí. Zítra si promluvíme.“

Řekl to s takovou jistotou a autoritou, že se Jon už neodvážil odporovat. Připadalo mu, že takhle nějak by mluvil otec se synem, tam, kde by otec i syn měli stejné jméno.

Co svět světem stojí, dávají starší dobře míněné rady mladším, kteří se úzkostlivě snaží se jimi neřídit. Sotva ujel Jon asi jednu míli, otočil koně a vydal se zpět. Koně nechal o kus dál od mýtiny, kterou obešel a zůstal skrytý ve shluku několika větších stromů.

Nevěděl, co přesně má očekávat, ale v hloubi srdce tušil, že by měl být u toho. Nebo to byl onen muž, kterého znal dlouho, ale kterého teprve začal poznávat během posledních několika hodin, kvůli kterému nechtěl Jon odejít? Za tu krátkou chvíli jakoby onen muž doplnil něco, co v Jonově životě dosud chybělo. Tam, kde mezi ním a Lordem Starkem byla vždy určitá zed’ daná Jonovým druhým

jménem, tam se najednou v Jonově mysli ocitl tento - přítel? Jon věděl, že bude mít ještě spoustu otázek, až tenhle nečekaný večer skončí.

V šeru už nebylo téměř nic vidět. Foukal studený noční vítr, kmeny stromů v jeho náporu sténaly, větve se pohupovaly sem a tam a ve zbytku světla vytvářely fantastickou hru stínů.

Jon nečekal dlouho. Za krátkou chvíli bylo od severu slyšet koně. Jel zřejmě docela pomalu. Jon se proto pokusil pomalu ze svého úkrytu vyplížit blíže. Po několika krocích už uviděl mezi stromy jednoho koně s jezdcem. Jezdec dojel na mýtinu a sesedl. Byl vysoký, určitě dobrých sedm stop, v černém koženém plášti a s dlouhým mečem u boku.

Se zjevnou jistotou vykročil ke skále uprostřed. Zastavil několik stop od ní a něco zvolal. Zdálo se, že volá něčí jméno. Jone? Znělo to jako Jone. Copak o něm ví? Než stačil Jon tu myšlenku vzít více na vědomí, od skály se odloupla druhá postava. Těžkohlavý, bez pochyb. Ti dva si začali vyměňovat slova, z nichž však Jon dokázal zachytit jen některá.

„Já... věděl, že... zrovna ty, příteli,“ zaznělo od toho nově příchozího.

„Nemohl jsem si... bez rozloučení,“ odpověděl Těžkohlavý.

„Dokončíme... teď a tady.“

„Jsem rád, že se na tomhle shodneme. Ty a já.“ Tomu Jon rozuměl.

Oba muži bez dalšího sňali své pláště. Každý z nich si ten svůj obtočil okolo levé ruky jako štít. Pak tasili meče. Pomalu začínali kolem sebe kroužit, odhadovat jeden druhého. Jon by rád jakkoli Těžkohlavému pomohl, něco v něm ho ale přesvědčilo, že pokud se náhle objeví mezi stromy, jen zbytečně odvede vojákovu pozornost.

Pak se meče obou mužů poprvé střetly. Zvuk, který při tom vydaly, Jon důvěrně znal, přesto tentokrát zněl ten ocelový třesk jako by mu někdo páral břicho. Pak v rychlém sledu přišlo několik dalších. Meče zvonily o sebe a po chvíli bylo slyšet i oddechování obou bojujících. Jon sice nebyl tak blízko, aby to viděl, přesto si živě představoval, jak každému z nich ve studeném vzduchu jde od úst pára.

Po několika výměnách nastala krátká přestávka. Z toho, co Jon viděl, že oba jsou překvapivě dobře srozumění s šermířským řemeslem. Nikdo z nich se nenechal vyprovokovat k bezhlavému výpadu, oba šetřili síly a hlídali si svůj obranný postoj.

Přestávka ve skutečnosti trvala jen několik zabušení srdce, ale Jon si

uvědomil, že čas teď pro něj běžel úplně jinak. I když pohyby obou byly rychlé a promyšlené, Jon je dokázal často sledovat zcela zřetelně. Všechny pohyby byly provedeny tak, že vyvolávaly dojem, že v danou chvíli ani není jiný pohyb možný.

Opět se ozvalo několik zazvonění, tentokrát v rychlejším sledu. Těžkohlavý teď provedl několik zkusmých výpadů, změnil rytmus, provedl několik útoků z pravé strany, pak naznačil změnu pozice, falešné přenesení váhy, jako kdyby chtěl zaútočit z druhé strany, dezertér se pokusil předpokládaný útok z této strany vykrýt, ale Těžkohlavý se okamžitě vrátil do původního postoje a sekl znovu zprava. Dezertér jeho záměr pochopil, pokusil se na poslední chvíli ránu zachytit, ale nestačil dobře přenést váhu a po střetu zbraní ztratil rovnováhu. To mu paradoxně v tu chvíli zachránilo život, protože padl na svou pravou stranu a rána Těžkohlavého tak prolétla nad ním. Jon si nepamatoval, že by si někdy předtím přál smrt nějakého člověka, teď ale cítil, že Těžkohlavý musí být ten, kdo přežije.

Dezertér se dokázal rychle přes rameno odkulit z dosahu protivníkovy meče a rychle se postavit. Přesto bylo zřejmé, že těsný únik jím otřásl, že je zatlačen do defenzivy. Dalšími několika rychlými údery si Těžkohlavý pojistil svou převahu. Nevehnal se bezhlavě do zběsilého útoku, postupoval jistě a promyšleně. Jasně nabýval vrchu.

V tom si Jon všiml něčeho podivného. U skály za vojákovými zády náhle stála další postava, nějaký stín, ne, teď už to Jon viděl jasně, muž v šedém plášti jaký nosí Seveřané, s mečem v ruce. Zezadu se začal blížit k vojákovi, který se v Jonových očích během dnešního večera stal přítelem. Teď Jon musel jednat, rychle.

Vyběhl ze svého úkrytu. „Těžkohlavý pozor, za tebou další,“ vykřikl a rozběhl se k trojici. Těžkohlavý se reflexivně otočil a na poslední chvíli stihl nastavit meč ráně, která mířila shora na jeho rameno. Útočník to nečekal, neměl promyšlený další pohyb, takže ztratil rovnováhu, zavravoral a než ji stačil nabrat, Těžkohlavý mu zasadil strašlivý úder na břicho. Útočník vykřikl, upustil meč a rukama se pokusil sevřít ránu. Mezi prsty mu ale protékalo tolik krve, že bylo jasné, že je již teď mrtvý.

Než se ale Těžkohlavý stačil otočit zpět proti dezertérovi, ten na něj již zaútočil. Jeho výpad nemohl minout. Těžkohlavý stihl vsunout do rány jen svou ruku omotanou pláštěm. Úder byl silný. Dezertérův meč narazil se strašlivým zvukem do Těžkohlavého ruky a ramene až ke krku.

Těžkohlavý se svezl na zem. To všechno se stalo, než Jon stihl přeběhnout nějakých čtyřicet stop k místu děje. Teď se Jon zarazil na místě. Dezertér se otočil

a vykročil k němu. „Podívejme. Mládě zůstává se smečkou,“ uchechtl se. Jon svůj meč sice z pochvy vytáhl, chvíli ale připitoměle zíral, než mu došlo, že ho bude muset také použít. Jen taktak se stihl vzpamatovat a nastavit ho soupeři. První, druhý třetí úder. Po tom, co před chvílí viděl, mu bylo jasné, že se svými schopnostmi nemá šanci. Ale nemohl se vzdát, musel vidět toho muže, kterého neznal, ale kterého nenáviděl na smrt, vidět poraženého, ubitého, zkrvaveného. Máchl svým mečem proti obličejí soupeře, ten ránu lehce vykryl, zaútočil znovu, na tělo, na nohu. Bez úspěchu. Jon bojovat uměl, ale síla, zkušenost a v tuto chvíli i psychická převaha byla na straně protivníka.

Ještě jedna rána na něj, kterou Jon vykryl na poslední chvíli. A další. Po příštím krytu mu soupeř srazil meč skoro na zem, horní část těla měl odkrytou. Jon se instinktivně přikrčil. Očekávaný úder nepřišel.

Dezertér se náhle prohnul dozadu. Z břicha mu vyjela špička meče. Když se jeho tělo kácelo na zem, Jon viděl, že za ním stojí Těžkohlavý s mečem v ruce a spoustou krve řinoucí se mu z ruky a ramene. Těžce oddechoval.

„Staří bohové severu vědí, že jsem ho nechtěl zabít zezadu. Jone, chlapče, pojd' mi pomoci.“

Jon se k němu vrhl, podepřel ho a pomohl mu dobelhat se zpět ke skále a opřít se o ni. Pokoušel se najít něco, čím by zastavil strašlivé krvácení, ale bylo zřejmé, že je zasažená tepna. V plášti Těžkohlavého našel nějaký vyšívaný kapesník snad s vyšitou modrou růží. Pokusil krvácení zastavit pláštěm, ale bylo to marné. Z pláště přitom vypadl šátek, snad s vyšitou modrou růží. Jon ho přiložil Těžkohlavému do rány.

Ten se jen usmál s ústy plnými krve. „Vidiš, ten šátek stál u počátku toho všeho, a je i na konci...“

Mluvil se zjevnou námahou. „Jone, jsi d-dobrý chlapec a tvůj otec na tebe byl vždy pyšný.“ Chtěl asi ještě něco říct, ale již se mu nedostávalo sil.

Jon, zmatený, vystrašený, a slzící tam seděl, než se jeho oči zavřely a pak ještě chvíli potom.

Náhle bylo okolo spousta lidí, pochodní, a koní. „Jone, pojd', už mu nepomůžeš,“ podával mu ruku lord Stark. Zvedl ho, bez odporu, bez vlády, a vedl ho ke koni, kterého někdo přivedl.

Jon se pokusil promluvit, ale hlas mu zůstal v krku, pokusil se říci *otče, otče, otče...*

Povídka č. 10

Lyanna a Rhaegar

Lyanna se zasmála, její dlouhé kaštanové vlasy jí ve větru tančily okolo hlavy a nedávaly proto okolo poletujícím sněhovým vločkám příležitost se jí v nich zachytit. Tváře měla zrůžovělé venkovním chladem, což činilo její úsměv šibalským. Její jiskřící modré oči byly upřeny na středně vysokého tmavovlasého chlapce se zachmuřeným výrazem. Ten v tu chvíli poněkud křečovitě svíral dřevěný jedenapůlruční meč a jeho postonával najevo, že on tento souboj nezačne. Lyanna se znovu zasmála. „No tak, Nede, já ti přece neublížím!“ zavolala na něj. U Neda se toto zvolání však minulo účinkem, stále stál široce rozkročený, lehce předkloněný a meč křečovitě svíral v obou rukách.

Lyanna popošla trochu blíže, sněhové vločky jí křúpaly pod koženými botami.

Náhle se vrhla vpřed jako blesk, její dlouhé vlasy za ní vlály jako ocas komety, a svým mečem udělala prudký výpad na Nedovu hlavu. Její bratr stačil pozvednout meč k obraně a obě zbraně se střetly s hlasitým třísknutím. Lyanna se však nezastavila a pokračovala v pohybu, prudce se prosmýkla kolem Neda a dříve, než si to stihl její bratr uvědomit a zareagovat mu patou podkopla nohu v ohybu kolena. Ned padl do pokleku a ještě stihnul včas vykrýt další ránu, tentokrát směřovanou na žebra. Prudce se narovnal a pokusil se o bodnutí jejím směrem, Lyanna tam ale už nestála, protože se jí podařilo znovu se mu vzdálit z dosahu. Ned se napřímil a tentokrát to byl on, kdo zaútočil. Rozběhl se proti ní a udělal šikmý výpad mečem ze střechy na její levé rameno. Lyanna na rozdíl od svého bratra však nečekala, až rána dopadne a rychle uskočila z jejího dosahu. Ned s tím však počítal, a tak plynule pokračoval spodním šikmým sekem. Tomu se už Lyanna stačit vyhnout nemohla, ale využila toho, že do úderu vložil příliš síly a ryclým sekem ho částečně odklonila z jeho původní dráhy. To Neda mírně rozhodilo, čehož Lyanna okamžitě využila, prosmýkla se kolem Nedovy paže a hruškou meče mu zasadila úder do lokte. Ned zaklel, když mu v tu chvíli rukou přejel zvláštní třes, který ho přinutil upustit meč do sněhu. V dalším okamžiku cítil čepel Lyannina meče přitisknutou pod svou bradou.

„Znovu!“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Kde jsi byl, Nede?“ ozvalo se za ním. „Všichni jsme tě hledali, dorazil posel. Lord Whent pořádá za tři měsíce turnaj na Harrenově.“

Ned se otočil a stanul čelem ke svému mladšímu bratrovi, Benjeovi.

„Byl jsem v Božím háji s Ly- chci říct Wyllou.“

Benjen povytáhl obočí, ale neřekl nic.

V pokoji bylo pološero, oheň v krbu poklidně praskla a Ned seděl shrbeně u stolu, pročítaje si ve světle svíce listinu ohlašující Harrenovský turnaj. Palcem a ukazováčkem pravé ruky si stisknul kořen nosu, začínal být totiž poněkud unavený.

S povzdechem dokument sroloval, zvedl se ze židle a sfouknul svíčky. Jediné světlo nyní vydával skomírající oheň v krbu. Ned se u něj zastavil a chvíli fascinovaně sledoval ohnivou hru řeřavých uhlíků, vzpomínaje na dnešní souboj s Lyou. Při té vzpomínce mu mimoděk znovu zaškubala paže a Ned se zašklebil. Prohrál v souboji s vlastní sestrou. *Už zase.* Jak potupné.

Náhle se ozvalo zaklepání na jeho dveře. Ned překvapeně otočil hlavu směrem ke zdroji nenadálého vyrušení, přemýšlejíc, kdo je asi tento pozdní návštěvník.

„Vstupte!“

Jeho překvapení narostlo ještě více, když zjistil, že onen pozdní host je Lyanna.

Jeho sestra zavřela dveře, přešla k němu a nejistě se pousmála.

„Chci tě požádat o pomoc, Nede. Chci se zúčastnit toho turnaje a chci, abys mi pomohl s přípravou na něj.“ „Lyo, nemyslím si, že zrovna tohle je dobrý nápad. Na tom turnaji bude výkvět rytířstva Západozemí. A ty jsi přece dívka, ne rytíř.“ „Dívka, která je v boji lepší než její bratr!“ odsekla mu prudce. „Dlužíš mi to, Nede, za všechny ty hodiny šermu, které jsem s tebou strávila. Slib mi, že mi pomůžeš. Nauč mě zacházet s dřevcem.“ Ned si odevzdaně povzdechl. „Slibuji.“

Konvoj Starků konečně dorazil po několika týdnech zdlouhavého putování na místo konání turnaje. Na prostranství mezi Harrenovem a Božím okem vyrostly stovky pestrobarevných stanů, pavilonů a tribun. Desítky hrdých praporů se znaky vznešených rodů se vydouvaly a třepaly ve větru vanoucím směrem od jezera. A

nad těmito stany se tyčila hrůzná zřícenina hradu Harrenov, pochmurná i v tento slunečný den.

Na celé ležení byl úchvatný pohled, avšak Lyannu ze všeho nejvíc zaujal obrovský, temně rudý pavilon ve středu ležení, z jehož vrcholku vlála královská zástava - rudý tříhlavý drak Targaryenů na černém poli.

Zatímco jejich početné služebnictvo začalo rozbíjet stany, Lyanna se vydala pomalým krokem okolo stanů a altánů k Božímu oku. Napravo od ní se tyčila hrůzná zřícenina Harrenova, začernalá a pokroucená od plamenů draků. Lyanna se zachvěla, když si vybavila osud Harrena Černého a jeho synů. Byla ráda, že bude bydlet ve vlastním stanu a ne na hradě -

v jeho stínu jí hrůzostrašné příběhy o přízracích Harrenova přišly děsivě skutečné.

Došla až ke břehu Božího oka, posadila se a chvíli sledovala jeho nezměrnou poklidnou hladinu táhnoucí se, kam až její oko dohlédlo, která ve slunečním svitu zářila jako naleštěné stříbro. Hladká vodní plocha byla jen tu a tam rozčereňována vyskakující rybou nebo vodním ptactvem. Lehký větřík vanoucí od jezera Lyanně cuchal vlasy. Celé to místo bylo naprosto poklidné a harmonické.

Náhle bylo její rozjímání vyrušeno výkřiky, které se ozývaly ze stromů po její pravici. Vstala, oprášila si sukni a zvědavě se vydala za zdrojem hluku. Rychle prošla mezi stromy, které jí bránily ve výhledu, a to, co spatřila, jí zkřivilo rysy hněvem. Tři chlapci, podle jejich suknic s vyobrazenými erby usoudila, že panoši, kopali a bili pěstmi do menšího, čtvrtého chlapce, který se jejich přesile nebyl schopen bránit.

„Co to děláte?! Nechte ho, okamžitě ho přestaňte bít!“ vykřikla Lyanna, již nyní lomcoval vztek. „Jaká je čest v tom, když tři bijí jednoho?“ „Neplet se do toho, hloupá holko!“ okřikl ji jeden z panošů s tváří s rysy lasice. „Tehle žabožrout jen dostává, co mu patří!“ dodal, zvedl ze země silný klacek a přetáhnul s ním malého chlapce, který se namáhavě pokoušel postavit na všech čtyřech, přes záda, takže se chlapec znovu zhroutil na zem. Ten pohled Lyannu rozpálil doběla. Sehnula se, sebrala jiný klacek a zavrčela na něj: „Nech ho být, nebo toho budeš litovat!“

Panoš s lasiččí tváří se na ni otočil a při tom pohledu se rozesmál. „Takže slečna se chce bít? Normálně bych holku nemlátil, ale u takovýhle kuchyňský coury zábrany mít nebudu...“

Druzí dva chlapci se při téhle poznámce zasmáli. Lyanna je nenáviděla všechny tři.

„A až budu hotov, možná mi posloužíš i jinak, co říkáš?“ uchechtl se první panoš, kterého Lyanna nyní bezpečně identifikovala jako jednoho z mnoha Freyů. Frey

zvedl svůj klacek a rozmáchl se proti ní. Byla to silná rána, vedená shora s úmyslem vyrazit ji její klacek z ruky.

Lyanna se jí bez obtíží vyhnula a poté koncem svého klacku bodla panoše do břicha. Ten přidušeně vykřikl bolestí a překvapením.

V okamžiku, kdy se proti ní rozmáchl znovu, Lyanna překonala vzdálenost mezi nimi, chytila svoji zbraň do obou rukou a ránu vykryla v samotném počátku. Zároveň mu plynulým pohybem přitiskla jeden konec klacku ze strany na krk a poté vybodla oním koncem směrem nahoru. To vše se odehrálo ve zlomku několika vteřin.

Frey vykřikl bolestí, když mu drsná kůra a nerovnosti Lyanniny zbraně rozedřely kůži na krku v širokém pásu. Lyanna využila jeho neschopnosti cokoli udělat a vší silou ho prudce nakopla kolenem do rozkroku. Panoš zavyl a svalil se do trávy, neschopen jakéhokoli pohybu naprosto pohlcen svou bolestí.

„Takhle sis to *možná mi posloužíš i jinak* asi nepředstavoval, vid?“ zasyčela jeho směrem.

Zbylí dva panoši se na ni dívali se směsicí šoku a nejistoty ve tváři, nevědic, co v nastalé situaci udělat. Lyanna se na ně sladce usmála. „Vezměte svého přítele tady,“ kopl do kňučícího Freye, „a zmizte mi z očí!“

Panoši roztřeseně polkli, prošli kolem ní, každý Freye popadl z jedné strany a společně ho odvěkli pryč. Lyanna se sehnula k drobnému chlapci, který se nyní pokoušel postavit na vlastní nohy, a nabídla mu pomocnou ruku. „Počkej, pomůžu ti vstát.“ „Děkuji ti, vlčice, že jsi mě zachránila. Za to ti patří moje nehynoucí přátelství.“ Lyanna se usmála. „Jsem ráda, že jsem přišla včas. Já jsem Lyanna Stark, kdo jsi ty?“ „Jmenuji se Howland Reed.“

Rhaegar Targaryen vyhlédl z okna polozřícené síně a pohledem přejel přes stanové město vyrostlé na břehu Božího oka. Zevnitř místnosti se ozýval veselý halas početné společnosti lordů, kteří byli pozváni na zahajovací hostinu.

Princ dnes nebyl zrovna společensky naladěný, nejraději by nasedl na koně, odjel pryč od lidí a v poklidu rozjímal někde v hlubokém lese. Rhaegar s povzdechem přejel prsty po své harfě.

Ze síně se ozval náhlý výbuch smíchu. Rhaegar se pohledem vrátil do síně a pátravě zrakem přejel po hoduujících pátraje po zdroji veselí.

V čele stolu seděl jeho otec, Jeho Výsost král Aerys, dnes naštěstí uzavřený sám do sebe. Po jeho levici byl usazen svolavatel turnaje, lord Whent s rodinou, zatímco po jeho pravici seděla královna Rhaella, prázdné křeslo vedle ní patřilo Rhaegarovi a hned vedle něj byla usazena jeho žena, princezna Elia.

S početnou skupinou na turnaj dorazil mladý lord Bouřlivého konce, Robert Baratheon - *to on byl zdrojem onoho veselí*, uvědomil si Rhaegar - který soupeřil s jedním žoldákem v pijácké soutěži. Nedaleko od něj byl usazen Rhaegarův blízký přítel, lord Jon Connington se svým doprovodem a hned vedle nich byly usazeny jediné dva další západozemské rody s valyrijskou krví, Daynové a Velaryonové.

Dračí princ sledoval, jak se Jon zvednul od stolu, přešel k tmavovlasé ženě s pronikavými fialovými očima, Ašaře Dayne, a vyzval ji k tanci.

Rhaegarův pohled je následoval na taneční parket. K tanci byla vyhrazena zhruba třetina sálu a nyní tam tančilo několik párů. Ser Arthur Dayne tančil s drobnou ženou ve středních letech, Olenou Tyrell, mladší bratr lorda Roberta, Stannis, tančil s nějakou dívkou z rodu Florentů - jeho útrpný výraz plnění povinnosti málem přiměl dračího prince rozesmát se - avšak jeho pozornost upoutala dívka s dlouhými zvlněnými kaštanovými vlasy, které jí volně splývaly po jejích zádech. Byla oblečená do modrých šatů s dlouhými šedými rukávy a svrchní ozdobnou šedou sukní. Tančila s vysokým mužem, který měl tmavě hnědé vlasy, výraznou čelist a temně modré oči. Pak se dívka natočila obličejem směrem k dračímu princovi, kterého v ten okamžik okouzila. Dívka měla jemné rysy a ty nejzářivější modré oči, jaké kdy Rhaegar viděl. Ve vlasech měla na jedné straně zapletených několik modrých zimních růží, které ještě více zvýrazňovaly modř jejích očí.

Rhaegar svou ženu příliš nemiloval. Měl ji rád, to ano, ale nikdy mu nepřišla dostatečně zajímavá. Jejich sňatek byl čistě politický, a tak bylo pro tuto dívku velmi snadné prince okouzlit.

V okamžiku, kdy se k němu dívka natočila bokem, si Rhaegar povšimnul, že má na rukávech vyšitou hlavu zlovka. *Takže tohle musí být Lyanna Stark*, problesklo mu hlavou.

Po chvíli si povšimnul, že mu jeho otec kyne, aby se vrátil ke stolu. Princ si povzdechnul, ne naposledy zatoužil, aby byl sám a daleko od tohoto místa, a usedl zpět do svého křesla.

Ned seděl u stolu a v dobrém rozpoložení si povídal s oním chlapcem ze Stráže u

Šeré vody, Howlandem Reedem. Poté, co hudebníci na chvíli přestali hrát, aby si odpočinuli, se Lyanna s Brandonem vrátili ke stolu.

„Proč také nevyzveš nějakou dámu k tanci, Nede?“ zeptala se ho s úsměvem Lya.

Ned zahučel cosi neurčitěho v odpověď. „On by rád vyzval k tanci Ašaru Dayne, ale zřejmě se jí bojí o to požádat,“ ozval se Benjen. „Jak to víš?“ „Celý večer má oči jenom pro ni.“

Brandon vstal, přešel ke stolu, kde byli usazeni Daynové a po chvilce hovoru pokynul Nedovi, aby přišel. Lyanna s drobným úsměvem pozorovala, jak se Ned poklonil a po chvíli s lady Ašarou odešel na taneční parket.

Po třech písničkách náhle hudebníci přestali hrát a sálem se rozezněla jemná melodie strun harfy. Lyanna chvíli pátrala, odkud se melodie line, až se nakonec její oči upřely na jednoho z nejpohlednějších mužů, jaké kdy viděla. Lyanna nikdy neviděla prince Dračího kamene takto zblízka a nyní jím byla okouzlena. Jeho dlouhé vlasy se ve světle svící třpytily jako naleštěné stříbro, fialové oči měl zlehka přivřené a po chvíli začal zpívat.

Jeho hlas byl melancholický, teskný a velice jímavý. Zpíval o lásce a zkáze tak procítěně, až Lyanně na konci písně skanulo po tváři několik slz.

„Neplač, Lyo. dračí princ by to mohl vidět a určitě by ho rmoutilo, že rozplakal takovou krásnou dámu, jako jsi ty,“ pronesl směrem k ní Benjen.

Lyanna se na něj vztekle otočila a vylila mu svůj pohár vína na hlavu. Následně se zvedla od stolu a zamířila k Howlandu Reedovi, který nevraživě pozoroval tři rytíře a jejich panoše v jednom z rohů sálu.

„To jsou oni,“ řekl hořce a ukázal na ně. „Já vím,“ odpověděla Lyanna. „Jeden z nich má u sebe památku na naše setkání,“ pronesla a poukázala na mladého Freye, který měl na krku dlouhý rudý šrám.

„Chtěl by ses zúčastnit klání a pomstít se jim tak? Můžeme ti půjčit brnění i koně.“

Howland ale jen potřásl hlavou. „Na koni moc jezdit neumím,“ řekl se smutkem v očích. „Pouze bych se zesměšnil.“

Lyanna sledovala odcházejícího Howlanda a znovu se jí zmocnil vztek. Tihle rytíři měli své panoše naučit dobrým mravům, ale očividně selhali. V Lyanně narostlo nečekané odhodlání a touha pomstít Howlanda. A pak ji napadlo, jak by to mohla udělat.

Turnaj byl v plném proudu a oči všech diváků byly upřeny na právě probíhající klání. Jeden ze synů lorda Whenta se rozjížděl proti seru Jacelynovi Blountovi. V následné srážce byl Whent sražen ze sedla a Blount se připojil k pětici šampionů onoho dne.

Lyanna to vše pozorovala zpoza svého úkrytu mezi stromy. Byla oblečená do plné zbroje a právě si na levou ruku navlékala turnajový štít s vymalovaným čarostromem.

„Pomozte mi do sedla,“ vybídla Benjena a Eddarda. „Sama se tam v tomhle nevyšplhám, zvláště když jste zapomněli přinést schůdky!“

O chvíli později už byla pohodlně usazená v sedle koně. „Nede, podej mi dřevec,“ vybídla ho. Její bratr k ní vyslal útrpný pohled. „Nedělej to, Lyo! Mohla by ses vážně zranit!“ „Jsem nejlepší jezdec z rodiny a ty hodiny, kdy jsi mě učil, jak zacházet s dřevcem mi vítězství zajistí!“ odsekla mu, ačkoliv sama cítila vnitřní napětí. Poté pobídla koně a vjela na kolbiště.

Diváci byli nejdříve zmatení, kdo onen rytíř je, pak jimi ale projela vlna vzrušení, když se začali dohadovat o identitě tajemného rytíře. Lyanna se uvnitř helmy ušklíbala. Jestli ji z koně shodí a odejmou jí helmu, tak to vyvolá pořádný poprask.

Pobídla koně a zamířila ke královské tribuně, kde se poklonila králi, a poté odcválala ke stanům šampionů, kde dřevcem klepla do štítů sera Leslyna Haigha, sera Jacelyna Blounta a sera Jareda Freye. Poté odcválala na jeden konec kolbiště a s napětím vyčkávala na svého prvního protivníka. Po chvíli na místo přijel ser Leslyn Haigh. Maršál dal znamení a jezdci se rozjeli proti sobě.

Lyanna držela dřevec zpočátku zpříma, poté ho sklonila, zahákla za úchyt a namířila na sera Leslyna. Jak se k sobě přibližovali, Lyanně se rozbušilo srdce a napětím dýchala přerývavě. Když byli od sebe jen pár metrů, zavřela oči.

Vzápětí ucítla tvrdý náraz dřevce do jejího štítu; ta rána jí otřásla, ale nějakým zázrakem se udržela v sedle. Zároveň ucítla obrovský tlak na svou paži, kterou otřásl úder, jenž seru Leslynovi zasadila. Také slyšela zaržání koně a řinčení železa a plechů.

Když dorazila na druhý konec kolbiště, konečně se mohla podívat, co se stalo, a v tom okamžiku si uvědomila, jaké obrovské štěstí měla.

Nějakým způsobem se jí podařilo zasáhnout dřevcem sera Leslyna do přilby. Náraz ho naprosto vyvedl z rovnováhy a ser Leslyn se poroučel k zemi. Davy na tribunách

nadšeně burácely. Lyanna se drobně pousmála. *Jeden*, pomyslela si.

Zatímco maršálové odvedli Leslynova koně a odvěkli sera Leslyna samotného - náraz mu zřejmě způsobil otřes mozku - Lyanně doneslo páže nový dřevec a na druhý konec kolbiště vjel ser Jared Frey.

Maršál dal znovu znamení praporem a oba rytíři se proti sobě rozjeli.

V prvním střetu nezaznamenala Lyanna velký úspěch, pouze roztříštila svůj dřevec o jeho štít, zatímco Freyův dřevec ji tvrdě zasáhl do levého ramene. V sedle se však udržela.

Při druhém střetu se jí podařilo zasáhnout Freye do hrudi, jím to však moc nehnulo. Ona sama jeho zásah vykryla štítem.

Ted' do toho musíš dát všechno! problesklo jí hlavou. Tentokrát neuhnula pohledem a vsadila vše na svou přesnost v míření úderu, na místo mezi hrudní kostí a krkem.

Vyšlo to. Náraz srazil sera Jareda ze sedla, zatímco ona sama dostala další úder do své štítové paže, nyní už poněkud znecitlivělé.

Zhluboka se nadechla a dovolila si malý úsměv. *Dva, takže mi zbývá už jen jeden. To zvládnu!*

Když však pohlédla na druhý konec kolbiště, na urostlého sera Jacelyna Blounta s širokými rameny, těžce polkla. *Ještě, že tu není otec!* problesklo jí hlavou.

Poté pobídla koně a vyřítla se proti seru Jacelynovi. Vzápětí do ní jeho dřevec udeřil takovou silou, až se málem poroučela k zemi. Jen díky svému jezdeckému umění se v sedle udržela.

Když se ztěžka vytáhla zpět do stabilní polohy, ucítila pronikavou bolest v žebrech.

Ten parchant mi asi nalomil žebra, ať ho vezmou Jiní! pomyslela si s bolestným úšklebkem.

Více ji však vyděsilo, když se podívala směrem nahoru.

Já jsem ho minula! problesklo jí hlavou s narůstajícím zděšením. *Klid, klid!* okřikla sebe sama. *To zvládneš, máš na to!*

Maršál dal znovu povel. Lyanna pobídla koně a vrhla se znovu do boje. Tentokrát se jí podařilo zasadit dřevcem úder do hrudi sera Jacelyna, tím to však téměř nehnulo. Lyanna sama naopak dostala další tvrdý zásah, tentokrát do prsou, ale v sedle se udržela.

Ted' do toho musím dát všechno, pomyslela si odhodlaně a pobídla koně ostruhami do slabin.

Zpod hledí sledovala, jak se blíží. Těsně před střetem zpevnila svou pravou paži co nejvíce a co největší silou udeřila sera Jacelyna do středu hrudi. Při tom nárazu cítila, jak jí v ruce cosi ruplo a okamžitě jí do očí vyhrkly slzy bolesti.

Současně sama ucítila tvrdý náraz do štítové paže, který ji naprosto znecitlivěl, takže jí nyní bezvládně visela u boku koně.

Poté však uslyšela zvuk, který jí připadal jako ten nejkrásnější, jaký kdy slyšela, řinčení brnění dopadajícího na zem. Když se ohlédla, spatřila tělo sera Jacelyna, kterak je vlečeno po dráze kolbiště - jedna noha mu totiž uvízla ve třmenu a kůň ho za ní vlácel.

Tribuny se otřásaly bouřlivým aplausem. Lyanna ještě jednou předjela před královskou tribunu, kde se poklonila a poté ztěžka zamířila ke stanům sera Leslyna, sera Jareda a sera Jacelyna.

„Jsme připraveni vykoupit své koně a svá brnění,“ řekl ser Leslyn. „Řekni si cenu.“

Lyanna odpověděla tím nejhlubším hlasem, jaký dovedla vyloudit: „Naučte své panoše cti, to bude dostatečným výkupným.“

Poté s úlevou opustila kolbiště, bedlivě sledovaná princem Rhaegarem.

Lyanna slabě vykřikla bolestí, když jí sundávali promáčkané brnění z paže. Přítomný zimohradský mistr jí ji pohotově prohmatl a suše konstatoval, že je pouze pohmožděná.

Sice je jen pohmožděná, pomyslela si Lyanna, ale ty modřiny budu muset složitě skrývat. Nemluvě o tom, že si na závěrečné hostině určitě nezatančím...

Pohledem pochmurně sjela ke svým zmodřeným žebrům, o nichž mistr prohlásil, že jsou zlomená. *To se bude hojit týdny...*

Nejhorší však byla prohlídka paže, ve které třímala dřevec. Posledním úderem si pochroumala zápěstí a zlomila vřetenní kost. Mistr jí ruku srovnal v dlaze a poté se jí s vyčítavým pohledem zeptal, zda se ještě někdy zúčastní dalších klání.

„Jen to ne!“ vydechla bolestně Lyanna. „Tohle mi stačilo na zbytek mého života. A teď mi prosím dej trochu makového mléka,“ vybídla ho roztřeseně.

V průběhu dna se za ní zastavil Brandon, rozpálený doběla hněvem a žádající vysvětlení jejího chování. Lyanna si povzdechla. Bylo dobře, že to před starším bratrem zatajila. Nepustil by ji. Takto se jí ho podařilo po chvíli uklidnit, když mu

odpřísáhla, že už nikdy nebude riskovat svůj život takto hloupým způsobem. Zároveň se shodli na tom, že otci raději nic nepoví.

Dalším návštěvníkem byl Howland Reed, děkující jí, že bránila jeho čest, jelikož on sám na koni jezdit neuměl. Howland jí sdělil, že dostala přezdívku Rytíř smějícího se stromu, což jí v jejím lehce poblouzněném stavu přišlo nadmíru zábavné.

Pak Howlandovi svěřila svůj štít s tím, aby ho dalšího rána pověsil na nějaký strom. Poté, co se navečeřela, se ještě jednou napila makového mléka, aby mohla usnout, a skutečně se o několik chvil později propadla do říše snů, ve kterých se jí zdálo o stříbrovlasém princovi s fialovými očima.

Rhaegar s lehkou nevolí poslouchal holedbání připitých lordů hádajících se, kdo tajemného Rytíře smějícího se stromu odhalí.

Mezi přísahajícími byl i lord Robert Baratheon a jakýsi žoldněř, kterého Bouřlivý lord před dvěma dny porazil v pijácké soutěži.

Olej do ohně přilil i jeho královský otec, který začal v náhlém pomatení smyslu prohlašovat, že tvář za hledím určitě nepatří jeho příteli.

Rhaegar se k celé věci stavěl poněkud skepticky - podle toho, jak měl onen rytíř při závěrečném pozdravu svěšenou levou paží odhadoval, že rytíř nebude zítra schopen nastoupit a tedy že ho nikdo neodhalí.

Druhý den ráno seděl Rhaegar napjatě na královské tribuně v očekávání, zda se tajemný rytíř objeví, nebo ne. Na heroldovo vyzvání však dorazili pouze dva šampioni, kteří se včera s Rytířem smějícího se stromu neutkali. Tajemný rytíř nedorazil.

Poté, co herold ještě třikrát vyzval všechny šampiony na kolbiště a nikdo nedorazil, došla jeho královskému otci trpělivost.

„Najděte ho!“ vyštěkl na příslušníky královské gardy prince Lewynna Martella a lorda velitele Gerolda Hightowera. „Najděte ho a odmaskujte ho! Rhaegare, osobně tě pověřuji pátráním. Najdi i tohohle rytíře!“ „Jistě, otče.“

Rhaegar se s povzdechem zvednul a zašel za kolbiště. Na nedalekém stromě ho upoutal jakýsi pohyb. Přešel blíž a zjistil, že je to štít onoho tajemného rytíře

s vyobrazeným čarostromem.

Čarostrom, probleskol mu hlavou. Ty přece uctívají severní rody!

S pocitem, že je na správné stopě, se dračí princ vydal směrem k velkému pavilonu Starků.

Lyanna se probudila pozdě dopoledne s úpornou bolestí po celém těle. Ztěžka se zvedla z lůžka a krátce posnídala. Její zraněné ruce jí tento úkol značně ztěžovaly, a tak se po chvíli zvedla a vyšla ze stanu s úmyslem najít mistra, aby jí zranění obvázal čerstvými obvazy.

V okamžiku, kdy vyšla ze stanu, její oči zachytily v periferním vidění stříbrný záblesk, ale nevěnovala tomu pozornost. Lehce se motajíc se vydala směrem k mistrovu stanu.

Poté, co ji starý muž přiložil na zranění hojivé masti a čerstvé obvazy, se Lyanna vydala nazpět do svého stanu. O makové mléko raději nepožádala, přestože měla velké bolesti, věděla totiž, že makové mléko může být v nadměrném množství nebezpečné.

Když se blížila ke svému stanu, cítila podivný neklid. Nakonec se ho rozhodla ignorovat, protože ve stavu, v jakém se nacházela, nemohla moc spoléhat na své smysly.

V okamžiku, kdy vešla do stanu, se jí však málem zastavilo srdce. Stál tam dračí princ Rhaegar Targaryen.

Rhaegar se překvapeně Lyanně krátce poklonil. „Lady Lyanno. Rád Vás vidím. Nebo bych měl spíše říct Rytíři směřujícího se stromu?“

Viděl, že ji jeho odhalení zaskočilo. Se zpožděním se mu poklonila a řekla: „Vůbec nevím, o čem mluvíte, Vaše Výsosti.“ „Máte mě za hlupáka, Lady Stark?“ otázal se princ poněkud ostřeji.

„Ne, vůbec ne, můj pane, něco takového by mě nikdy nenapadlo!“ „Tak proč se ho ze mě snažíte dělat? To, že vy jste onen tajemný rytíř je nad slunce jasné. Máte ovázané obě ruce a pohybujete se ztěžka a přitom jsem Vás před dvěma dny viděl tančit na zahajovací hostině. A kde jinde byste, Lady Lyanno, přišla ke svým

zraněním, než včera na turnaji? Rány, které utrpěl onen tajemný rytíř odpovídají těm Vaším. Takže se Vás znovu ptám, Lady Lyanno, zda mě považujete za hlupáka?“

Lyanna si povzdechla. „Tak jste objevil moje tajemství. Netrvalo Vám to moc dlouho.“ Zvedla k němu své krásné modré oči, nyní ztvrdlé odhodláním. „Co tedy se mnou uděláte, Vaše Výsosti? Odmaskujete mne před celým dvorem? Mému ponížení by alespoň ulehčilo to, že ti tři, které jsem porazila, by byli poníženi ještě víc.“

Očima jí problesklo pobavení. „Být sražen k zemi dívkou, to není nic k chlubení.“

Její nezdolnost a odhodlání v Rhaegarovi, spolu s tím, co o ní již věděl, vyvolaly náhle vřelý něžný cit vůči té zraněné, hrdé, překrásné dívce. Rhaegar si v tu chvíli uvědomil, že se do této vlčice beznadějně zamiloval.

„Jak to tedy bude, můj princi? Má čest a pověst nyní spočívá ve Vašich rukách.“

„Nic takového neudělám. Neodmaskuji Vás, protože nesnesu pomyšlení na to, že byste byla zneuctěna. Vaše tajemství zachovám.“

S tím odešel ze stanu a zanechal za sebou rozechvělou Lyannu.

Lyanna seděla strnule ve svém křesle na pódiu a sledovala, jak Rhaegar Targaryen sraží z koně sera Arthura Daynea, svého posledního soupeře v turnaji.

Aby zakryla své zafáčované ruce, oblékla si pro dnešek šaty s nejdelšími volnými rukávy, jaké měla. Z každé strany vedle ní seděl jeden z jejích bratrů, po levici Ned a po pravici Brandon, připraveni ji včas zachytit, kdyby se jí náhodou udělalo nevolno.

Dračí princ nyní obdržel květinovou korunu z modrých růží pro královnu lásky a krásy. Lyanna ohromeně sledovala, když princ minul svou ženu, křehkou Eliu z Dorne a zastavil koně před její tribunou.

To nemůže myslet vážně, problesklo jí hlavou. Co to u všech Starých bohů dělá?

Rhaegar jí podal korunu, Lyanna ji rozechvěle přijala a nasadila si ji na hlavu. Davy na tribunách si ohromeně šeptaly. Lyanna cítila, že se na ni nyní upírají oči všech, tak se jen lehce pousmála a zůstala strnule sedět.

Později téhož dne se u ní Dračí princ objevil, zahalený v pláštěnce tak, aby ho nikdo nepoznal.

Jak je krásný, pomyslela si Lyanna při pohledu na něj. Vzápětí takové myšlenky rychle zahnala.

„Proč jste to udělal?“ otázala se ho tiše. „Proč jste za královnu lásky a krásy nezvolil svou ženu?“

Princ se na ni zadíval svýma fialovýma očima. „Protože Vás miluji, lady Lyanno.“ Jeho odpověď jí vyrazila dech.

„Ale Vy jste korunní princ, navíc už ženatý a s dvěma dětmi. A já...já jsem zaslíbena lordu Robertu Baratheonovi a ...“ Slova se z ní překotně hrnula jako voda zvednutým stavidlem, dokud ji princ nepolíbil. Byl to ten nejúžasnější okamžik, jaký kdy Lyanna zažila.

„Miluji Vás. Milujete mne?“

Lyanna cítila, jak v ní cosi taje.

„Ano, můj princi,“ vydechla.

„Skutečně si přeješ nějaký čas pobýt zde, ve společnosti tvé nové přítelkyně Jeyne Whent?“ zeptal se jí Brandon. „Otec s tím souhlasí, ale já ohledně toho nemám dobrý pocit.“

„Neboj se, budu v pořádku. A alespoň budu mít příležitost lépe poznat Říční krajiny, odkud pochází tvá nevěsta.“

Samozřejmě mu neprozradila, že pravý důvod jejího setrvávání zde je jistý stříbrovlasý princ. Když na Rhaegara pomyslela, tváře jí zbarvil ruměnec. Milovala ho celým svým srdcem, ale raději nepohlížela do budoucnosti jejich vztahu. O tom si žádné iluze nedělala a nechtěla si kazit příjemné chvíle se svým princem.

Později toho dne dala sbohem svým bratrům a navrátila se do komnat vyhrazených pro ni. Rhaegara očekávala až za dva dny, takže mezitím začala uvažovat, jak bude v téhle ohořelé ruině trávit svůj čas.

Na jihu země, v předhůří rudých Dornských hor, se ze země tyčila hrdá vysoká věž, Věž radosti. Lyanna ji spatřila dlouho předtím, než k ní nakonec dorazili. Sem ji odvezl její milenec, dračí princ, poté, co se dozvěděl, že u dvora prosákla

informace o tom, že lady Lyanna Stark je jeho milenkou.

Od té doby proběhly dva pokusy s cílem Lyannu zavraždit, z nichž žádný naštěstí neuspěl. Rhaegar, obávající se o Lyannino bezpečí, ji tedy odvezl na, podle něj, jediné bezpečné místo, do Věže radosti.

Po nějakém čase za ní vyslal tři příslušníky Královské gardy, lorda velitele Gerolda Hightowera, Meč jitra Arthura Daynea a sera Oswella Whenta, s úkolem chránit ji za cenu vlastních životů. Než se princ vrátil zpět na sever do Králova přístaviště, obtěžkal ji dítětem.

Lyanniny dny tam byly dlouhé a smutné, navzdory jménu oné věže. Ve věži nebyl kromě sloužících a jejích třech ochránců nikdo, s kým by si popovídala a komu by se svěřila a velice jí chyběl její dračí princ.

Největší starosti jí však dělalo její stále se zvětšující břicho, protože instinktivně cítila, že její čas se blíží.

Ned zuřivě pobízel svého koně k co největší rychlosti. Právě se mu podařilo osvobodit obležený Bouřlivý konec a donutit síly Mace Tyrella ohnout koleno, když k němu konečně došla informace ohledně místa, na kterém byla držena jeho sestra. Od té chvíle on a jeho šest společníků - Howland Reed, Martyn Cassel, Theo Wull, Ethan Glower, lord Dustin a ser Mark Ryswell - jeli tryskem dnem a nocí k té Věži radosti. Po několika zdoluhavých dnech putování, kdy spali jen pár hodin a neustále střídali koně, se mu vyloupila před očima z okolní krajiny. Když ale přijel k jejímu úpatí, zjistil, že na ně už čekají.

Bylo jich sedm, stáli proti třem. A přesto to nebyli obyčejní tři muži. Ser Arthur Dayne, Meč jitra, měl smutný úsměv na rtech. Nad jeho pravým ramenem vyčníval jílec jeho velkého meče, Úsvitu. Ser Oswell Whent klečel na kolena a ostřil čepel svého meče brouskem. Na jeho bíle smaltované přilbici prostíral křídla černý netopýr jeho rodu. Mezi nimi stál ohnivý ser Gerold Hightower, Bílý Býk, lord velitel Královské gardy.

„Hledal jsem vás na Trojzubci,“ řekl jim Ned.

„Nebyli jsme tam,“ odpověděl ser Gerold. „Běda Uchvatiteli, kdybychom tam byli,“ dodal ser Oswell.

„Když Královo přístaviště padlo, ser Jaime ut'al vašemu králi hlavu zlatým mečem a já si říkal, kde jste.“

„Daleko odsud,“ řekl ser Gerold, „jinak by Aerys dál seděl na Železném trůně a naši proradní bratři by hořeli v sedmi peklech.“

„Přijel jsem na jih do Bouřlivého konce, abych ukončil jeho obléhání,“ řekl jim Ned, „a lordi Tyrell a Redwyne sklonili svoje praporce a všichni jejich rytíři poklekli na kolena, aby nám odpřísáhli věrnost. Byl jsem si jistý, že budete mezi nimi.“

„Naše kolena se neohýbají tak snadno,“ řekl na to ser Arthur Dayne.

„Ser Willem Darry uprchl do Dračího kamene s vaší královnou a princem Viserysem. Myslel jsem, že jste možná odpluli s nimi.“

„Ser Willem je dobrý muž a věrný,“ poznamenal ser Gerold. „Královská garda však před nikým neutíká.“

„Tehdy ani nikdy,“ dodal ser Arthur. Nasadil si svou přilbici.

„Odpřísáhli jsme věrnost,“ vysvětloval ser Gerold.

Nedovi společníci se přesunuli k němu, s vytasenými meči v rukou. Bylo jich sedm proti třem.

„A teď to začne,“ řekl ser Arthur Dayne, Meč jitra. Tasil z pochvy Úsvit a podržel jej oběma rukama. Jeho ostří bylo bledé jako mléčné sklo, živé světlem.

„Ne,“ řekl Ned se smutkem v hlase. „Teď to skončí.“

Dvě skupiny mužů se vrhly proti sobě.

Martyna Cassel padl jako první, když mu čepel Bílého Býka otevřela útroby. Když padnul, stihl ještě vrazit svůj lovecký tesák Býkovi do nohy. Bílému Býkovi se nyní postavili lord Dustin a Ethan Glower, ser Oswell Whent se zuřivě bil s Theem Wullem a Markem Ryswellem, zatímco Ned a Howland Reed čelili obávanému Meči jitra. Po celém prostranství se nesly výkřiky bojujících.

„Vy jste tam byl, když Šílený král Aerys zavraždil mého otce a ostatní šlechtice ze Severu a nic jste neudělal!“ křičel mezi údery meče Ethan Glower. „Jak jste mohl jako rytíř něco takového dopustit a něčemu takovému v klidu přihlížet?“ „Povinností člena Královské gardy je chránit krále, ne soudit ho!“ zaburácel v odpověď lord Gerold Hightower. „To má být Vaše omluva?! A co přísaha bránit nevinné a bezbranné, jakým byl Brandon Stark? Vy nejste žádný rytíř, ať vás vezmou Jiní!“ Ethan se široce rozmáchl mečem, nedbajíc na vlastní bezpečnost.

„Ethane, ne!“ stačil vykřiknout lord Dustin v okamžiku, kdy čepel Bílého Býka projela Ethanovým tělem. Čas jako by se v tom okamžiku zastavil.

Ethan vypoukl oči, meč mu vypadl z ruky. Z posledních sil uchopil čepel meče,

kteřá mu vřzela v těle a nalehl na ní celým tělem, aby tak Býkovi zabráníl ji hned vytáhnout.

„Zabte toho parchanta...“ zachrčel z posledních sil.

Lord Dustin stihnul jeho poslední přání vyplnit.

Než stačil Býk vytáhnout meč z Ethanova těla, zajela mu čepel lorda Dustina do krku.

Bílý Býk se svalil mrtvý k zemi, následován Markem Ryswellem. Lord Dustin se okamžitě vrhl na pomoc Theovi Wullovi do jeho souboje se serem Oswellem Whentem.

Ned se bil s Arthurem Daynem ze všech sil, ale Meč jitřa ho v šermířském umění znatelně převyšoval. Dokázal udržovat jeho i Howlanda Reeda v neustálé obranné pozici.

V jednom okamžiku Dayne proklouznul mezi ně a tvrdou ranou hruškou jílce do helmy omráčil Howlanda. Ned mu nyní musel čelit sám. Vybavil si hodiny šermu s Lyou v Božím háji, nyní se mu zdálo, jako by se to odehrálo před sto lety, a připomně si, pro koho to musí vyhrát.

Nově nalezené odhodlání ho na chvíli posílilo, dokonce dokázal uštědřit seru Arthurovi úder do ruky, ale to byl pouze škrábanec. Nyní byl znovu nucen ustupovat pod přívalem ran Meče jitřa.

Nakonec nešťastnou náhodou zakopl o kámen a svalil se na záda. Arthur Dayne se rozpřáhl k finálnímu úderu, ale vzápětí vykřikl bolestí a jeho rána se svezla mimo. Ned stačil nahmatat svůj meč a další ránu již vykryl.

Ser Arthur nyní musel bojovat pouze levou rukou, do ramena pravé ruky měl zabořenou hlavici oštěpu Howlanda Reeda. Howland nyní tasil svůj meč.

Společně s Nedem zasypali meč jitřa přívalem úderů. Ser Arthur byl čím dál pomalejší a otupělejší v reakcích. Neda napadlo, že za to zřejmě může oštěp, který Howland napustil nějakým jedem.

Nedovi se nakonec podařilo proniknout jeho obranou a prudkou ránou mu rozpoltil lebku.

Z druhé skupiny bojujících se náhle ozval tlumený výkřik; Theo Wull padl k zemi s proseknutým hrdlem. Lord Dustin klečel na zemi držíc se za břicho, ale ser Oswell také krvácel z mnoha ran. Ser Oswell se napřáhl k ráně. Než se k nim stačil Ned dostat, tak lord Dustin pohotově vytasil svou dýku z valyrijské oceli a vrazil ji Whentovi do slabin. Ser Oswell upustil meč a padl na kolena vedle lorda Dusina.

Ten pohotově vytasil lovecký tesák a vrazil mu jeho konec do oka.

Když k němu Ned dorazil, zjistil, že lord Dustin utrpěl smrtelné zranění. Whentovi se podařilo otevřít mu útroby a lord nyní umíral pomalou a bolestivou smrtí.

„Běž za ní, Nede...“ zašeptal z posledních sil.

A Ned běžel.

V okamžiku, kdy vyběhl na vrcholek věže do jejích komnat, cítil, že je něco špatně. Místnost byla cítit krví a růžemi.

Lyanna ležela zakrvácená na posteli, zborcená potem. Tělo jí spalovala horečka.

A vedle ní leželo malé plačící dítě, malý chlapeček.

„Nede...“ jeho sestra na něj upřela své horečnaté oči. „Já umírám. Slib mi, Nede, že se o mého syna postaráš. Že ho ochráníš přede všemi, kteří by mu chtěli ublížit...“ Lyanna ztěžka zakašlala a přerývavě se nadechla. „Slib mi to, Nede.“

Nedovi se koulely slzy z očí. Ztěžka se podíval na svoji sestru.

„Slibuji, Lyo. Slibuji, že se o něj postarám a že ho ochráním. Tak přísahám před Starými i Novými bohy.“

„To je dobře...“ vydechla jeho sestra, napjaté rysy jejího obličeje se vyhladily a ona vydechla naposledy. Zaťatá pěst jí povolila a na zem se vysypaly zmuchlané okvětní lístky růží.

Plačící Ned ji objal.

Povídka č. 11

Už nebudu lhát - od zítřka

Až na praskání ohně a houkání sov panovalo u táboráku ticho. Howland Reed, lord bažin, jak se mu přezdívalo, se připravoval ke spánku a jeho společník Eddard Stark držel první hlídku. Stejně neměl na spánek pomýšlení. Už nepamatoval, kdy se naposledy pořádně vyspal. Připadal si vetchý jako stařec a divil se, proč ho všichni považují za mladíka. Přiložil do ohně další větev. I když válku vyhráli, nic nedopadlo tak, jak mělo. Slíbil Robertovi, že mu přivede jeho nevěstu, a místo toho ji veze v dřevěné truhle na Zimohrad, kde ji uloží do hrobky ke svým předkům. Vyhráli vůbec, když plno dobrých lidí zemřelo? Někteří dokonce padli pod jeho mečem a jejich jediná vina spočívala ve smyslu pro čest a povinnost. Zatímco jiní odhodili svoji přísahu jako kost od oběda. Víc než výčitky svědomí a duchové padlých hrdinů ho však trápila budoucnost. Pohlédl na uzlíček vedle sebe. Dítě spalo se zaťatými pěstičkami a pod Eddardovým pohledem se zavrňelo. Co řekne Robertovi? Vůbec nic se nepovedlo tak, jak si představoval. Místo sesazení Aeryse a osvobození Lyanny byl svědkem masakru dětí a naplňování lannisterských ambicí. Eddard si podepřel rukama svou těžkou hlavu.

Nadskočil leknutím, protože dítě se rozeřvalo. Eddard byl nucený vzít uzlík do ruky a snažil se dítě utišit. Dítě mělo očividně hlad, a tak ho zabavil hadříkem namočeným v mateřském mléce, které si vzali na cestu v poslední vesnici.

„Měli jsme vzít s sebou kojnou, Nede,“ ozval se Howland, který se netajil rozmrzelostí nad cestováním s nemluvnětem.

„Čím méně lidí o tom ví, tím lépe,“ odpověděl Eddard. Ze stejného důvodu nenajal nikoho k vozu a místo toho vedl koně sám.

„Co budeš dělat s tím dítětem, vezmeš ho na Zimohrad?“

Celou cestu se tomu tématu vyhýbali. Eddard věděl, že se mu nemůže vyhýbat věčně. Od toho měli Roberta, pro kterého válka neznamenal starosti, ale slast bitevní vřavy spojenou spřílivem nadržovaných děveček i urozených panen, kterým pak nechával dárek v podobě zasetého semene. Když byl Eddard mladší a naivnější, říkával si, že s takovým mužem bude jeho divoká sestra Lyanna šťastná. Měla kolem sebe ráda veselé a bezstarostné lidi, a místo toho si vybrala zádumčivého Targaryena.

„Dal jsem slib,“ řekl. „Ale opravdu nevím, jak ho splním.“ V odlesku ohně nebylo mnoho vidět, ale na denním světle nikdo nemohl přehlédnout stříbrné chmýří na dětské hlavičce a fialové oči - typické znaky potomků staré Valyrie. Eddard viděl rozbitá tělíčka Rhaegarových potomků. Dokonce se kvůli nim s Robertem pohádali. Robert sice nebyl Lannister, aby vraždil nemluvňata, ale nikdy neodpustí Rhaegarovi, že spal sLyannou, ať už sjejím svolením nebo bez něj. Bude schopen odpustit Rhaegarovu bastardovi, že se narodil? O své vlastní děti nejeví pražádný zájem, tak proč by měl ušetřit život dítěte svého nepřítele? I kdyby ho Eddard zatajil a schoval na Zimohradu, nemůže zaručit, že se klepy nedostanou až do hlavního města. Robert by to plným právem bral jako zradu. Jednou poklekl a přísahal věrnost svému králi. Není žádný Lannister. Proč jsem vůbec dával ten zpropadený slib?

„Můžeš ho vydávat za svého bastarda,“ řekl Howland, který uhodl přítelovy myšlenky.

To by šlo. Splnil by slib sestře a ochránil by dítě před Robertovým hněvem. Zklamal by pouze svojí paní, která podle posledních zpráv rovněž očekávala potomka. Svoji čest už zachránit nemohl. Ať

udělá cokoli, buď někoho zradí, anebo někomu ublíží. „Kéž by byl podobný na Lyannu,“ posteskl si nahlas.

„Má targaryenské rysy, ale to má půlka Dorne. Kdybys tvrdil, že jeho matka je nějaká dornská kurvička... hej, neměl jsi nějakou na Hvězdopádu?“

Zkus v Západozemí něco utajit... Eddardovy rysy ztvrdly v zamračené grimase. „Wylla nebyla žádná kurvička, ale slušná holka.“

Howland Reed rozhodil ruce. „Pro všech sedm, nemusíš mě hned vyzývat na souboj. Každý muž má své potřeby, jenom Eddard Stark z toho dělá pohromu. Raději udělej něco s tím děckem, ať se alespoň na pár hodin vyspím.“ S tím ulehl a otočil se k Eddardovi zády.

Druhý den ráno opět vyrazili na cestu. Eddard už měl vyprahlého jihu dost a těšil se na zelené lesy kolem Zimohradu. Zima se blíží a je potřeba postarat se o poddané. Před opuštěním Dorne však musel splnit ještě jednu povinnost.

Věže Hvězdopádu se už z dálky tyčily nad skalisky, kterými protékala divoká řeka a ústila hned do úzkého zálivu. Hrad stál na skále hned u toho zálivu. Z Eddarda a jeho společníka po celodenním putování lil pot a koně nezvládali mávat oháňkami

dost rychle, aby odehnali dotěrné mouchy, které se rojily kolem vozu s Lyannou. Tiché sestry odvedly vynikající práci, ale přesto tahat s sebou po Dorne mrtvolu nebylo nic příjemného. Howland naštěstí mlčel, protože Eddard už měl sto chutí hádavého přítele praštit. Existují společníci pro boj a existují společníci pro putování. Reed byl jenom jedno z toho.

Konečně se doploužili nahoru do podhradí, kde je čekalo městečko postavené převážně z kamene, nejdostupnějšího materiálu. Úzké dlážděné uličky byly pokryté koňským trusem a jinými splašky, ale přesto to tu díky větru vonělo stokrát příjemněji než v Králově Přístavišti. Eddard se hned sháněl po kojné, zatímco Howland se běžel osvěžit do hostince a zařídit ubytování. Nejspíš by dostali pokoje přímo v hradu, ale nevěděli, jakého se jim dostane uvítání. „Zabili jsme vám bratra, dejte nám nejlepší pokoje,“ nezní moc dobře.

„Zkuste Wyllu,“ poradili mu vesničané, kteří zvědavě pokukovali po voze. V Eddardovi hrklo. Aby mohla být Wylla kojná, musela mít dítě. Neochotně vzal nemluvně, které se rozhodlo svou existenci vyřvat na celý Hvězdopád, a zaklepal na dveře domu, který si pamatoval jako Wyllin domov.

„Ach, Nede,“ přivítala ho boubelatá dívka a vlepila mu na tvář polibek. Wylla nebyla typicky krásná, ale upoutala Eddarda svou veselou povahou a dobrým srdcem. Kdysi mu při pohledu nebo i myšlence na ni bušilo srdce, ale dnes už byla mladická poblázněnost pryč. Vlasy myší barvy schovala pod čepec a na sobě měla zamaštěnou zástěru. Eddard ji musel vyrušit při práci. Opatrně ho objala, ať nezmáčkne uzlíček v Eddardově náruči. „Bála jsem se, že tě už nikdy neuvidím. To je tvoje dítě?“

„Sirotek,“ zamumlal Eddard. Vešel do domu, jehož kamenné zdi skýtaly alespoň trochu chladku. Dům patřival Wylliným rodičům, obchodníkům, zatímco Wylla pracovala na hradě ve službách Daynů.

„Hledám kojnou, už má pořádný hlad.“

„Ukaž mi ho, drobka.“ Wylla si vzala dítě do náruče a chvíli se s ním mazlila, než si rozevřela halenu a nabídla mu prs. Chlapec se hladově přisál.

Eddard se mezitím rozhlížel. To, co hledal, spalo u okna v postýlce. „Máš manžela?“ zadoufal Eddard.

„Ano, Will je dobrý muž, lepšího jsem si nemohla přát. Vzal si mě i s velkým břichem, což je u mužů vzácnost.“

„Obtěžkal jsem tě?“ V téhle válce se opravdu nic nedaří.

Dívka se zasmála. „Obtěžkal... vy seveřané máte kostrbatý jazyk. Ptáš se, jestli jsi mě zbouchnul? Ano. To se stává, když dva spolu spí. Netvař se tak, ještě tě budu muset křísit. Úplně jsi zbledl.“ Natáhla ruku a jemně Eddarda pleskla. „Vždyť víš, že jsem od tebe nic nečekala. Věděla jsem, do čeho jdu, a ty jsi patřil jiné.“

„To, co jsme udělali, bylo nečestné,“ vykoktal Eddard.

„Jistě, proto jsi odtud pelášil jako zloděj koní. Kvůli pošpiněné cti. Lady Ashara se tenkrát urazila víc než já.“

„Lady Asharu jsem tenkrát skoro neviděl. Jako by se mi vyhýbala.“

„Nebylo jí dobře.“ Wyla vyndala bradavku z úst miminka a hned mu do nich strčila druhé ňadro. „Má opravdu velký hlad. Je to nerozum cestovat s tak malým dítětem.“

„Slíbil jsem, že ho vezmu s sebou na Zimohrad.“

„Jestli se vrátíš na Zimohrad, tak to bereš divnou zkratkou...“

„Přišel jsem za lady Asharou. Mám pro ni smutnou zprávu. Její bratr padl.“

„Opravdu smutná zpráva. Lady už je nějakou dobu nemocná. Kdo ví, jak tuto zprávu přijme.“

„Je to nepříjemná povinnost, ale musím to udělat,“ řekl Eddard. Ulevilo se mu, že se Wylla rozhodla jeho bastarda vychovávat se svým manželem.

„Kde je tvůj muž? Rád bych ho poznal.“ Jestli jsem nechal syna v dobrých rukou.

„Převzal od rodičů obchod a jel pro zásoby. Bohužel se ještě pár dní nevrátí. Asi se nechceš zdržet?“

„Rád bych vyrazil na cestu co nejdříve. Vzhledem k okolnostem bych tady nechtěl setrávat moc dlouho.“

„To jsi Arthura zabil osobně?“ ušklíbla se Wylla. Hned toho nechala, když viděla, jak se Ned tváří sklesle.

„Byl to tuhý souboj i přes naši přesilu. Meč jitra a jeho bratři v gardě nechtěli pokleknout před novým králem a odmítli vydat Lyannu, protože přísahali Rhaegarovi, že ji ochrání vlastním tělem. Byli věrní Aerysovi až do posledního dechu. Já Arthurovi smrtelnou ránu nezasadil, ale on by to býval udělal, nebyť meče Howlanda Reeda. Mám tedy na svědomí jeho smrt.“

„Chlapi,“ povzdechla si Wylla a odložila nemluvně, které spokojeně usnulo. „Pořád se zabíjíte v soubojích a říkáte tomu čest. Tohle nikdy nepochopím.“

„Jsi jenom žena, nemůžeš chápat mužské záležitosti,“ usmál se Eddard. Wylla mu připomněla manželku Catelyn, která také nechápala, proč musí její ženich do války tak brzy po svatbě.

„Byla bys tak laskavá a postarala se o dítě, než vyřídím záležitosti na hradě?“ poprosil Eddard. Wylla přikývla. Eddard se rozloučil, poslal poslední letmý pohled k postýlce a vyšel ven do poledního horka.

U hostince si vzal z vozu balíček, ve kterém převážel Úsvit, slavný meč Arthura Daynea, a pevným krokem se vydal k hradu. Netušil, co může kromě ženských slz od Ashary čekat a chtěl mít úkol co nejdříve za sebou.

Na turnaji v Harenově se do Ashary málem zamiloval. Ještě teď se styděl za svoji plachost, kdy se neodvážil dornskou dívku oslovit. Vysmívali se mu snad všichni přítomní panoši. Nakonec ona jeho požádala o tanec a Eddard byl až do jeho konce rudý až po konečky vlasů. Zamyslel se, jaké by to bylo být manželem dornské krasavice místo odměřené Tullyjky se studenýma očima. Hloupé úvahy, protože stejně neměl šanci. Přišel jeho bratr Brandon, v té době už muž a známý lamač srdcí, usmál se na Asharu a Eddard zůstal zapomenut.

Mladá šlechtična ho přijala v nejvyšší věži Hvězdopádu, což znamenalo vystoupat stovky strmých schodů. Eddard se musel nejprve vydýchat, než zaklepal na těžké dubové dveře. Otevřela mu služtička a uklonila se. „Lady je na ochozu a očekává tě, pane.“

Když vstoupil, stála k němu zády a ostrý vítr pohlávil jejími tmavými vlasy. Vypadala stejně jako před pár lety na turnaji v Harenově. Pak se otočila a iluze byla pryč. Ashara měla v obličeji nezdravou barvu, oči se jí nepřírozeně leskly a za ty roky přibrala. Eddard si vzpomněl, že se Wylla zmiňovala o nemoci. Nevypadala v nejlepší náladě.

„Proč jsi přijel, Starku?“

„Tvůj bratr Arthur je mrtev, paní. Zde je jeho meč.“ Eddard klekl na kolena a podával jí Úsvit v pochvě.

Lady se na meč ani nepodívala. „To jsem mohla čekat, že ho jednou někdo zabije. Kdo s mečem zachází, ten s mečem schází, se říká. Takový je i osud Neporazitelného, jak ho přezdívali jeho pochlebovači.“

„Byl to hrdina a člen královské gardy až do konce. Je mi moc líto, že jsem ho nepřesvědčil, aby dostal rozum a přidal se k Robertovi. Škoda takového rytíře.“ Ashara mlčela.

„Fouká ostrý vítr, nepůjdeme dovnitř?“ nabídl Eddard jemně.

Ahara zakroutila hlavou. „Tady se mi líbí, na čerstvém mořském vzduchu. Trávím tu většinu času.“ Vzala si od něj meč a opřela se o něj. „Robertova rebélie. Kvůli ženské.“

Ostrá poznámka Eddarda bodla. Jeho sestra nebyla leccjaká ženská, ale chápal, že to někteří lidé vnímají jinak než on. „Nešlo jenom o Lyannu. Aerys byl šílený a kdyby nebyl sesazen, pozabíjel by půlku říše.“

„To je jedno. Raději už běž, protože Starkové nejsou pod střechou Hvězdopádu vítáni.“ Eddard pozvedl obočí. „Proč ne?“ Nevzpomínal si, že by jeho rodina nějak urazila Dayny. „Jste akorát křivopřísežníci. Stejná chátka jako Tyrellové.“ Poslední slovo Ashara vykřikla. Eddard vycítil šílenství a měl chuť utéct, ale místo toho se zeptal: „Co se stalo?“

„Tak ty to nevíš? Neřekli ti, jak mi tvůj veleslavný bratr přísahal lásku, jenom aby mě dostal do postele? Druhý den ráno se mi vysmál do obličeje.“ Ashara vzlykla a schovala tvář do dlaně, aby skryla slzy. „Tolik k pověstné starkovské cti.“

Eddard sklopil oči. Jak znal svého bratra, Ashara nebyla jediná šlechtična, ke které se Brandon zachoval nečestně. Není divu, že ho otec chtěl co nejdříve oženit s Catelyn a přistříhnout mu tak křídla.

„Brandon je mrtvý.“

„A o mrtvých jen dobře, co? Vaše rodina je banda kurevníků. Brandon odpanil polovinu ctnostných panen, Lyanna vlezla do postele korunnímu princovi, zatímco malý roztomilý Benjen se bude muset dát k Noční hlídce, aby nečelil popravě za vraždu.“ Ashara svá slova plivala mezi vzlyky.

„Lady Asharo, krot' se. Tvůj zármutek tě neopravňuje urážet druhé. Rád bych očistil Brandonovo jméno, ale netuším, jak. Snad bych tě mohl zaslíbit nějakému nezadanému vazalovi. Moje manželka má svobodného bratra, dědice...“

„Vypadni,“ křičela Ashara ukázala dveře. „Vypadni, nebo tě zabiju.“

Eddardovi nemusel nikdo říkat dvakrát. Sehnul se, aby prošel nízkými dvířky. Otočil se, když uslyšel křik. Ashara vytáhla meč z pochvy a vrhla se na něj. Instinkt mu

zavelel vykonat půlobrat a vyhnout se ráně. Skrčil se u dveří, zatímco Ashara se prohnala kolem něj s výrazem vztekého psa. Viděl, že nestihne zabrzdit včas, protože kromě setrvačnosti ji hnál i silný vítr. Natáhl ruce, ale zachytil už jenom lem šatů, který se utrhl. Křik letící ženy zněl horami ještě dlouho poté, co Ashara dopadla do peřejí.

Roztřesený Eddard zabouchal u Wylly a když otevřela, vpadl hned dovnitř.

„Zabil jsem Asharu,“ řekl, když popadl dech. Cestou z věže nikoho nepotkal a místo, aby běžel za přítelem, rozhodl se pro Wylly. Dívka ho zděšeně poslouchala, když ji v hrubých obrysech vylíčil, co se událo na věži. Nakonec ho popadla za ruku.

„Nede, tohle si nevyčítej. Lady Ashara už byla taková od porodu. Někdy se to stává, že rodička zešílí. Hlavně nikomu nepovídej, že jsi ji zabil. Jednak to není pravda a jednak by sis přivodil potíže s rodem Daynů.“

„Co mám tedy říkat?“

„Že skočila z věže, když se dozvěděla o smrti bratra. Její šílenství se taky drželo v tajnosti.“

„Starkové nelžou, aby se vyhnuli zodpovědnosti. Počkat! Mluvila jsi o nějakém porodu? Nechceš snad říct, že lady Ashara...“

„Zbouchnul ji tvůj bratr Brandon, když tady byl naposledy. Vy Starkové máte silné sémě,“ zasmála se. „Stačí jedna noc a dítě je počato.“

„Při starých bozích i těch nových! Netušil jsem, že má Ashara dítě. Proč mi to nikdo neřekl?“

„Jak jsem řekla, tajilo se to. Ashara stejně o dítě neměla zájem. Hned jak se narodilo, zbavila se ho, a ani jednou se na něj nepřišla podívat. Jsem jeho kojná. Když se někdo ptá, vydávám ho za Edrika Daynea, kterého také kojím.“

„Kde ho máš?“

Wylla ukázala do postýlky, kterou teď sdíleli dva chlapci. Jeden stříbrný a druhý tmavovlasý. „Nechápu. To není můj syn, ale Brandonův?“

„Tvoje dcera zemřela záhy po porodu. Měla jsem mléko, a tak jsem ho poskytla Dayneům.“ „Vypadá malý na to, že by měl být starý víc než rok.“

„Narodil se předčasně a byl dlouho neduživý. Ale už se vzpamatoval z nejhoršího a vypadá to, že přežije. Prorokuji mu tuhý kořínek.“

Rowland Reed se smál, až se zakuckal hltem medoviny. Zatímco v hostinci popíjeli, Eddard mu sdělil novinky. „Takovému příběhu nikdo neuvěří, to ti povím.“

Eddard se nakonec rozhodl říct Dayneům pravdu o tom, že Ashara přepadla, když se na něj vrhla. Měl pocit, že si oddechli, i když otevřeně projevovali zármutek nad tragickým osudem sestry.

„Oznámil jsem Wylle, že odjíždíme, a ta trvá na tom, že mám Brandonova syna vzít s sebou. Nepřijala ani peníze, které jsem nabízel za jeho výchovu. Čeká vlastní dítě s manželem, a tak nemá zájem o cizí bastardy.“

„Nééé,“ zaúpěl Rowland. „Dva křičící smrkáče už nepřežiju.“ Zhluboka si přihnul z korbetu. „Jednou budeš mít vlastní.“

„Snad... Ale nebudu je muset kojit a přebalovat.“

Vydali se na cestu. Tentokrát už opravdu na sever, přes celé Západozemí.

„Nezajedeme po cestě do Řekotočí, Nede?“ šprýmoval po cestě Rowland. „Tvoje paní manželka ještě neviděla tvé bastardy.“

„Pošlu pro ni, až dorazím domů,“ odbyl ho Eddard se zamračeným výrazem. Křičící chlapci jeho náladě neprospívali. Rozhodně se mínil vyhnout Královu Přístavišti. Robertovi poslal akorát havrana, aby ho zpravil o Lyannině smrti. Přítel - ne, král - bude našťvaný, ale má plno jiných starostí s říší, než aby měl čas řešit Starky. Doufal, že se ve Starém Městě nalodí a přeplaví až do Šije.

Cesta horami byla namáhavá, ale příjemná, dokud je blízko Starého Města nepřepadli loupežníci. Bylo jich sedm a všichni měli přichystané meče nebo palcáty. Už od pohledu nevypadali na chudáky, které bída vyhnala z chalup, a tak vzali klacek a šli zkoušet štěstí na pocestných. Zbroj z vařené vepřovice měli sice špinavou a neudržovanou, ale jako nová musela stát plno zlaťáků. Ještě šlo poznat čistější místa, kde si odpárali rodové znaky. Zbraně rovněž drželi jako profesionálové. Eddard si tipoval na potulné rytíře nebo zbrojnoše, kteří utekli od svého zaměstnavatele. Nejspíš poté, co ho zabili. Robertova válka vyvolala po zemi plno bezpráví, které se lehce schovalo za zmatky občanské války. Eddard i Rowland měli na sobě cestovní oblečení. I kdyby si stihli navléct brnění, proti takové přesile neměli šanci. Stihli vytasit meče, ale to bylo všechno.

„Odložte meče a vydejte všechny peníze a cennosti,“ řekl vůdce zločinců poté, co obestoupili dva lordy i povoz. Zpoza přilby mu čouhaly zrzavé vlasy. „Co to máte v tom voze? Smrdí to jako mrtvola.“

Eddard chtěl něco odseknout, ale v tom si uvědomil, že muže zná. Zrzavý lupič nebyl o moc starší než Eddard a už se stihnul nejen vypracovat na druhého muže říše, ale i spadnout na úplné dno. „Jone Connigtone, jsi to ty? Myslel jsem, že jsi ve vyhnanství za mořem.“

„Ať mě poserou jiní, to je fakt bývalý pobočník?“ šeptal Howland Reed.

„Klidně bych tam i byl, ale nemíním začínat jako žebrák. Aerys ze mě udělal zločince, a tak ho nechci zklamat. S kým pak máme tu čest? Na štítu vidím zlovíka. Že by samotný Eddard Stark, vítěz nad princem Rhaegarem?“

„Rhaegara porazil Robert Baratheon,“ opravil ho Eddard. Věděl, že Connington se sprincem kamarádil a že bude chtít pomstít jeho smrt.

„To je jedno, patříš do jeho sebranky. Dokonce mám takové tušení, že jste nejlepší kámoši. Bude ho hodně bolet, když přijde o věrného Starka.“ Lupič se uchechtl.

„Connigtone, jsi šílený,“ ozval se Howland. „Je po válce a není komu se mstít. My severané se vracíme domů a ty máš možnost pokleknout před novým králem a nechat si zrušit rozsudek vyhnanství.“

„Na nového krále seru. Baratheoni na trůnu, pche, kdo to kdy slyšel.“ Connington kroutil hlavou. Pak kývl na své společníky. „Prohledejte povoz.“

Dva hrdlořezi drželi v šachu Eddarda s Howlandem, zbytek rozhazoval věci z vozu a přitom mezi sebou pokřikoval. „Vezou s sebou mrňata. Do septonové řiti, v té truhle je fakt mrtvola.“ Posbírali štíhlé váčky s penězi, a pak se jali prohlížet zbraně a zbroj. Eddard se po jednom ohnal, když si bral jeho Led, a málem skončil s probodnutým hrdlem.

„Už ho nebudeš potřebovat,“ poškleboval se lupič.

„Nejprve zabijeme vaše děcka, jako jste zabili ty Rhaegarovy,“ prohlásil Connington. „A vy se budete na to dívat.“

„Neblbněte,“ prosil Eddard. „Přece nejsi tak šílený, abys vraždil děti jenom proto, že jiné byly zavražděny. Já sám jsem ten čin odsoudil a nebyl jsem u toho, abych mohl Lannisterům zabránit...“

„Zabijte je,“ přerušil jej Howland. Eddard se na něj vyděšeně podíval. „Klidně je zabijte a zaříd'te, aby nežilo ani poslední Rhaegarovo dítě.“

„Co to plácáš? Rhaegarovy děti jsou mrtvé. Mám to od spolehlivého informátora u dvora. Postarali jste se důkladně o to, aby nepřežil žádný následník trůnu.“

„Mlč,“ sekl Eddard po příteli, ale ten se nenechal zastavit.

„Mrtvola v truhle je Lyanna, Rhaegarova láska. A to nemluvně je Rhaegarův bastard.“ Connington zjhl. Vzal nemluvně a dlouho si ho prohlížel. „Mluvíš pravdu, severane?“

„Přisahám na svůj rod.“ Reed se bouchl pěsti do prsou, což polekalo jeho strážce a málem ho propíchli. Eddard vzdychnul. Nakonec proč ne? O Conningtonovi bylo známo, že byl princí Rhaegarovi blízký. Mohl by alespoň ušetřit životy nevinů.

Howland Reed pokračoval: „Až se Robert dozví, že žije Rhaegarův potomek, i když jenom bastard, nechá ho usmrtit. To dítě potřebuje do exilu, stejně jako ty, sere.“

„To nejde,“ vykřikl Eddard. „Dal jsem slib.“

„Slib, který nemůžeš splnit. Udělal jsi chybu, když si ho dával. Co chceš raději - čisté svědomí nebo zachráněný život?“

„Starku, přisahej, že to dítě je Rhaegarovo,“ naléhal bývalý králův pobočník. Eddard chvíli zíral do země, než zvedl oči a řekl: „Přisahám.“

„Dobrá tedy. Ušetříme životy dětem, ale vy si nezasloužíte přežít.“

„Ne tak zhurta,“ ozval se Howland. „Zkuste na nás vztáhnout meče a dítě je mrtvé. Stihnu s ním praštit o zem nebo mu rukou zlámat vaz. Nemáš jistotu, že se o nic nepokusíme, když nás budete popravovat. Navíc by bylo od tebe nečestné zabít bratra Rhaegarovy vyvolené.“

„Blbost.“ Connington se ušklíbl a chvíli těkal po zajatcích očima. Nakonec řekl s nostalgií v hlase: „Víte, Rhaegar vždycky věřil, že jeho děti jsou tři hlavy draka. Byl zoufalý, když mu jeho mistr oznámil, že Ellia už další děti mít nebude. Moc toužil po dítěti s Lyannou, které by bylo spojením targaryenského ohně a starkovského ledu. To dítě musí přežít.“ Otočil se na Eddarda. „Starku, daruj mi to dítě a slibuji ti, že se o něj postarám mimo dosah všech vrahů. Odjedu do exilu a už o mně neuslyšíte. Rozhodl jsem se, že ušetřím vaše životy, tak jako jste ušetřili život tohoto chlapce.“

Howland si nahlas oddychl a pomrkal na Eddarda. „Neřekni žádnou hloupost,“ sykl.

„Dobře,“ řekl Eddard po chvíli mlčení. Usoudil, že bezpečí chlapce je důležitější než pokusit se splnit zoufalý slib.

Conningtonovi partáci brblali, když jim vůdce přikázal schovat zbraně a poutníky

opustit. Když odcházel s nemluvnětem v náručí, naposledy se otočil a hodil po nich váčky. „Necháme vám peníze na cestu, ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Pojmenuješ po mně svého syna.“ Connington se hlasitě smál a Eddard zalitoval svého rozhodnutí svěřit dítě šílenci.

Poutníci se po čase dostali na Šiji a Eddard si odpočinul ve Stráži u Šedé vody, rodovém sídle Reedů, než se vydal už po souši na sever. Už mohl cestovat pohodlněji, s pronajatými pacholky a kojnou pro Brandonova syna. Cestou se rozhodl, že Brandon si užil dost potíží před smrtí a nepotřebuje být posmrtně vláčen hanbou. Stejně tak Ashara. Další lež mě už nezabije. Ale bude to poslední lež, na to přísahám při starých bozích. Od teď už budu žít jenom čestně.

Povídka č. 12

Náhly poryv vetra mu vmietol poprašok snehu do tváre. Silnejšie si k sebe privinul uzlíček, čo držal v náručí a venoval krátku modlitbu Matke, nech dieťa nezaplače. Do svitania bolo ešte ďaleko, ale zvony Baelorovho septa už spustili svoju pochmúrnu melódiu. To mu pripomenulo noc, keď sa to dozvedel. Doteraz si nevedel spomenúť, čo ho vlastne vytrhlo zo spánku. Boli to zvony, ktorých nárek sa linul cez okná ich spálne v tú jasnú noc? Alebo žiara jej očí tekajúcich mu po tvári, keď precitol?

V mysli mu vyvstala spomienka na ligot jej tmavých kaderí vo svetle sviečky, ktorú zapálila predtým, ako sa zobudil. Plamienok sa jej odrážal v očiach, keď si položila hlavu na jeho hrud' a vzrušenie zračiace sa jej v tvári ho dokonale prebralo. Opakom ruky si zotrel kvapky potu z čela. Bola chladná noc, ale jeho telo bolo ako v ohni. Kým sa nad tým stihol zamyslieť, pretočila sa a priložila mu ruku na obťažkané brucho.

“Cítiš?”

Od dlane do celého tela sa mu vlialo príjemné teplo. Možno to bola rúčka, možno nôžka, čo ho koplá do brušiek prstov, keď pocítil ďalšiu intenzívnejšiu vlnu tepla. Unavene sa na ňu usmial. Už sa nevedel dočkať, kým bude syna držať v náručí. Zachytil jej spýtavý pohľad, keď mu ruku presunula na druhú stranu svojho tela. Akoby sa mu do tela zapichli kryštáliky ľadu. Pokožku tam mala studenú a lepkavú ako had. Spozoroval vlnku pod kožou, ktorá sa šírla smerom od jeho dlane. Posadil sa s oboma rukami prisatými na jej brucho, každú z jednej strany. Chlad ľavej strany prechádzal do upokojujúceho tepla na pravej. Zamračil sa, v očiach sa mu zračili obavy.

“Mám zavolať majstra?”

So smiechom pokrútila hlavou až sa jej pramene vlasov uvoľnili a čiastočne jej zakryli pravú polovicu tváre.

“Budú dvaja! Dvaja silní chlapci! Dvojčatá!”

Neveriacky na ňu hľadel. So smiechom ho objala a zaborila tvár do striebra lemujúceho mu tvár. Intenzívny pocit šťastia vohnal obom slzy do očí. Chcel jej povedať, ako veľmi sa teší na všetko, čo bude nasledovať. Na krik, plač, treskot drevených mečov na nádvorí, na dupot rozliehajúci sa po schodoch, na prvý turnaj, otcovskú radu...

Strnul. Záblesk sna mu vohnal kropaje potu na čelo. Snažil sa spomenúť si

naň, ale myseľ sa bránila. V mozgu mu ostal vypálený len jeden obraz - Elia s perinkou v náručí, Rhaenys vykúkajúca jej spod sukne. Nevidel im do tváří, ale z pohybov a gest vycítil strach z blížiaceho sa nebezpečenstva. Keď sa pozrel smerom, ktorým boli upreté ich oči, uvidel žulový útes približujúci sa k jeho rodine a narastajúci do obludných rozmerov. O chvíľu sa chystal pohltiť všetko, na čom mu kedy záležalo. Odrazu z vrcholu hory zoskočila mantikora rozďaviac spenenú papuľu priamo na malú princeznú. Jej výkrik bolo to posledné, čo si v mysli dokázal vybaviť.

Nevedel, ako dlho na neho hľadela, ale podľa výrazu jej tváre to stačilo na to, aby si uvedomila, že ho v noci prenasledovala jedna z jeho vízií. Obyčajne, keď sa to stalo a on sa zobudil s výkrikom pretínajúcim tmu, položila si jeho hlavu do lona a ískala sa ho vo vlasoch. Nehovoril jej nikdy o tých snoch a ona to nechcela vedieť. Teraz však vedela, že je to iné. Videla zúfalstvo a neopísateľnú bezmocnosť zračiaku sa mu v očiach.

Vždy sa všetko splnilo. A keď sa tak nestalo, vnútorný pocit mu našepkával, že bez ohľadu na to, čo urobí, skôr či neskôr, sny sa premenia na skutočnosť. Zo začiatku, keď bol ešte dieťa, ho to trápilo, ale postupne sa s tým dokázal vyrovnáť. Doteraz sa to však nikdy netýkalo jeho najbližších.

Prešiel k oknu a zahľadel sa do černe noci. Nezniesol pohľad na ňu. Horúčkovo rozmýšľal. Videl v náručí svojej ženy iba jedno dieťa. Kde bolo druhé?

"Veríš mi?"

Ešte stále bol k nej obrátený chrbtom, hlas mal pri tom chrapľavý a páliho ho v krku. Keby sa len mohol napiť a aj táto nočná mora by sa spláchla púhym dúškom vody. Nadýchol sa a čakal na jej slová.

Ucítil tiahnu tela, ako ho zozadu objala. Vedel, že to bola odpoveď.

"Nikomu nevrav, že čakáš dvojčatá."

Nepýtala sa prečo a on bol za jej mlčanlivosť vd'ačný.

Keď sa narodili, Elia bola veľmi zoslabnutá, ale nedovolil, aby ju okrem babice niekto iný navštívil. Ani Pycelle. Nedôveroval nikomu a okrem toho, že babicu vyvážil zlatom, uistil sa, že jazyk jej naozaj vytrhli počas jednej z mnohých rebélií za vlády jeho otca.

Jeden chlapec mal na hlave chumáčky vlasov farby jeho otca a otca jeho otca. Hlavička druhého dieťaťa bola tmavohnedá podobne ako kadere jeho milovanej ženy. Rozhodnutie bolo preto ľahšie. Čím menej bude nápadný svojim vzhľadom, tým lepšie. Elia to zobrala statočnejšie, ako čakal. Vynútila si však od

neho sľub, že ich syna zverí osobe, ktorej najviac dôverovala.

Teraz sa pod rúškom tmy vydal na cestu a stále dookola si opakoval, že je to to najlepšie rozhodnutie, aké mohol urobiť. Zvuk podkov sa rozliehal prázdny ulicami Kráľovho prístaviska, keď si opakoval to meno, obyčajné meno, to najobyčajnejšie meno, aké dokázal vymyslieť. Jon. Jon. Jon.

Spomenul si na turnaj v Harrenove, kde to zvláštne priateľstvo zapustilo korene. Miloval Eliu celým svojim srdcom a ona to vedela, ale často sa vzájomne doberali ako čerství zalúbenci. Vtedy pre neho nebolo dôležité, čo si ľudia pomyslia. Vtedy boli len oni dvaja. Ráno pred raňajkami v deň turnaja mu skryla všetky jeho veci. Pousmial sa, keď si znovu vybavil tvár septy, keď nahý zháňal čistú tuniku vo vedľajšom soláriu.

Ešte teraz mu červeň hanby zaliala tvár pri spomienke na odplatu. Kráľovnou lásky a krásy vtedy namiesto svojej manželky zvolil Lyannu. To Starkove dievča si nevybral úplne náhodou. U nej si mohol byť istý, že jej vôbec nezáleží na tom, aby vynikala svojou krásou, hoci dôvod na to mala. Vždy sa prejavovala skôr ako divoké vlčá nespútané vo svojej mladosti než spôsobná deva poslúchajúca svoju matku a otca na slovo. Prinajhoršom by to zobrala ako nepodarený žart, pretože v tej peknej hlavičke mala dosť rozumu na to, aby vedela, že nič viac by v tom nemohlo byť. Prekvapenie v jej tvári po tom, ako ju korunoval vencom z modrých ruží, mu nahlodala jeho presvedčenie, že si vybral správne. Keď sa pozrel smerom, kde sedela Elia, videl, že aj tu sa jeho úmysel nestretol s úspechom. Jeho žena mala na tvári pobavený úškrn. Večer pred hostinou na počesť jeho víťazstva navštívila Lyanna Eliu v ich spoločných komnatách, keď sa predtým uistila, že on sám bol v sále pri audiencii vyslanca z Dorne. Detsky roztomilo sa snažila ospravedlniť za niečo, čo ani nespôsobila a keď habkajúc nenachádzala tie správne slová, princeznej sa jej ulútostilo. Na hostine sa už k sebe mali ako najdôvernejšie priateľky a hoci vzdialenosť aj okolnosti spôsobili, že sa už rok nevideli, havrany lietali často obami smermi.

Pred tým, ako sa vydal na cestu, jej poslal správu, kde sa majú stretnúť a v mene Elie ju žiadal o diskretnosť. Bude jej musieť toho veľa vysvetliť a dúfal, že všetko prebehne v tajnosti a bez problémov. Neprítomnosť na dvore zdôvodnil otcovi bližšie neurčenými neodkladnými povinnosťami. Nikdy mu nedokázal klamať do očí, ale jeho otec bol natoľko zaujatý vládnutím, že si jeho odchod ani nevšimol. Dúfal len, že to nebude dlho trvať a kým sa mesiac obráti, bude späť držiak v náručí svojho druhého syna.

Aj keď vyšiel za brány mesta, stále si opakoval to meno. Meno, na ktoré

nechcel nikdy zabudnůt'. Jon. Jon. Jon.

Povídka č. 13

CATELYN STARK měla hrozné bolesti. Něco takového ještě nikdy nezažila. Ale snesla by klidně dvojnásobnou bolest, jen aby se jejímu děťátku nic nestalo.

Konečně to bylo za ní. Mistr jí podal malý růžový uzlíček a ona si ho přiložila ke svému prsu. Pohladila svého chlapečka po jeho tmavě hnědých vláscích. Bude se jmenovat Robb. Toto jméno se jí vždy moc líbilo. Byl tak nádherný a hlavně byl její. Z jejího lůna a ze sémě toho zamračeného Eddarda Starka. Kéž by jejím manželem byl Brandon! Ať je otec jaký chce, děťátko je její a ona nepřipustí, aby se mu něco stalo.

EDDARD STARK se vracel na Zimohrad. Královo přístaviště mělo taky své kouzlo, ale nic nemělo na letní sníh na severu. Už jakoby cítil vločky ve vlasech. Cestou se ale ještě hodlal zastavit na orlím hnízdě a navštívit Jona Arryna, který mu byl druhým otcem jako mu byl Robert druhým bratrem. Ostatně za svou manželkou nijak nespěchal. Tato hezká, milá a usměvavá dívka rozmazlená řekotočským podnebím se mnohem víc hodila k Branovi než k němu.

Ned se musel usmát, když uviděl Orlí hnízd, těch krásných sedm věží rovně zapíchnutých v zemi. Cesta mu při tom pohledu ubíhala rychle a za už jel na mule nahoru. Když stanul před bránou, natěšeně ji otevřel a vešel dovnitř.

Cestu do komnat Jona Arryna absolvoval snad tisíckrát. Zvládl by ji i poslepu. „Lorde Jone! Jone Arryne!“ volal Ned po cestě, ale nikdo mu neodpovídal. Když otevřel dveře, čekalo na něj překvapení.

Na posteli ležela podivně zkroucená hnědovlasá žena, vedle ní spalo malé dítě, tak den staré a v židli seděl malý šedivý mistr Coelom.

„Co to?“ zeptal se Ned, který se na víc nezmohl.

Mistr si povzdychl. „Lady Lysa,“ ukázal na ženu „a její syn.“ Eddard si až teď uvědomil, že ta ležící žena je sestra jeho ženy.

„Lorde Starku, bohové mi tě soslali. Lady Arryn má před sebou poslední hodiny svého života.“

„Cože?“ Ned si vzpomněl na tu usměvavou ženu, která po něm vrhala závistné pohledy v řekotočském septu. Tato jí nebyla vůbec podobná.

„Měla hrozný porod. Tullyové toto mají vrozené. Tahal jsem z ní chlapce několik hodin.“

„Mistře, nikdy si lorda Arryna nezklamal. Musíš tu nebohou ženu přivést k životu. Kde je vůbec Jon?“

„Robert pro lorda Jona poslal, aby z něj udělal svého pobočníka, a tak jel. Lysa ho vyloženě nechťela u porodu. To děvče pro něj nic neznamená, mohla by to být jeho vnučka, a tak jel.“

„Udělej pro tu ženu maximum. Zaplatím ti, kolik budeš chtít.“

Mistr se smutně zasmál. „Drahý Nede, jsem mistr a musím sloužit. Ale život se nedá koupit. Její dny už jsou sečteny.“

Eddard viděl Lysu Arryn podruhé v životě, ale i tak k ní cítil jakési pouto. Patřila do jeho rodiny a on ji nehodlá nenachát zemřít. Z profilu se malinko podobala Lyanně. Tu zemřít nechal, ale s lady Lysou to bude jiné.

Jeho zrak najednou padl na spícího chlapce. „A co to dítě?“ zeptal se.

„Eddarde, musím ti povědět vše.“ Mistr vzdychl a znovu se posadil. „Lady Lysa Jona Arryna u porodu nechtěla, jak jsem již říkal. Prý zde chce svého přítele z dětství, lorda Baeliše.“ Ned o nikom takovém nikdy neslyšel a pobídl mistra, aby pokračoval. „Drahý lord Baeliš ale napsal dopis, že se nemůže dostavit, protože jej volají povinnosti říše. Lysu to dost vzalo a každým dnem byla bledší a tišší. Když přišel porod, měla hrozné bolesti a křičela : ‘Petyre, ach Petyre, naše dítě, Petyre jsi otec našeho syna, hrozně tě potřebuji, Petyre!’ A u porodu mi asistovala Elša.“

Mistr to vše vykládal nevýrazným a unaveným tónem, ale Ned se dovtípil, co to znamená. Elša byla ta nejzlomyslnější a nejupovídanější služebná, jakou kdy poznal. Kdyby ji o mlčenlivost poprosil Robert, možná by mu týden vyhověla. Kdyby ji poprosil on, vysmála by se mu do očí. Služtičky vždycky měly ve větší oblibě Roberta. Však taky dobrou polovinu z nich připravil o panenství.

„Nede, musíš mi pomoci,“ řekl mistr a obdařil ho prosebným pohledem.

„Ale vždyť to dítě může stejně dobře být Jonovo.“

„Drahý Eddarde, co si budeme nalhávat. Sémě Jona Arryna je slabé. Nepodařilo se mu tak se dvěma manželkami, v čem by Lysa měla být jiná. Petyr Baeliš je šestnáctiletý mladíček a bohové vědí, jak dlouho spolu léhali. S Jonem spali jen o svatební noci a pak musel lord Arryn odjet. Pomoz mi Nede.“

„Ale jak?“ Nedovi bylo Lysy, Jona i dítěte líto, ale neměl sebemenší potuchy, jak pomoci.

„Vezmi toho chlapce s sebou na Zimohrad.“

„To tam jen tak můžu přijet s dítětem? Co řekne Catelyn? Touto dobou už mám možná taky syna.“

„Eddarde je to tak jednoduché. Vydávej to dítě za svého bastarad. V Králově přístavišti je tolik krásných žen.“

Neda to zarazilo. Budoval si pověst čestného muže a nestál o to, aby jeho dlouholeté snahy přišly vniveč. „A co má čest?“

„Milý Nede Starku, copak tě lord Jon nic nenaučil? Jakou má cenu čest v porovnání s lidským životem?“

„A co Catelyn.“

„O lady Catelyn se povídá, že je to chytrá a milá žena. Bude to muset pochopit a

otevřít svoji náruč pro tohoto chlapce.“

„Co když to nepochopí?“

„Nede, Nede, nechovej se jako ten malý chlapec, který přijel na Orlí hnízdo před tolika lety. Každý někdy chybujeme.“

Neda to dopálilo. „Já jsem nechýboval,“ utrousil nevrle.

Mistr snad nikdy neměnil výraz. „Vezmi si ho do péče na Zimohrad, nebo ho zabij.“

Eddard viděl, že si chlapce musí vzít. „Ano, vezmu si toho malého s sebou na Zimohrad.“

„Dám ti Wyllu jako kojnou. A drahý Nede, nemusím ti připomínat, že toto naše malé tajemství musí zůstat *naším* malým tajemstvím.“

Eddard přikývl.

CATELYN STARK se probudila ve studené posteli a s láskou si vzpomněla na svou prosluněnou ložnici v Řekotočí. Už aby ten její manžel přijel, chtěla ho lépe poznat a v noci potřebovala zahřát. Z postýlky vyňala Robba a pohládila ho po jeho tmavě hnědých vláscích.

Najednou se z nádvoří ozvaly nějaké zvuky. Položila chlapce do postýlky a pohlédla z okna a uviděla přijíždět svého manžela se svou družinou. Když ji spatřil, usmál se na ni a ona mu to oplatila. Zase nebyl tak ošklivý a zamračený jak si jej pamatovala. Vzala Robba do náručí a sešla na nádvoří.

„Má paní,“ řekl Eddard Stark a seskočil z koně.

„Jsem ráda, že jsi zase doma můj pane.“ Pohládila Robba po hlavičce a podala ho svému manželovi. „Toto je tvůj syn.“

Eddard se usmál a vzal si chlapečka k sobě. Chvíli se na něj jen láskyplně díval a potom najednou na Cat vyhrkl: „Zklamal jsem tě a zneuctil.“

Catelyn se na něj zmateně podívala. Její pohled žádal vysvětlení.

„V Králově přístavišti jsem zplodil dítě pojmenoval jsem ho Jon. Pochop, bylo po bitvě a já... Nechal jsem se unést. Má paní, odpusť mi prosím a dovol ukázat ti, že jsem čestný muž a dobrý manžel.“

Catelyn se v krku udělal knedlík. Ten Eddard Stark, který miluje svou čest nad vše? Přinutila se usmát. „Uvidíme se na obědě,“ řekla, popadla Robba a odkráčela pryč.

Zatímco seděla a nechávala si rozčesávat vlasy, přemýšlela. *Vůbec tě neznal a v Králově přístavišti muselo být tolik krásných dívek. Co jsi čekala, všichni jsou stejní,* říkala její mysl. *Jsi jeho zakonitá manželka a on zapochyboval a postavil tak mezi nás zed’*, oponovalo srdce.

Vzdychla a snažila se tu myšlenku vyhnat z hlavy. To se jí ale ještě minimálně měsíc nedařilo.

EDDARD STARK se šťastně vracel z projížďky. Požádal Catelyn, aby strávila den jenom s ním a ona jej neodmítla. Ukazoval jí krásy severu a ona dělala, že se jí líbí. Ve skutečnosti by ale nejradši byla v Řekotočí, to on poznal. Připadalo mu, že si budují jakýsi vztah. Tak se snažila nemyslet na Jona a dařilo se jí to moc dobře. Cat zkrátka byla skvělá manželka a on byl vděčný, že nedostal třeba Cersei Lannister, pověstnou pro svou nekonečnou krásu a nekonečnou pýchu. Tuto slabou náhražku za Lyannu dostal Robert a on mu vsutku nezáviděl.

Když vjeli do Zimohradu, Catelyn spěchala nakojit Robba. *To jsou všechny mladé matky tak úzkostlivé?* On nechtěl vypadat jako krkavčí otec a tak šel s ní. Jejich syn ležel v jedné kolébce s Jonem. Wyla se shýbla a podala Robba jeho manželce. „Vyrostl, nemyslíš?“ zeptala se ho Catelyn.

Ned se na něj podíval. „Ano, vyrostl. A taky mu zesvětlaly vlásy.“ Opravdu už byl docela velký.

Cat se na něj usmála a přiložila chlapce ke svému prsu. Jemu nepřípadalo vhodné tu být a tak se vzdálil do svých komnat.

Před dveřmi na něj čekal mistr Luwin. „Mám tu pro vás dopis z Orlího hnízda, můj pane.“ Eddard kývla hlavou, vzal si od něj dopis a vkročil do pokoje. Mistr se uklonil a odešel.

Eddard se obával, že ví co je uvnitř. *Lysa nemůže odolávat celou věčnost. Vždyť už tehdy to byla jen mrtvola se slabě tlukoucím srdcem.* Rozechvělými prsty rozlomil pečeť a četl.

Po přečtení dopisu se mu na tváři objevil úsměv. Lady Lysa žije! Mistru Colemonovi se ji jako zázrakem podařilo přivést k životu a v této chvíli je už na cestě do Králova přístaviště. Eddard si usmyslel, že se ještě toho dne půjde pomodlit do božího háje.

CATELYN STARK byla tak šťastná. Právě seděla v ložnici a kojila svou malou půlroční Sansu a její Robb ji tahal za nohu. U obou se začal projevoval tullyjský vzhled - velké modré oči a hnědé vlasy. Robb je měl trochu světlejší, asi takové jaké je měla v mládí Lysa a Sansa zase měla její kaštanový odstín. Kéž by tu teď s ní byl její manžel. Ten ale musel jít řešit něco s lordem Tallhartem. Něco ohledně pozemků. Jako by kus půdy byl důležitější než vlastní rodina!

Nesmím být žárlivá. Mám se stokrát lépe než Lysa. Její sestra byla provdána za muže o čtyřicet let staršího než je ona sama a při prvním porodu málem zemřela. To se Catelyn dozvěděla až za rok od svého manžela. Může ale ona za to, že si Neda zamilovala a toužila po něm na každém kroku?

EDDARD STARK si právě hrál na nádvoří s dvouletou Aryou a pozoroval Robba s Jonem jak se pokouší střilet z luku. Byli tak rozdílní - Robb byl větší a silnější a Jon zase menší a rychlejší. Přesto to byli nerozluční přátelé a chodili spolu všude. Jen jej trochu zabořelo,

když si vzpomněl na Catelyninu zášť k Jonovi. Kdyby jí řekl, že je to její synovec, určitě by se k němu chovala laskavěji. Pak se mu ale vybavila bledá Lysa ležící na pokraji smrti v posteli lorda Arryna a připomněl si, že je to tak nejlepší.

CATELYN STARK s úsměvem na tváři objala svou sestru. Už je to deset let co se neviděly a mají si rozhodně co povídat. Poslala pro nějaké víno a medový dort, který nechala speciálně připravit pro Lysinu návštěvu.

„Tolik jsem se na tebe těšila Cat. V Králově přístavišti je to k zbláznění. Všichni jsou zde takoví upjatí a podezřívaví. A navíc to horko!“

„A co Petyr? Slyšela jsem, že je pokladníkem.“

„Ach Catelyn, Petyr je tak zaneprázdněný. Ten Robert jím sice pohrdá, ale je to ten nejpotřebnější člověk v malé radě.“

„Někdy si na tebe snad čas udělá, ne? A kdo je vůbec v té malé radě?“

„Catelyn, Catelyn, Petyr má tolik práce. Ale přece jen jednou za čas si na mne čas udělá.“ Podvědomě se pohládila po svém plochem břiše. „A ptala ses, kdo je v malé radě. Tak tedy - ten slizký eunuch Varys, staroušek Selmy, Jon a Petyr. Občas se uráčí v opilosti doklopýtat král a naše drahá Cersei se snaží zasahovat do politiky, ale Jon ji k tomu nepustí. Aspoň jedna věc, ke které se hodí.“

Catelyn se zatvářila zmateně. „Aspoň jedna věc, ke které se hodí?“ zopakovala.

„Víš jak se mi ty chvíle hnusí. Drahá sestřičko, víš jak ti závidím.“ Ochutnala koláče a napila se vína. „Catelyn, prosím, nebavme se o tom. Mimochodem, vynikající víno. Můžu si přidat?“

Catelyn s Lysou si povídaly, pily víno a zase si povídaly. Cat nechtěla své sestře ublížit a tak se tématu děti a manžel vyhýbala. Když byly s Lysou malé, plánovaly si, že budou své děti vychovávat spolu a budou jedna velká rodina. Ted' měla Cat čtyři děti a Lysa ani jedno. Víno jí ale rozcálovalo jazyk a ona začala mluvit.

„Lyso, můj nejstarší Robb je ti tak moc podobný. Vždy když něco provede, nasadí na mě ten šibalský úsměv a zalesknou se mu oči a vypadá spíš jako tvůj než můj syn. Taky jeho barva vlasů je o trošku světlejší než Sansina a Branova. Poslední dobou, když se na něj podívám, musím začít myslet na tebe.“

Lysa se nasadila onen Robbův výraz. „Jsem těhotná,“ sdělila s klidem své sestře. „A otcem je Petyr.“

Catelyn nezbylo než jen s vytřeštěnými očima koukat na svou sestru.

EDDARD STARK stál na schodech Baelorova septa a právě vyslechl svůj verdikt. *Bohové spaste mou duši*, vznesl krátkou modlitbu ke starým bohům a poprvé v životě i k Sedmi. Pak si ale všiml Aryi, jak stojí v davu. *Dceruško moje nejmilejší*. Vždycky měl o trochu raději Aryu než Sansu, připomínala mu jeho samotného a jako on vypadala. Ted' mu pohled

na Aryu dodával odvahu. Podíval se jí do tváře, na její špinavé tmavé vlasy a ostře řezané severské rysy. *Aryo, Jone, Robbe!* Došlo mu to. Jak s tímto mohl patnáct let žít? Ten známý pohled v Malíčkových očích. Robbův pohled.

Pak už ale zasvištěl meč a...

CATELYN STARK slyšela už jen „syna za syna, he. Jenže tohle je vnuk a nikdy mi nebyl k užítku.

K Robbovi přistoupil muž v tmavé zbroji a bleděružovém plášti potřísněném krví. „Jaime Lannister ti posílá pozdravení.“ Vrazil svůj nůž jejímu synovi hluboko do srdce a otočil čepelí. Robb porušil slovo, ale Catelyn své dodržela. Prudce sevřela Aegonovy vlasy a řezala do jeho krku, dokud čepel nenarazila na kost. Přes prsty jí stékala teplá krev, Zvoníčkovy drobné zvonky cinkaly, cinkaly, cinkaly, a buben dál duněl, *bum, bum, bum*.

Konečně jí kdosi vzal dýku z ruky. Slzy, co jí stékaly z očí, pálily jako ocet a deset vzteklých havranů jí drásala tváře ostrými drápy, odtrhávalo kusy masa a zanechávalo po nich hluboké rýhy, které se plnily rudou tekutinou. Cítila na rtech vlastní krev.

Tolik to bolí, pomyslela si. Naše děti. Nede, všechna naše *sladká děťátka*. *Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb...Robb...* Potom se zahleděla na Robbovu čerstvou mrtvolu. Došlo jí to. Jak s tím mohla patnáct let žít. Tenkrát u kolébky... Ten známý pohled v Lysiných očích. Robbův pohled. *Jone, vlastně chlapečku můj. Pokud můžeš, odpusť mi. Všechny ty věci. Čtrnáct let pohrdání od své vlastní matky, která místo syna opečovává synovce. Matko, opatruj Jona na všech jeho cestách.*

Prosím, Nede, prosím, ukonči to, ukonči tu bolest...

Povídka č. 14

Howland Reed sedel na okraji postele prežratej od molí, počúvajúc zvuk dažďa, ktorý mu pripomínal domov. Občas zaznel aj blesk. V stane bola tma, a tak sa nenamáhal urobiť v ňom poriadok. Jeho brnenie na mieru mu ľahostajne ležalo vedľa postele. Meč s opaskom si oprel o drevenú truhlicu v rohu.

Nemohol zaspať. Trápili ho správy z Kráľovského prístaviska. Lord Tywin je vraj od nich vzdialený necelý deň. Mali by sa stretnúť pred bránami Veži radosti. *Ned ho neznáša*, pomyslel si Howland.

Eddard Stark neuznával prístup lorda Tywina. Podľa neho boli vraždy Rhaegarových detí chybou. Sám Rhaegar uväznil Eddardovu sestru Lyannu vo Veži radosti, no Eddardov názor to nezmenilo.

V tábore niekto vykrikol.

Howland vstal, obliekol si kabát a opásal sa mečom.

Jeho stan sa nachádzal medzi stanmi menej urodenejších rodov. V tme sa mu nepodarilo rozoznať ich znaky, ale vedel, že viac ako polovica z nich boli pred rebéliou iba obyčajné malé rody, ktoré nemali šancu nijako sa presláviť.

Pomalým krokom zamieril k južnej strane tábora. V premoknutom piesku za sebou zanechával malé stopy, pripomínajúce jazierka. Pripadalo mu zvláštne, že tak ďaleko na juhu prší. Podľa toho, čo počul, je v Dorne po celý rok teplo. Neustála musel myslieť na manželku. Čakali dieťa a bol si istý, že už porodila.

Stan Eddarda Starka sa jasne vynímal spoza ostatných. V tme noci vyzeral praporec so zlovlkom šedý ako zimný súmrak. Stan sám bol veľký ako päť menších stanov dokopy.

Väčšinou v ňom prebiehali všetky bojové porady.

Práve z neho vychádzala žena zabalená v plášti. Howland vedel kto to je. *Wylla*. Ten výkrik určite patril jej. Vo vojsku kolovaly zvesti, ktorým sa snažil neveriť, aj keď vedel o Eddardovi a Wylle všetko.

Bez toho, aby si ju viac všímal, vklzol do stanu.

Eddard stál k nemu otočený chrbtom. Dlhé hnedé vlasy mu spadali na zelený prešívany plášť, so šedou nitou okolo ramien. Ruky mal zložené za chrbtom. Po pravom boku mu vysela pochva s mečom, zvaným *Hnev severu*.

„Dobrý večer, môj pane,“ pozdravil Howland.

Eddard sa pomaly otočil. V jeho pohľade sa zračila múdrosť a pýcha, akú môže mať iba mladý muž, ktorý sa predčasne stal mužom. Howland si ho preto ešte väčšmi vážil. Dôkaz, že aj veľmi mladý lord môže byť výborným veliteľom.

„Howland, práve som na teba myslel,“ povedal Eddard.

„Správy zo Sivovody?“ opýtal sa s nádejou v hlase.

„Je z teba otec. Tvoja žena ti porodila dcéru.“

Na chvíľu sa cítil sklamané, ale potom si uvedomil, čo práve počul, a na tvári sa mu objavil radostný úsmev.

Eddard sa ale neusmieval. „Čas na oslavovanie bude neskôr. Teraz je pred nami úloha vyslobodiť Laynnu.“

„Lord Tywin...“

Ned rozčúlene povedal: „S ním si problémy robiť nemusíš.“

„Pane, lord Tywin zavraždil Rhaegarové deti,“ podotkol Howland.

Eddard zavrtel hlavou. „On len s radosťou vykonal to, čo prikázal Robert. Za ich smrť je zodpovedný iba Robert!“

Howland mlčal. Robert a Eddardom sa kvôli tomu aj pohádali. On by nechcel stratit priateľa ako je Eddard Stark.

„Ak sa smiem opýtať,“ začal opatrne Howland, „čo tu chcela Wylla? Väčšinu správ nám už doniesla.“

„To ťa nemusí zaujímať,“ povedal Eddard. Vôbec to na sebe nedal poznať, no Howland vedel, že o tom nechce hovoriť.

„Nemáš na sebe brnenie,“ poznamenal Eddard. „Teraz večer je v tábore nebezpečne.“

„Môj pane, muža z bažín si nikto nevšimne,“ zažartoval Howland.

Eddard sa otočil a nalial mu víno zo stromoviny. Howland ho s radosťou prijal.

„Zmenil som názor,“ povedal Eddard. „Ak chceš, môžeš sa vrátiť domov k žene.“

Snažil sa zistiť, či lord Stark nežartuje. „Radšej by som zostal tu a stál po vašom boku.“

Eddard k nemu pristúpil bližšie a lesk v očiach Howlanda presvedčil, že by ho domov naozaj pustil. „Som rád za takého priateľa ako si ty.“

Howland mlčal. Nevedel, čo na to povedať.

„Chod' sa vyspat',“ prikázal Ned a prepustil ho mávnutím ruky.

Druhý deň sa stretli s lordom Tywinom. To, čo nasledovalo, sa nedalo nazvať obliehaním. Stačili tri salvy šípov než padla väčšina obráncov. Ostatní jednoducho utiekli. Narýchlo vyrobeným beranidlom sa vojsko začalo prebíjať do mesta. Nik im nekladol odpor.

Medzi prvými, kto prešli cez bránu dornského mesta, boli Eddard Stark a Howland Reed. Obaja mali oblečené železne brnenia, so znakmi rodov na plášti. *Vyzeráme tak obyčajne, že by si nás mohli zmýliť s obyčajnými radovými vojakmi*, usmial sa v duchu Howland.

Vedel ale, že Ned zamieri ku kopcu v strede mesta, na ktorom stála Vež radosti. Vež, v ktorej podľa povestí hodovali Targaryenský páni. V skutočnosti vyzeralo skôr ako obyčajná kruhová veža, vysoká sto stôp, s polorozpadnutou strechou a celá obrastená mechom.

Nemýlil sa. Spolu so stovkou mužov sa vydali po ceste k veži. V uliciach narazili na pár obráncov, ktorých po chvíli zabili.

Ned s Howlandom získali väčší náskok, pretože mŕtvych neokrádali. Poznal úslovie, ktoré hovorilo, že by nemal Dornovi nič brať, pretože jeho zbraňami sú slová a jed.

Len čo sa dostali k obrovskej kruhovej stavbe, obaja zastali a sťažka oddychovali. *Je dost' možné, že Lyannu zobrali do iného mesta*, premýšľal si Howland.

Keď zbadal muža v bielom brnení ako vystupuje z veže, prešli mu po chrbte zimomriavky.

Arthur Dayne bol naozaj vysoký. Do tváre mu nevidel, ale musel sa naň pozerat' zdola. *Istotne sa pod prilbou usmieva*. Vraj zabil vlastnú manželku v posteli. Či mečom alebo údom, to povedať nemohol. Ramená mal široké, nohy dlhé a paže svalnaté.

„Kde je Lyanna?“ opýtal sa Eddard.

Člen kráľovskej gardy pokojne odpovedal: „Vo veži, ale najprv budeš musieť skrížiť meč so mnou. Uist'ujem ťa, že je v poriadku, iba trochu... krváca.“ Na tvári sa mu objavil zákerný úsmev. „Ved' vieš aké sú ženy. Usekneš im ruku a ony na teba do konca života nenájdu dobrého slova. Potom sa s nimi pomiluješ a utratíš ich. Ako kone.“

Howland stál blízko Neda, takže si všimol, ako sa jeho priateľ trasie. Slová Arthura Dayna boli strašné. Nepochyboval o tom, že do gardy sa dostal hlavne kvôli vplyvu svojej rodiny. *Skôr barbar než rytier*.

Muži, ktorí zaostávali, sa teraz všetkému prizerali.

Ned bez sebe menšieho zaváhania tasil dvojručný meč. Arthur Dayne sa pokojne a ľahostajne k nemu priblížil, spočívajúc rukou na opasku vedľa pochvy. Začal tanec.

Všetko sa dialo veľmi rýchlo, no Howland vedel, že Ned Arthura nedokáže poraziť. Arthur bol rýchlejší, väčší a silnejší. Každým výpadom, ktorý zasadil, Neda oslabil. Howland horúčkovo premýšľal, čo urobiť. Presviedčať mužov, aby Nedovi pomohli, by bola hlúposť. *Sú hlúpejší než mulice.*

Už vedel, že pochybili, keď sa vrátili do mesta s prvou líniou. Keby počkali na urodenejších lordov...

Nedovi sa podarilo seknúť Arthura cez zápästie. Howlandovi poskočilo srdce v hrudi.

Z veže sa ozval bolestný výkrik, a to Eddarda Starka popohnalo.

Niekoľko z vojakov hodil po Arthurovi kameň a rozptýlil tak jeho pozornosť.

Ned ani sekundu neváhal a usekol Arthurovi nohu. Viac sa ním nezaoberal a vbhol do veže.

Howland počkal, kým sa muži na mužovi kráľovskej garde vyzúrili, potom prešiel okolo jeho utrnutých končatín, smerom do veže.

Zo schodoch stekali potôčky krvi, prinášajúc so sebou zápach žlče. V strede cesty nahor narazil na tri mŕtvol, z toho jedna bola žena. *Ned sa už musel dostať hore,* povedal si.

A naozaj. Keď sa dostal na širokú chodbu, na ktorej ležala desiatka čerstvo zabitých mužov, zbadal, že z poza najvzdialenejších dverí sa ozýva plač.

Pomaly sa k ním priblížil.

Z miestnosti sa šírila vôňa krvi a... ruží. Ruže boli všade. Po stenách sa plazili ako hladné hady, kedykoľvek pripravené zaútočiť. Na obrovskej posteli ležala žena s jemnými hnedými vlasmi, nikdy nestrácajúcimi lesk, odetá v modrých bavlnených šatoch. Do tváre jej nevidel. Jediná tvár, ktorú videl, bola tvár Eddarda Starka, upierajúceho pohľad na niečo v rohu.

To nie je možné! Až teraz si uvedomil, čo pred sebou vidí. Vedľa Lyaninej postele ležalo na zemi päť lavórov a kopa uterákov.

V ženinom náručí zavzlykalo dieťa.

„Ned, Robert by ho istotne zabil, prosím, postaraj sa oň,“ prosila Lyanna. Jej tvár

nedostatkem krvi zbedla ako stena.

Ned prikývol. „Postarám sa oň, sám ho vychovám.“

„Mám k tebe ešte jednu prosbu,“ povedala. „Zober ma na Zimohrad, k otcovi a Brandonovi...“

„Zoberiem,“ slúbil Ned.

„...a nájdí preňho kojnú, a...“ Lyanna dostala záchvat kašľu. Keď vykašľala krvavý hlien, viac sa už nepohla.

Ned sklonil hlavu a v tichosti smútil. Dieťa plakalo.

Howland už tušil, kto bude kojná, a tušil, že by mal v tejto ťažkej chvíli svojho priateľa utešiť.

Pristúpil k Nedovi a objal ho.

Povídka č. 15

/111/ 300 Po Dobytí	Zed'	Lord velitel Noční hlídky Jon Snow
---------------------	------	------------------------------------

Na krajinu padla noc.¹ Na dané období byla až nečekaně teplá. Snad to bylo tím, že po celý den bylo zataženo a ani nyní nebylo na noční obloze vidět jedinou hvězdu, pouze zlověstně bílé mraky. Možná však šlo pouze o klam, který způsobil Eddison Tollett tím, že přiložil do krbu poněkud více polínek. A úplně nejspíš se jednalo o kombinaci obého. Bez ohledu na příčinu však Jon Snow špatně spal. Ve snech jej kupodivu netrápila přítomnost ani budoucnost. Šlo o záblesky minulosti. O záblesky minulosti tak dávné, že ani netušil, že si je vůbec může pamatovat. Šlo o tísnivý sen. A navíc tmavý a matoucí. Byl v něm jen on, obě jeho sestry, velmi málo místa a všudypřítomný smutek. Náhle cítil, že musí pryč. Nechtěl do neznáma, ale jakási neviditelná síla jej tlačila pryč. A pak přišlo jasné a bodavé světlo. V ten okamžik se Lord velitel s výkřikem probudil.

/03/ 283 PD	Hory v Dorne	Lord velitel královské stráže Gerold Hightower
-------------	--------------	--

Netřeba přemýšlet o možném zvratu událostí k lepšímu, je potřeba se připravit na nejhorší. Válka byla ztracena, královské vojsko rozmetáno, Královo přístaviště, hlavní město Sedmi království, dobyto a dynastie vládoucí skoro 300 let téměř vyvražděna. Zprávy, které se do dornských hor dostaly, tvrdily, že starý král Aerys II, který válku rozpoutal, zemřel přímo v Trůnním sále a vyskytovaly se i takové, podle kterých jej zabil Geroldův bratr z královské stráže, mladý Jaime Lannister. Tyto zvěsti měl Lord velitel za prachsproště pomluvy, nicméně pravdou zůstávalo, že kdyby měl možnost rozhodovat o tom, kdo na trůnu sedí, už dávno by jej neoblíbený starý král opustil... Asi by tak nyní žil nejen on, ale i jeho syn Rhaegar i další, kteří v této zbytečné a hloupé válce zemřeli. V neposlední řadě oba Starkové. Upálit někoho je kruté samo o sobě, ale nechat navíc jeho syna se na to dívat se smyčkou kolem krku je nelidské. Doted' si Lord velitel nebyl jist, jak by se zachoval, kdyby byl v tu dobu v Trůnním sále. Ano, celá ta válka byla hloupost, ale úlohou královské stráže nebylo přemýšlet o tom, co se kdy a jak mělo stát.

Geroldova úloha byla podstatně složitější - musel se postarat o bezpečí zbytku královské rodiny. On i jeho bratři budou stát do posledního dechu, tím si byl jist, ale úkol, který jej čekal, se nedal vyřešit pádnou rukou a mistrovským ovládním meče.

Procházel se po okolí Věže Radosti a snažil se urovnat si myšlenky, promyslet veškeré detaily a najít všechny možné trhliny ve svém plánu. Zvážil každou myslitelnou možnost a nyní již nezbývalo než vyčkat na zprávy od šlechtických rodů stojících i v okamžiku porážky na straně původního krále. Připadal si, jako by byl nucen tancovat na hrotech mečů, ale nebylo zbylí. Plán musel vyjít, jiná možnost neexistovala. Cítil se sice z krátké procházky protažený a uvolněný, ale odpovědi na jeho otázky mu ta cesta nepřinesla. Obrátil se k návratu a už z dálky viděl bílé pláště Oswalda Whenta a Arthura Daynea.

/01/	282 PD	Létograd, severní Dorne	Ser Barristan Selmy, člen královské stráže
------	--------	-------------------------	--

Slunce se již klonilo k západu a Barristan Chrabrý se podívil, jestli ještě tento den dosáhnou cíle jejich cesty - zříceniny, jež kdysi bývala skvostným Létogradem. Ještě příliš mnoho pamětníků zažilo jeho nádheru, než aby upadlo v zapomnění neštěstí, k němuž zde došlo. Samotné zdi svědčily o síle ohně a jen ony samotné znaly celou pravdu. Po Západozemí samozřejmě kolovaly příběhy, ale jistotu neměl nikdo. Část těch příběhů se točila kolem toho, že se dobrý král Aegon V. pokusil žarem divokého ohně vzkřísit draky a některé z nich pak tvrdily, že se mu to i povedlo a zkázu způsobili nezvladatelní draci před tím, než je Duncan Vysoký zase pobil. Snad to tak i bylo a Lord velitel se pak sám divokým ohněm upálil, aby smyl hanbu, že zklamal a nedokázal ochránit před draky ani svého přítele a krále Aegona ani jeho syna, Vážčího prince, který nesl Duncanovo jméno. O tom, zda to tak skutečně bylo se lze pouze dohadovat, neb nikdo z těch, kdo byli tenkrát na Létogradu přítomni o tom nikomu nikdy vyprávět nemohl.

Když se napůl rozpadlá, zčernalá věž Létogradu poprvé objevila na obzoru, princezna popohnala svého koně a vyrazila vpřed tak rychle, že jí zbytek jejich malé družiny nemohl stačit. Na rozdíl od lady Ashary a jejich služebných byla princezna velmi sběhlá v jízdě na koni. Bylo na ní vidět, že jí zdejší podnebí svědčí. Podobně jako lady Ashara a Lewin i ona pocházela z Dorne a byla zvyklá na teplejší podnebí, než nabízelo Královo přístaviště. Ji však navíc hnala naděje.

Naděje, že v ruinách Létohradu objeví skrytého prince Rhaegara. Naděje, o níž si ser Barristan myslel, že je lichá jak počet dračích hlav ve znaku Targaryenů.

Princezna byla již delší dobu rozhodnuta vydat se na cestu, prohledat třeba všech Sedm království a Rhaegara najít. Jakmile se však dozvěděla, že lord Varys má podezření, že se Rhaegar skrývá kdesi v Dorne, nebylo moci, která by ji zastavila. Svoji malou dcerku Rhaenys nechala v Králově přístavišti a v doprovodu dvou rytířů královské stráže se ve společnosti jedné dvorní dámy vydala na cestu. Dvě služebné by snad ani nebylo třeba zmiňovat, ale nyní to byly právě ony, které skupinku zpomalovaly.

Nebylo divu, že prvním místem, kam zamířili, byl právě Létohrad. Jednak byl na samé severní hranici Dorne, nejbližší Královu přístavišti, ale hlavně - Rhaegar jej miloval, nebo ještě přesněji, byl jím fascinován. K neštěstí došlo stejný den, kdy se narodil, a tak se cítil být s oním místem osudově svázán. „*Narozen ve stínu Létohradu*,“ jak často sám říkával. Tak často, až si princezna Elia říkala, proč ji nenapadlo dřív hledat jej tam. Ser Barristan však měl odůvodněné pochybnosti, že to kdy Rhaegar řekl tolikrát, jako princezna Elia právě zmíněný postesk. *Kdybych pokaždé, kdy to zopakuje, od ní dostal měděnou hvězdu*, pomyslel si Barristan, *tak jen za tu dobu, co jsme vyjeli z Králova přístaviště, jsem takový boháč, že bych do smrti nemusel hnout ani palcem u nohy*. Ano, věřila tomu, že jej v Létohradu najde. Vlastně si ani neuměla představit, kde jinde by mohl být.

Poté, co i se třemi členy královské stráže zmizel po svém triumfu v turnaji v Harrenově, prince nikdo neviděl. A pokud ano, patřil k nevelké skupině lidí, kteří uměli udržet tajemství. Moc takových tajemství, které by unikly lordu Varysovi, skutečně nebylo. *Harrenovský turnaj - Rhaegarův velký den... a Eliin velmi špatný*, pomyslel si Barristan a uvědomil si, jak jej princezna nejednou popsala: „*Nejen, že mi manžel upřel titul Královny lásky a krásy a daroval jej nějaké severské dívce, která byla tak mladá, že jistě ani nevykvetl květ jejího ženství, ale hlavně ten den -snad právě kvůli té severské dívce- opustil mě i naši dceru Rhaenys*.“ Ser Barristan zapochyboval, jestli ji v jejím pátrání žene láska, vzpomínka na bývalé štěstí či potřeba principi od srdce vyčist, že je takto opustil. Nicméně nemohl popřít, že ať je to jakákoli potřeba, žene ji velmi rychle.

Lewin Martell, Barristanův bratr z královské stráže, mu naznačil, že má zůstat se zbytkem jejich nevelké družiny a sám se rozjel za princeznou. Byla ostatně jeho neterí, tedy nebylo nikoho vhodnějšího, kdo by se měl postarat o její bezpečí. Princezna a po ní i Lewin zmizeli v oblaku prachu, zvířeného kopyty koní hnaných na doraz jejich sil.

Barristan osaměl v doprovodu tří žen, princezniny dvorní dámy, jižanské šlechtičny z Hvězdopádu a služek obou dam. Prašnou cestou zvolna na svých koních pokračovali dál k cíli jejich cesty, který se pokrouceně rýsoval proti obzoru. Ženy pokračovaly ve svém rozhovoru. „*Myslíte, že princezna svého prince najde?*“ „*Bude na ní čekat v Létohradě?*“ „*Bude překvapen?*“ „*Myslíte, že jí uvidí rád?*“... a tak pořád dokola. Ser Barristan raději cestoval sám nebo v doprovodu válečníků. Neměl rád zbytečné řeči a zde jich vyslechl dostatek na tři životy dopředu. Zvláště lady Ashara v tomto excelovala a Barristan by uměl opakovat celé pasáže jejího oblíbeného tématu: „*Willo, pamatuješ toho severana na turnaji?*“ „*Viděla jsi ty svaly, ztepilou postavu, krásné velké oči...*“ Od turnaje v Harrenově, kde tančila s druhorozeným synem Rickarda Starka, opakovala toto do omrzení. A poté, co král Aerys nechal popravít lorda Rickarda i jeho dědice Brandona, čímž se Eddard stal právoplatným dědicem Zimohradu, nebylo s ní k vydržení. Barristan se princezně Elie ani v nejmenším nedivil, že na cestu za hledáním Rhaegara vzala právě ji. Když nenajde Rhaegara v Létohradu, pojedou dále na jih a bezpochyby najde nějakou záminku, proč lady Asharu nechat na jejím rodném Hvězdopádu v péči jejího bratra. Dobře věděl, že Ashara už svými řečmi leze na nervy i princezně... tím spíše, že muž, o kterém básnila, byl bratrem toho děvčete, o kterém si snad celé Západozemí šeptalo, že jí odloudilo jejího Rhaegara.

Barristan Selmy jel v popředí jejich malé skupinky a snažil se neposlouchat. Hleděl na obzor, kde se mu zřícenina Létohradu najednou zdála daleko, hrozně daleko. V této společnosti obludně daleko. Záviděl Lewinovi, že jel napřed a nechal to štěbetající hejno slepic vzadu. Říká se, že přečkané strádání posiluje, přesto se však silnější necítil. Zato cítil pořádnou porci úlevy, když nakonec přece jen do Létohradu dorazili.

Šlo o ruinu, v níž nikdo již dlouhá léta kvůli její pohnuté minulosti nepřebýval. Přesto však skýtala mnohem větší pohodlí než narychlo postavené stany, v nichž nocovali cestou. Počínající noc prosvětlovaly plameny ohně, který Lewin rozdělal v jedné z polorozbořených místností. Plameny měly správnou žluto-oranžovou barvu a vydávaly příjemné teplo. Lewin již začal připravovat večeři. Tuk z opékaného zajíce občas syčivě kápl do ohně a maso začalo získávat krásně zlatavou barvu. Dalo by se namítnout, že nešlo o právě královskou stravu, ale pro oba rytíře i služky šlo o výrazně nadstandardní krmí a princezna byla příliš zaneprázdněna zklamáním, že v troskách Létohradu nenalezla svého milovaného Rhaegara. Jediný, kdo si tak mohl na jídlo stěžovat, byla lady Ashara a ta právě považovala za užitečnější zpovídat Lewina, zda si také myslí, že když najdou prince, bude s ním i její bratr Arthur, jeden z rytířů královské stráže. Barristan

v nejmenším nepochyboval, že má lady Ashara svého bratra ráda a stejně tak věděl, že ani on ani Lewin nemohou lady Ashaře říci více, než řekli již tolikrát. „*Nezbývá než věřit*“. Ale ze všeho nejvíce byl rád, že konečně změnila téma rozhovoru.

Stav královské stráže je tristní, podivil se ser Barristan, tři, včetně velitele Hightowera, zmizeli neznámo kam s princem Rhaegarem, dva doprovázeli princeznu Eliu při jejím hledání o jehož smyslu neměl ser Barristan valného mínění a na stráži u starého krále tak v Králově přístavišti zbyli pouze dva - a to jeden z nich byl čerstvě jmenovaný mladý Jaime Lannister. Chudák Jonothon Darry tak nakonec odnese veškerou tíhu povinností. Ano, Barristan by samozřejmě také rád věděl, zda najde zbytek svých bratrů ve službě, ale byl člověkem dostatečně moudrým na to, aby věděl, že svět se neřídí tím, co on si přeje. Kdyby však měl dar vidět budoucnost, asi by jej zajímalo více, jak skončí události na severu. Od upálení lorda Rickarda se nad severem, říčními krajinami, údolím Arryn a Bouřným koncem začala stahovat mračna. *Nezbývá než doufat.*

Za vzájemné pomoci s bratrem Lewinem upravili dvě nejzachovalejší místnosti v přízemí západní věže. V porovnání s podmínkami na cestě šlo o nečekaný komfort. Princezna si zabrala menší, zato vybavenější z obou místností, lady Ashara a obě služebné pak sdílely druhou. Poblíž provizorně opravených dveří si roztáhl prošívanou deku Lewin a přikryl se svým bílým pláštěm. Přilba, brnění, štít i meč ležely pečlivě rozmístěny poblíž, aby mu poskytly jakousi naději, kdyby se snad probudil do méně přátelského prostředí, než v jakém usínal. Ser Barristan obdivoval jeho preciznost i schopnost usnout téměř okamžitě poté, co se rozhodnut ke spánku dotkl země. A neméně pak schopnost vzbudit se, jakmile to bylo zapotřebí. Rychlost, s jakou se Lewin dokázal probrat a přichystat k boji, byla pro Barristana stále zdrojem úžasu. Sám takové rychlosti nebyl schopen ani za plného bdění. „*Lewinův budiček*“ byl už proslavený pojem. Zlé jazyky tvrdily, že jde o trénink získaný z mnohých avantýr. Ty sice u člena královské stráže byly zcela nepatřičné, ovšem v případě Lewina šlo spíše o veřejné tajemství.

Padla noc a ser Barristan na stráži osaměl. Stál zády ke dveřím do princezniny místnosti a nechával noc volně plynout bez výrazných událostí stojících za pozornost. Z pravé strany slyšel oddychovat Lewina, z nedalekého lesa občas zahoukal sýček. Byla příjemná tichá noc a nic nevěstilo, že by se to mělo změnit. Opak však byl pravdou. V době, kdy se již noc chystala převalit do své druhé poloviny, se náhle od jednoho z polorozbořených sloupů odloupl stín a dříve než Barristan stačil cokoli udělat, mířil mu na hrdlo meč a postava, jež jej držela, lehce zakroutila hlavou. Byť při tom nezazněl skoro žádný nepatřičný zvuk, bylo to

dost na to, aby se Lewin probudil a téměř okamžitě stál na nohou. V jedné ruce štít a druhou ruku nezvykle prázdnou. Zíral na svůj meč u Barristanova hrdla. Lewin se rozesmál a s těžko předstíranou vážností k Barristanovi pronesl „*Sere, takto si představujete hlídání mého klidného spánku?*“. Pak se otočil k tomu druhému a káravě pronesl „*Gerolde, kdy už dostaneš rozum?*“. Na to si oslovený shrnul kapuci z čela a jílcem napřed podal Lewinovi jeho meč. Barristanovi spadl kámen ze srdce, až to zadunělo.

Nakonec se ukázalo, že noční návštěvníci jsou celkem tři - krom lorda velitele dorazil i ser Arthur Dayne a princ Rhaegar. Za svou nepozornost vyfasoval Barristan řádný díl povinností navíc. Během následujících tří dní, které všichni strávili na Létohradu vedl Arthur dlouhé rozhovory se svou sestrou a Lewin s Lordem velitelem, který však spíše než velitelem byl jeho dobrým přítelem. Rhaegar pak většinu času trávil se svou manželkou Eliou a poměrně charakteristický zvukový projev dával Barristanovi na stráži uhádnout, čemu se nejednou věnovali. Barristan tak byl v podstatě za služby navíc v podstatě rád. Noční samota mu nevadila a možnost vyhnout se díky krátkému odpočinku alespoň části denního mumraje mu vyhovovala. Skutečný trest tak přišel až třetího dne. Když se jejich cesty rozešly, zamířil Lewin s princeznou zpět do Králova přístaviště, Rhaegarova skupina zpět odkud přijela a Barristan dostal za úkol vyprovodit lady Asharu i s její služkou až na jih Dorne do Hvězdopádu. Věděl, kde se po splnění tohoto úkolu má připojit k princovi Rhaegarovi. Věděl také, že má držet jazyk za zuby i to, že se musí chovat obezřetně. Ostatně, sám fakt, že zatímco oni přijeli z Králova přístaviště do Létohradu hledat, tak Rhaegar přijel navštívit, jasně vypovídal o tom, kterým směrem tečou informace a kterým směrem vážnou. O tom nebylo pochyb. A Lord velitel přikázal, že to tak musí zůstat.

/07/ 283 PD

Hvězdopád

Lady Ashara Dayne

Končil horký den. Stejný jako většina předtím a stejný jako mnohé, jež budou následovat. Takto daleko na jihu nebyla o horké dny nouze. Lady Ashara Dayne byla ve své komnatě. Její služebná jí rozčesávala krásné tmavé dlouhé vlasy. Ze zamyšlení ji vytrhlo bušení na dveře. „*Má paní*“ zazněl z druhé strany naléhavě hlas. Podle hlasu poznala, že jde o maestra, kterého nedávno Citadela poslala do Hvězdopádu náhradou za předchůdce, jehož před časem nečekaně schvátila horečka. Ashara pokynula své služebné a vzápětí jí byl podán plášť, do kterého se

pečlivě zavinula. Přesto se však rozhodně nejednalo o oděv hodný vznešené ženy. „Vstupte“, pronesla zvědavě směrem ke dveřím. Dveře se otevřely a na prahu stála postava v šedém plášti. *Maestr Citadely by měl být starší*, pomyslela si s úsměvem, a uvažovala, o kolik let může být starší než ona, ... *o dva, nanejvýš o pět let*. Lady Ashara byla nádherná, a jen málo mužů by odolalo pohledu, který se naskytl mladému maestrovi. *To jej tak tíží ten řetěz na krku, že svůj pohled směřuje do země?*, pomyslela si Ashara, *nebo nestojím ani za ten nejmenší pohled?*. „Má paní, váš bratr, pán Hvězdopádu si vás žádá ve Velkém sále,“ pronesl maestr, „Hvězdopád má vzácnou návštěvu, přijel pán Zimohradu, lord Eddard Stark.“ Ashara se málem zastavilo srdce. Na celém světě nebyl nikdo, koho by si přála vidět více.

Od doby, kdy se jako doprovod princezny Eliy zúčastnila turnaje v Harrenově uplynuly již dva roky a přesto jí ten severan nešel z hlavy. Tenkrát šlo o bezstarostného druhorozeného syna lorda Rickarda a naprosto beznadějného tanečníka. Přesto, když ji tehdy požádal o tanec, byla ztracená. Ne, král parketu to určitě nebyl, ale události ukázaly, že ten tvrdý severan je zdatný válečník. Byla zvědavá, jak jej změnila válka, povinnosti a jestli ji po té době ještě vůbec pozná.

Jako ve snách vypoklonkovala maestra ze dveří, necht' vzkáže, že ona dorazí vzápětí. Chodby dělící její komnatu od Velkého sálu téměř proběhla a schody sbíhala po dvou, přesto se na ni bratr podíval pohledem, který jasně naznačoval, že přišla s takovou prodlevou, jako by si vyzkoušela půlku šatníku, než vybrala své nejhezčí šaty... což ostatně nebylo vůbec daleko od pravdy. Pochopila, že slyšení již začalo, ale ona přece nemohla dorazit dříve. Způsobně se poklonila nejprve svému bratrovi, „Lordu Bratrovi“, jak mu říkala, a poté jeho hostu. Postavila se k levé straně bratrova stolce a pozorovala „svého“ severana tak pečlivě, že nevnímala nic jiného. Za tu dobu vyrostl. Zarostl. Zmužněl. Zesmutněl. Zkrásněl. Vyžrál. Pohubnul. Pokleknul. Cosi držel v rukách a podával jejímu bratrovi. Ten se zvedl ze svého stolce, sestoupil ke svému hostu a předmět si vzal. Teprve nyní se její pozornost odtrhla od severana a zaměřila se na předmět, který přivezl. Meč. Velký, obouruční meč. Meč cennější než ty z valyrijské oceli. *Úsvit*. Meč jejího otce. Meč jejího bratra Arthura z královské stráže. Teprve nyní si uvědomila, o čem nezvaný host mluvil. Její fialové oči zalily slzy. Hrubíán klečící u nohou jejího bratra se jí jevil jako šelma přikrčená ke skoku, připravená zaútočit a rozervat jí svými zuby hrdlo. V úleku vykřikla a rozběhla se ven z Velkého sálu. Pryč. Schovat se zpět do své komnaty. Nyní už pláč neskrývala.

Nevěděla, kolik času uplynulo, když na druhé straně dveří uslyšela kroky a rozhovor dvou mužů. Došli k jejím dveřím a zastavili se. „Asharo, otevři, lord Stark

si s tebou přeje mluvit!“ Bratr. Starší bratr. „Lord Bratr“. Ničemu nerozumí. At' jde pryč! Proč se musel lordem stát právě on a ne Arthur? Co je zásluhy na tom, že je starší?, pomyslela si Ashara, ale nahlas nic neřekla. „Asharo, otevři!“, zopakoval její bratr výrazně zvýšeným hlasem. Nemám tě ráda, pomyslela si. Zpoza dveří se ozval druhý hlas „Smím-li, zkusil bych to sám.“ „Jak si přejete, lorde Starku“, odpověděl s uchechtnutím bratr. Ne! Tohle ne! Ne! Zakaž mu to!, pomyslela si Ashara. Zaslechla odcházející kroky a v zoufalství vykřikla „Nenávidím tě!“ a sama nevěděla, komu z těch dvou ten výkřik vlastně patřil. Z následujícího rozhovoru, či spíše Starkova samolibého proslovu, si pamatovala jen málo. Jen to, že se točil kolem toho, aby jej pustila dále, že s ní musí mluvit... a to, že končil básničkou, vlastně jediným veršem - veršem, jež krom ní znal jediný člověk. Ten, který jej pro ni zveršoval. Poté otevřela a plna pochyb nechala severana vstoupit. Služku poslala pryč.

/10/ 298 PD
Eddard Stark

Královo přístaviště Nově jmenovaný Lord pobočník

Renly Baratheon, králův nejmladší bratr, mu podal medailon, který si právě sundal z krku. Na vysvětlení dodal „*To je Margaery Tyrell, moje snoubenka.*“ Lord Stark samozřejmě znal zvěsti, které kolovaly o Renlym a seru Lorasi Tyrellovi a musel uznat, že kdyby byly pravdivé, jen těžko se dala vymyslet lepší zástěrka než zasnoubení s jeho sestrou. Renly však pokračoval „*Nevypadá jako vaše sestra Lyanna? Nádherné děvče, že?*“ Lord Eddard přitakal „*Opravdu nádherné.*“ A podal Renlymu náhrdelník s medailonem zpět. Věděl, že nemůže jít o jeho sestru Lyannu, ta byla více než deset let mrtvá. Sám u toho byl a nemohl jí ani v nejmenším pomoci. Hlavou mu problesklo „*Slib mi to, Nede*“. I přes uplynulou dobu si vybavil přesnou intonaci té naléhavé prosby a před očima mu probleskla vzpomínka na onu chvíli. Její obličej nikdy nezapomene. Renly si přece Lyannu nemohl pamatovat, uvědomil si, ale přesto ono přirovnání bylo pravdivé. „*Až nebezpečně příliš pravdivé*“, napadlo Lorda Eddarda Starka a od té chvíle si byl jist, že na Renlyho Baratheona je třeba si dát velmi dobrý pozor... a doufat, že na právě vyřčenou myšlenku brzy zapomene.

/08/ 283 PD

Hvězdopád

Lady Ashara Dayne

Bylo velmi brzké jitro. Ashara stála na vrcholu Bledokamenného meče, vysoké věže Hvězdopádu tyčící se nad temnělým mořem, a hleděla do hlubin pod sebou. Dole se o skaliska tříštily mořské vlny. Zpěněný příboj vypadal, jako by se voda dole vařila. Věděla, že kraj věže znamená hranici za starým životem. Věděla, že za touto hranicí je cesta, z níž se již do Hvězdopádu nemůže vrátit, ale také možnost setkání s oblíbeným bratrem Arthurem. A v následujícím okamžiku si vítr pohrával s jejími vlasy a měla pocit, jako by shora pozorovala své padající tělo. Šaty, které si večer tak pečlivě vybrala, vlály nyní ve větru způsobeným rychlým pádem vstříc ostrým skaliskům dole. Ashara ze sebe nevydala jedinou hlásku. Pak následoval náraz a zvuk, který by i nejotrlejšího člověka strašil do poslední minuty jeho života. Naštěstí jej však nikdo neslyšel.

Cizinec s ledovým klidem přetáhl Ashaře přes hlavu černou kapuci jejího pláště a odvedl ji kamsi dolů, pryč z Hvězdopádu, pryč od jejího „Lorda Bratra“. Když uviděla svého bratra Arthura, rozeběhla se k němu a objala jej.

Slané vlny příboje pod Hvězdopádem ještě dlouho o útesy rvaly na cáry zbytky jejích šatů. Kousky látky, které moře v následujících dnech vydalo, zůstaly ještě po dlouhé roky v rukách šťastných nálezců, jako talisman a jako připomínka krásné lady. Po jejím těle se však nikdy nenašla ani sebemenší stopa.

/04/ 283 PD

Věž Radosti, Dorne Princezna Lyanna Targaryen, vdova po princu Rhaegarovi

Osud si s Lyanniným životem neblaze pohrál. Narodila se jako jediná dcera strážce severu a ve společnosti svých bratrů vyrůstala spíše v divou vlčici než v dámu vhodnou ke dvoru. Pak však přišel turnaj v Harrenově, ta příhoda s rytířem směřjícího se stromu a Rhaegar... Zatímco on byl jako oheň, ona připomínala led - mrazivá, ostrá a nebezpečná. A přece, dračí oheň se změnil v krbový a led jejího srdce roztál. Hroty protikladů se otupily a vznikla láska, která jim dala vše - svobodu, radost a naději... a začala odvíjet předivo událostí, které jí vše vzalo. Nejprve Rhaegarův otec, král Aerys, zabil jejího otce a bratra a poté její druhý bratr začal rebelii a její milovaný Rhaegar odjel bojovat. Ve válce však nenašel nic než smrt rukou Roberta Baratheona, za kterého ji chtěl její otec kdysi provdat. Pak

její bratr dobyl Královo přístaviště a královská dynastie padla se starým králem. Zvěsti, jež k věži Radosti doputovaly, se zmiňovaly i o neblahém osudu princezny Eliy z Dorne a jejích dětí. Lyanna Rhaegarovu manželku potkala jenom jednou, na Harrenovském turnaji, a občas si říkala, proč jen Rhaegar nedaroval věnec královny krásy jí. Ted' však byli všichni mrtví a Lyanna trávila své dny ve věži se zcela nepatřičným názvem.

Během dlouhých bezesných nocí občas uvažovala, jestli se dožije svého dítěte a jestli také neskončí rukou nějakého hrdlořeza.

Od doby, kdy Rhaegar odjel do války, žila ve společnosti tří rytířů královské gardy a skupinky Tichých sester. Ty se sice obvykle starají pouze o mrtvé, ale Rhaegar nechtěl nic nechat náhodě a věděl, že pro potřeby utajení nelze najít nikoho vhodnějšího. Ostatně, od Rhaegarovy smrti si Lyanna beztak sama jako mrtvá připadala. Občas uvažovala, jestli se Tiché sestry starají o mrtvé se stejnou péčí jako o ni a někdy, ve velmi temných okamžicích, si říkala, že vystoupá až na vrchol věže a jedním skokem všem zde ulehčí od povinností. Nikdy to ale neudělala. Nemohla. Ne kvůli sobě, ale kvůli dítěti, které nosila. Aemon pohrobek. Její čas se blížil. O tom, že to bude chlapec, vůbec nepochybovala. Princ Rhaegar o tom neustále mluvil a zpíval písně. Nikdo neuměl rozeznat struny vysoké harfy tak jako Rhaegar a nikdo neuměl tak poutavě vyprávět stará proroctví. A on jim věřil. Ne tak jako věřil v Sedm, ale opravdu věřil. Věřil, že proroctví hovoří o něm a o ní, o ohni a ledu a jejich synovi, princi, který byl přísliben, třetí hlavě draka.

Princezna Lyanna ve svém smutku už téměř měsíc nevyšla na sluneční svit. Její divoké oči pohasly a její krása byla jen slabým odleskem nádhery, která z ní vyzařovala, když do hor v Dorne přijela poprvé.

/02/ 283 PD

Královo přístaviště Princ Rhaegar Targaryen, dědic Sedmi

království

Princ Rhaegar vjížděl do města a po jeho boku jel Barristan Chrabrý, jeden ze sedmi bílých bratří královské stráže. Princ ve svém černém brnění a na černém koni vypadal zlověstně jako Cizinec a jeho tvář prozrazovala špatně skrývaný zármutek. Všechno však přesto vypadalo, že se o tyto detaily nikdo nezajímá. Pro davy, které se shromáždily a lemovaly nyní cestu k Maegorově pevnosti, nebylo důležité, jak vypadá. Podstatné bylo jen to, že on je královský syn, že on povede

vojska do boje a zvítězí tam, kde Lord pobočník Connington selhal... A kdo ví, až se vrátí z boje ověnčen gloriolou vítězství, snad mu ne-právě-oblíbený starý král Aerys II. předá trůn Sedmi království. Princ Rhaegar pomalu projížděl městem. Pro davy šlo o působivou podívanou. Princ Rhaegar po turnaji v Harrenově zmizel v doprovodu tří rytířů Královské stráže a ani pavouk Varys s tisícovkou malých ptáčků, kteří mu našeptávali do ucha různá tajemství, nebyl schopen zjistit, kde se princ skrývá.

Mezi lidmi se povídaly různé příběhy, ale pravdě se přiblížil jen málokterý z nich. Jedni tvrdili, že zmizel nadobro, snad zemřel při jakémsi bláhovém dobrodružství nebo snad pokusu vzkřísit draky - jaký to poetický konec pro někoho, kdo se považoval za dítě zrozené ve stínu tragédie Létohradu. Druzí tvrdili, že se skryl před svým otcem, králem Aerysem II., u něhož propukalo šílenství a prý se chtěl zbavit svého následníka. Další tvrdili ono a tamti toto. Někteří zase říkali, že jediným, kdo v Králově přístavišti o princí Rhaegarovi ví je jeho manželka Elia, která se jej před tři čtvrtě rokem vydala hledat, a dokládali to jejím čerstvě narozeným potomkem. A pak samozřejmě byli i tací, kteří to těmto vyvraceli a tvrdili, že sice se jej vydala hledat, ale nikdy jej nenašla. Ti pak nejčastěji za otce dítěte označovali jejího strýce Lewina z královské stráže. Prý kvůli tomu chladnokrevně zavraždil sera Barristana i tu krásnou jižanskou lady, která s nimi odjela.

Nyní však všichni na vlastní oči viděli, že ser Barristan je naživu, stejně jako princ Rhaegar. Nikdo již nepřemýšlel o tom, co vlastně bylo. Vždyť princ byl dlouhou dobu postrádán a najednou se zjevil ve chvíli nejtěžší, aby vedl vojsko do války a rozdrtil největší rebelii, jakou Sedm království od sjednocení pamatovalo. Davy jásaly.

Princ Rhaegar tesknil. Jeho srdce bylo stovky líc daleko na jihu v dornských horách. U princezny Lyanny. Po Harrenovském turnaji spolu odjeli. Daleko od dvora, intrik, starostí a povinností. A přesto, nikdy jindy Rhaegar nebyl šťastnější, že patří do královské rodiny Targaryenů. Vždyť i Aegon Dobyvatel měl podle zvyku staré Valyrie dvě manželky a Rhaegar pojal Lyannu za manželku hned ten den, kdy se z ní stala žena, a že na ten den v dornských horách čekali více než rok, vůbec nevadilo.

Jeho první kroky v Maegorově pevnosti vedly za jeho otcem, zúčastnil se válečné porady a nezbytností bylo i promluvit k lidu, který v něm viděl svého zachránce. Rhaegar to však celé absolvoval jako ve snu. Celou dobu se těšil, až uvidí svou ženu Eliu, novorozeně i dcerku Rhaenys. Po více než roce stráveném daleko na jihu se

obával, zda svoji dceru ještě pozná.

Nyní Rhaegar seděl ve velkém křesle v princeznině komnatě. Po jeho pravici byla kolébka se spícím novorozencem a vedle na loži s nebesy spala princezna. Nechtěl jí budit. Přemýšlel. Byl zmaten. Proroctví mu najednou nedávala smysl. To dítě v kolébce neměl být chlapec. První a jediný chlapec z jeho třech dětí měl být pán ohně a ledu. O třetí dítě neměl obavy, drak má tři hlavy a jeho drahá Lyanna čeká dítě. To ona měla porodit jediného chlapce, co by tento měl společného s ledem? Rhaegar byl rozhodnut si proroctví znovu pročíst, snad tam najde vysvětlení, snad nějakou drobnost, která mu unikla.

Dítě v kolébce sebou trhlo a otevřelo oči. Podívalo se na něj a začalo brečet. Tím se probudila i princezna Elia a přiběhla služebná. Služebná podala princezně nemluvně, ta jej přivinula k prsu a nechala jej sát. „*Rhaegare, myslím, že titul zrozeného ve stínu Létohradu budeš muset přenechat Aegonovi.*“ Rhaegar chvíli zvažoval, zda má komentovat výběr jména. *No, nápadité to zrovna není*, pomyslel si, ale nahlas řekl „*Aegon, věru jméno hodné krále.*“

Když se dítě nasytilo, podala je Rhaegarovi, který jej opatrně pochoval a následně uložil do kolébky. „*Složíš mu ukolébavku?*“ zeptala se Elia, která znala princovy vlohy a hudební nadání pro hru na vysokou harfu. Princ byl však hluboce zamyšlen, proroctví mu nešla z hlavy. „*Snad jsi nezapomněl hru na vysokou harfu?*“ doplnila tázavě princezna. Tu se Rhaegar probral ze zamyšlení, „*On žádnou píseň nepotřebuje, sám je pán ohně a ledu.*“ odpověděl, plně přesvědčen o tom co říká. Přesto však přešel celou místnost a na vysokou harfu začal hrát *Královskou ukolébavku*. Jeho zpěv však tentokráte zněl posmutněle, zvláště v pasáži o slunném Dorne.

/06/ 283 PD Věž Radosti, Dorne Princezna Lyanna Targaryen, vdova po princu Rhaegarovi

Černá barva smutku se prolínala s rudou barvou výzdoby její komnaty ve Věži Radosti. Rudý tříhlavý drak Targaryenů tančil na černých vlnách zoufalství. Rudá krev se třpytivě leskla na černých rukách Cizince a nezasychala. Hluk tepaného železa se mísil s žářem horečky, která ji spalovala. Rudé dveře v černém rámu se otevřely a vstoupil milovaný princ Rhaegar v brnění černém jak noc. Rudé rubíny

na jeho hrudi jasně zářily temnotou podobny hvězdám. Z jasných rubínů se vyvalila temná krev. Prince zahalil Cizincův černý plášť a zdvihl se červený mrak okvětních lístků růží. Když se usadil, viděla Lyanna jen čtyři černé ruce, které se k ní napřahovaly. Rhaegarovy a Cizincovy. „*Princezno Lyanno*“, volal jí k sobě naléhavě hlas, který by měla znát. Byl to nejsladší hlas, jaký kdy slyšela a nevěděla, zda patří Rhaegarovi, nebo Cizinci. Toužila podat Cizinci ruku a obejmout svého milého. Věděla, že nebude trvat dlouho a udělá to. Brzy, ale ne nyní. Musela chránit své dítě. Jedna ruka se jí v obranném gestu svezla před vyboulené břicho a v druhé se objevil černý meč planoucí rudým plamenem. Žár toho plamene a dětský pláč ji probudily.

Byla tak zesláblá, že se téměř nemohla pohnout. Žár horečky ji spaloval a bral veškeré zbytky sil, které jí po porodu zbyly. Místnost prosycovala intenzivní vůně růžových květů, ale Lyanna to nevnímala. Rudé okvětní lístky halily její lože. Nebo možná modré, Lyanna zbožňovala modré květy, ale teď je nebyla schopna rozeznat. Oknem prosvítala červená barva zapadajícího slunce a brzy měla přijít černá noc. Černá chladivá noc po rudě horkém dni. „*Princezno Lyanno*“, zaslechla ode dveří známý hlas. Jen si nemohla vzpomenout, komu patří. S napětím všech sil otočila hlavu a ve dveřích spatřila dvě postavy oděné v bílém. Oba byli potřísněni krví a dívali se na ni. Postava vpravo, ten který ji oslovil, byl velitel Gerold. *Samozřejmě*, pomyslela si. Druhého muže také znala. Velmi dobře jej znala, ale nemohla si vzpomenout odkud. Nebyl to nikdo z bratrstva královské stráže. „*Pít*“, pronesla tak nahlas jak jen mohla. Přestože šlo o sotva slyšitelný šepot, věděla, že jedna z Tichých sester se o to postará. Muže nalevo by měla znát. Nemohla si vzpomenout a hlavu měla v jednom ohni, tak se prostě zeptala „*Kdo...?*“ Víc ze sebe dostat nedokázala. Víc ani nebylo potřeba. Muž nalevo na tři kroky překonal vzdálenost k její posteli a jemně uchopil její téměř bezvládnou ruku. Těžkopádně poklekl a její dlaň si pomalu přiložil ke svému čelu. Na ruce pocítila slanou vlhkost slz, které se klečícímu muži zvolna řinuly z očí. Nemohla si vzpomenout, kdo to je, ale věděla, že se dobře znají. Klečící muž přes závoj slz tiše zajímavým hlasem pronesl „*Lyo*“. „*Nede*“, chtěla mu odpovědět, ale náhlé poznání jí zbavilo slov. Jen se slabě usmála a zavřela oči.

Princezna se začala zmenšovat. Z bratra držícího za ruku se stal její otec a zvedl jí do náručí. Šedý zlovlk seskočil z bílého pole na jeho hrudi a rostl. Věděla, že ji ochrání před celým světem. Princezna po dlouhé době usnula tvrdým posilujícím spánkem.

Vzbudila se až druhý den k ránu. Její bratr seděl ve vysokém křesle vedle její

postele a spal. *Kde ses tu vzal, bratříčku?*, pomyslela si a pokusila se posadit. I přes dlouhý spánek však byla příliš zesláblá. Najednou u ní byla jedna z Tichých sester, aby jí pomohla. Poté požádala o pití a o to, aby probudila bratra. Všechno to proběhlo bez jediného slova. Téměř to vypadalo, že Tichá sestra čte každou její myšlenku. Šlo o jemnou hru náznaků a pohledů.

Její bratr se probudil, promnul si oči a smutně se na ni usmál. Za Tichou sestrou zaklaply dveře. „*Moje drahá sestřičko...*“, pronesl Ned a hledal slova, jak pokračovat. Zjevně nevěděl. Neviděli se dva roky a najednou on byl mocný Lord Eddard Stark ze Zimohradu a ona princezna Sedmi království, matka tří dětí, sama zlomena žalem a na pokraji svých sil... a věděla, že i na konci života.

Byla to ona, kdo přerušil nastalé ticho. „*Nede, děti...*“, potřebovala tři nádechy, než mohla pokračovat, „... *viděl jsi je?*“. Eddard nechtěl, aby se dále vysilovala a tak začal mluvit o všem, co mohla mít touto otázkou na mysli. „*Viděl. Jsou krásné a zdravé. Lord velitel Hightower mi o všem řekl. Aemon, Maegora a Daemona, pokud se nemýlím.*“ Lyanna zavřela oči, usmála se a jemně kývla. Eddard pokračoval, „*Lord velitel mi říkal i o tom plánu, ale myslím, že teď už není potřeba, vrátíme se všichni společně na Zimohrad*“. Věděl, musel vědět, že se jeho sestra nedožije konce týdne a stěží by si kdo vsadil i na další den. *Jsi mizerný lhář Nede*, pomyslela si Lyanna. Na svůj stav až překvapivě rázně řekla „*Nede, ne!*“ a pokračovala o poznání tišeji „*Já už domů nepojedu*“. Následovalo ticho. Eddard nevěděl, co říct a Lyanna sbírala síly pokračovat. Nevěděla, kolik toho Gerold bratrovi řekl, ale doufala, že dost na to, aby vše pochopil.

„*Paroháč nás nenávidí*“, pronesla konečně. Lord Eddard věděl moc dobře, koho má na mysli a podle úsměvu, který se mu mihnul v obličeji, jej pobavilo slovo, které jeho sestra použila pro označení Roberta Baratheona. Robert byl Eddardův přítel, ale s Lyannou to bylo trochu jinak. Do ní byl Robert zamilovaný... a nebo přesněji do iluze, kterou si na jejím základě vytvořil. Ani Eddard nedokázal říct, co by jeho přítel udělal, kdyby zjistil, že si Lyanna místo něj vybrala Rhaegara a že podle veškerých práv Západozemí je nyní Lyanna Targaryen. Stejně snadno by před ní mohl pokleknout s žádostí o ruku, jako jí vlastnoručně vyrvat srdce. Nenávidí NÁS - Targaryeny. Nenávist k Targaryenům a Rhaegarovi zvláště Roberta hnala do bitev a spalovala zevnitř. Ani jeden z nich neměl pochyby, jak by dopadly Rhaegarovy děti, kdyby se dostaly do spárů Uchvatitele, jak byl znám Lyanně, přítele a krále, jak byl znám Eddardovi.

Jediná nenávist, o které Lyanna věděla, že předčí Uchvatitelovu nenávist k Targaryenům, byla její nenávist k Robertovi. Omezenec, hlupák a floutek, který zabil jejího milovaného Rhaegara. V očích se jí zaleskly slzy. „*Paroháč nás*

nenávidí“ zopakovala a věděla, že plán velitele Gerolda se provést musí. V době po bitvě na Trojzubci a po pádu Králova přístaviště se Gerold rozhodl skrýt dítě i matku u některé významné rodiny věrné králi. Tyrellové, Redwineové, možná Martellové. Hlavní bylo utajení a lord Gerold udělal, co bylo potřeba. Nepočítal však s tím, že se narodí trojčata, s tím, že se v kritické chvíli objeví lord Eddard, ani s tím, že se princezna Lyanna po porodu rozestoná.

„*Na Zimohrad vezmi jen chlapce, Nede*“. Následovali dva těžké nádechy. „*Děvčata pošli s velitelem*.“ Síla, kterou nabrala během nočního spánku, z ní rychle vyprchávala. Mluvila jen s největším vypětím sil. „*Rozděl... nesmí najít... ne všechny. Nesmí... se... dozvědět. Nede,... Slib mi to, Nede!*“ Poslední větu řekla v kuse a jasně. Eddard z ní pocítil závan bojovnice, kterou znal ze Zimohradu. „*Nede,...slib*“, zopakovala o poznání unavenějším hlasem a Eddard byl opět myšlenkami v chmurné přítomnosti. Vstal z křesla a podobně jako včera vzal její ruce do svých dlaní. Tentokráte jej nehřály. Dračí oheň nahradil severský led. „*Sestřičko, slibuji. Pro tebe udělám cokoli. O Aemona se postarám jako o vlastního a děvčata ukryje lord Hightower tak, že je žádný Baratheon nikdy nenajde*“. Usmál se hořkým úsměvem a doufal, že své mladší sestře dodá alespoň trochu sil.

Lyanna však věděla své. Věděla, že její bratříček své slovo nikdy neporuší. Věděla, že její děti jsou v bezpečí a věděla, že teď už není nic, co by musela udělat ona. Přišel čas obejmout Rhaegara. Hbitě uvolnila své ruce z Eddardova sevření a svou pravou ruku podala Cizincovi.

/05/ 283 PD

Hory v Dorne

Howland Reed (Jakzem Rákos)

Pršelo. Skupina sedmi jezdců chvatně projížděla Princův průsmyk v dornských horách. Měli na sobě černé pláště, které je chránily před největším náparem vody a kapuce měli stažené hluboko do čela. Vedle lorda Starka jel Martyn Cassel a držel kopí se standartou. Tentokráte nešlo o šedého zlovka na bílém poli, ale o černého jelena na žlutém, nově doplněného o královskou korunu. Šlo o osobní dar právě korunovaného krále jako výraz díku lordu Starkovi za věrné služby. A přeci jen, královská zástava měla takto daleko na jihu výrazně větší váhu než zlovk Starků.

V Králově přístavišti se jistě ještě nyní hodovalo, ale Eddard Stark byl dalek touze po oslavách. Nejprve musel najít svoji sestru, kvůli které vlastně celá válka začala.

Howland Reed ji znal z turnaje v Harrenově, kde se jej tato dívka zastala, a považoval tedy za svoji povinnost se k lordu Starkovi na jeho pátrání přidat. Ted', když válka skončila, nebyl už důvod s sebou mít armádu, která by je v pátrání pouze zdržovala. Proto s sebou lord Stark vzal pouze pár dobrovolníků. Spíše jako doprovod a společnost, než jako opravdovou bojovou sílu. Sám Howland věděl, že není válečník. A o velké části jejich spolku měl také pochybnosti. Nepochyboval o seru Ryswellovi, ani o veliteli zimohradské stráže, Martynu Casselovi, ale třeba o tom, jak dobře je vycvičen lord Stark již lehké pochybnosti měl, šlechtici nikdy nepatřivali mezi nejlepší bojovníky. Snad na meče ani nedorazil, nebyl důvod, proč by mělo.

Sedm. Jelo jich sedm. Zde na jihu by to zřejmě bylo považováno za dobré znamení, ale na severu v nové bohy věřil jen málokdo. Pršelo a vítr začínal být velmi nepříjemný. Staří bohové takto daleko na jihu neměli svoji moc. Eddard Stark se rozhodl změnit cíl jejich dnešní cesty, a zamířili k nedaleké staré strážní věži, jedné z mnoha lemuujících Princův průsmyků. Tyčila se proti večerní obloze a vypadala jako desítky jiných. Poplašené majáky z dob, kdy Dorne bylo ještě samostatné království. Všechno dávno opuštěné... a přesto, právě tato věž působila nějak nepatřičně a jinak. Teprve, když přijeli blíže, poznamenal kdosi, snad Ethan Glover, že okna stíní záclony a všechno vypadá tak nějak upraveně. Jen o okamžik později se od věže ozvalo poplašené zatroubení rohu.

Howland by se asi v tuto chvíli otočil a pokračoval deštěm k další věži, protože obyvateli této mohl být v podstatě kdokoli a nejpravděpodobněji skupina lapků či pašeráků, kterým takto opuštěné místo muselo vyhovovat. A navíc strategické umístění na konci stoupajícího ostrohu nad údolím výrazně ztěžovalo útok na koni. Howland Reed se však na koni nikdy necítil zvláště dobře. Jeho domovina koním nepřála.

Přesto však na povel lorda Starka pokračovali dále a brzy již viděli, že se proti rudé stěně věže rýsuje bíle oděná postava a následně přibíhají další dvě. Rytíři Aerysovy královské stráže. Všichni tři zbývající. Na Trojzubci padli dva a třetí byl tak těžce zraněn, že ani nyní nikdo nevěděl, zda se jej podaří maestrům zachránit, a pokud ano, tak jen bohové věděli, zda jej král Robert nenechá popraviti. Čtvrtý byl Jaime Lannister, kterému se začalo mezi lidem říkat Královrah. A zbylí tři stáli zde. Howland jejich jména neznal, ale věděl, jak jsou nebezpeční. Kéž by tu nyní byl rytíř Smějícího se stromu, pomyslel si Howland, byť nevěděl, kdo jím vlastně byl. Věděl, že tři rytíři královské stráže zde nejsou pro nic za nic a že lord Stark si tuto šanci nenechá ujít. Ano, oni mohli o Starkově sestře vědět, nebo ji zde dokonce mohli držet.

Většina jejich skupinky slezla z koní, do ruky vzali štít a připravili si zbraň. V sedle zůstali jen lord Stark a Martyn Cassel. Vyrazili vpřed a zastavili se odhadem na sto stop od druhé skupinky. Sedm černých, z nich dva na koni a proti nim tři bílí, všichni opěšalí. Déšť ustal. Mlčení přerušil až lord Stark. „*Ve jménu Roberta, krále Sedmi království,*“ pak chvíli zaváhal „*všech lidí a ochránce říše, vzdejte se a budete ušetřeni. Král Aerys padl v Trůnním sále, vaše služba skončila.*“ Jeden z nich, zřejmě velitel, odpověděl „*Neznám žádného krále Roberta.*“ A hlasitě se zasmál. „*A kdybychom my byli v Králově přístavišti, tak král Aerys stále žije a vy i se zbylými rebely krmíte vrány... ostatně, oděv na to máte dokonalý.*“ V tu chvíli lordu Starkovi povolily nervy. Tasil meč a s křikem „*Na ně!*“ popohnal koně. Martyn vedle něj sklonil kopí a o okamžik později taktéž zarazil koni ostruhy do slabin. Zbytek skupiny se rozběhl za nimi. Howland jim v jejich tempu nestačil a zůstal pozadu. Všechno se událo velmi rychle. Kůň Eddarda Starka byl zraněn a splašeně začal utíkat i s jezdcem zpět. Viděl, jak Martyn Cassel zarazil svoje kopí hluboko do těla jednoho z nepřátel i jak jej jeden dalších téměř rozetnul vedví. Viděl sera Ryswella sraženého k zemi Starkovým koněm, jak se lord Dustin s Ethanem Gloverem vrhli na jednoho z bílých rytířů a jak se druhému postavil Theo Wull. Vůl, proti někomu tak zkušenému neměl nejmenší šanci.

Howland zachytil uzdu Starkova koně a pokusil se jej zastavit. Do obličeje jej přitom zasáhla pořádná sprška krve tryskající z otevřené rány na koňském krku. Koně nezastavil, jen zpomalil, ale dost na to, aby z něj lord Stark zvládl seskočit, či spíše spadnout. Sám při tom byl lordem Starkem sražen. Howland se vyprostil a vstal. Dost brzo na to, aby viděl, jak William Dustin i Ethan Glover podlehli oběma rytířům, a dost pozdě na to, aby jim mohl nějak pomoci. Mraky se začínaly trhat. Lord Stark se sbíral ze země o poznání hůře. Bylo vidět, že je po pádu notně otřesen a není schopen se zorientovat. Podle počínání obou rytířů Howland poznal, že si nepřejí zanechat žádné svědky, kteří by o jejich skryši věděli. Oba rytíři vykročili k nim a bílou barvu jejich oděvů doplňovala rudá krev a na ní přichycený temný prach. Howland si pomyslel, jestli paprsky slunce, které prorazily mraky, jsou poslední, které v životě uvidí.

„*Oni nemstí smrt krále, oni někoho hlídají...*“, uvědomil si Howland, „*a je-li to skutečně Lyanna, tak... oni nevědí, kdo jsme*“, dokončil myšlenku s úděsem. Odhodil nepotřebný meč a tasil dýku. S ní rozpáral černý plášť lorda Starka a pod ním se objevil šedý zlovk na bílém poli. „*Lord Stark*“ zakřičel v zoufalém pokusu směrem k bližšímu z obou rytířů královské stráže.

/09/ 283 PD

Hvězdopádký přístav

Lord Eddard Stark, pán

Zimohradu

Eddard stál v přístavu a dlouze hleděl za odplouvající lodí. Na jeho oděvu nebylo nic, co by jej spojovalo s prožitou válkou nebo šlechtickým titulem. Oděn v běžný šat kupců a čerstvě oholen a ostříhán plně zapadal do přístavního mumraje. Viděl, jak na hlavní stěžeň stoupá velká obdélníková plachta se svislými pruhy bílé a červené barvy. Silný ranní vítr se opřel do plachty, z vody se zvedla vesla a loď začala nabírat na rychlosti. Držela jižní směr a poté, co se vzdálila od zrádných skalisek u pobřeží Dorne, začala se zvolna stáčet k západu.

Věděl, že spolu s lodí se mu vzdaluje k obzoru část rodiny, ale nebylo zbylí. Slib daný sestře v její poslední hodině pro něj byl nad všechny ostatní. Posvátný a neporušitelný. Krom toho malá Daemona nesla příliš mnoho Rhaegarových znaků, než aby na Zimohradu unikla pozornosti a kdyby dítě uviděl Robert, těžko domýšlet následky. Zatímco bílá barva prvních vlásků mohla časem ztmavnout, fialová barva očí byla nezpochybnitelná. Malá Daemona nyní odplouvala na lodi mizící v dáli v doprovodu muže a ženy podobně nezvykle fialových očí. S dvojicí v šatu malého lidu, přesto však velkého rodu. V sourozencích kolovala krev staré Valyrie, krev stejně stará jako Rhaegarova nebo Eddardova.

Eddard Stark se usmál, vzpomněl si na divadlo, které musel sehrát. Pro celý svět museli být Gerold Hightower i Arthur Dayne mrtví. Oba odložili své bílé pláště a brnění, ale jejich služba neskončila. Arthur věděl, že by zpráva o jeho smrti zlomila jeho sestře srdce. A Eddard měl Asharu stále rád, ačkoli jej povinnosti a slib již pojily ke Catelyn Tully. Catelyn Tully-Stark. Věděl, že musí něco udělat a to něco byla právě návštěva Hvězdopádu, vrácení Úsvitu a zasvěcení Ashary do celého příběhu... no, do celého ne, jen do toho co potřebovala vědět - víc dětí než Daemonu nikdy nezmínil. Arthur svojí sestru znal dobře. Věděl, že s poslem špatných zpráv nebude chtít mluvit, proto Eddardovi poradil, ať jí řekne veršík, který jí složil za jejich dětských let:

Velký bratr sestru chrání,

ať jdou lesem nebo strání.

Úplná hloupost, pomyslel si Eddard a přitom to fungovalo. Arthur se tehdy obával, že by jeho sestra dost možná skončila se životem, kdyby se dozvěděla, že zemřel právě rukou Eddarda Starka. A když se rozhodla vyrazit raději do neznáma se

svým bratrem, nebylo nic jednoduššího, než nechat všechny si to myslet. Eddardovi probleskla hlavou otázka, co vlastně Ashara do těch šatů zabalila. Měl se jí zeptat. Ted' už k tomu asi nikdy nebude mít příležitost.

Eddard odvrátil zrak od širých dálav a modří Jižního moře a pomalu se po molu vydal zpět. Prkna pod jeho nohama lehce klapala, vrzala a prohýbala se. Slaná vůně moře mu naplňovala nos a hukot vln se skřehotáním racků uší. Lord Eddard Stark se nyní cítil volněji. Část svého slibu již splnil. První Lyannina dcera Maegora tou dobou mířila s velitelem Hightowerem do Vysoké zahrady s příslibem, že se o ní Tyrellové postarají jako o vlastní. Ostatně Hightowerové z Oldtownu byli významnými vazaly Tyrellů a lady Alerie, manželka vládce Vysoké zahrady, Mace Tyrella, byla Geroldovou neteří. Takovéto detaily samozřejmě vyjednávání velmi usnadňují.

Eddard již věděl, jak vysvětlí dítě, které si přiveze z války na Zimohrad. Prohlásí je za své a matku zatají. Jednu dobu zvažoval, že by za ní prohlásil nějakou rybářskou dívku, kojnou Willu, nebo lady Asharu, ale nebezpečí, že by se někdo začal vyptávat a usvědčil jej na základě nesrovnalostí, bylo příliš velké. Byl rozhodnut na jakýkoli dotaz reagovat ledovým mlčením a neříci víc ani své vlastní ženě. Ne nyní, možná za rok, za dva. Raději zvolit vlastní hanbu, než vystavit nebezpečí Lyannino dítě. Zbývalo již jen vybrat vhodné jméno. Aemon rozhodně nezní seversky. To by tomu malému mohl rovnou do ruky přiložit detailní rodokmen zpracovaný nejlepšími mistry Citadely, směřující přímo k Aegonu Dobyvateři. Kdepak, musí vybrat jiné jméno. „*JON*“, napadlo jej náhle a věděl, že nic lepšího nevymyslí. Bylo to to nejbližší jeho skutečnému jménu, co jej napadlo a navíc se to jméno dalo vysvětlit Eddardovou úctou k Jonu Arrynovi.

Eddard si pomyslel, jestli děvčata dostanou jména alespoň trochu podobná svým původním, Maegora u Tyrrelů či Daemona u Dayneů, ať už ji vezou do Stromoviny, nebo kamkoli jinam. Tři děti, tři cesty, tři různé osudy před nimi. Nikdy nepoznají svého otce, největšího z draků, které Eddard znal a stěží si vzpomenou na svou matku z ledového království severu, kterou jim osud tak záhy vzal. Snad je takto čeká šťastnější budoucnost, než pod standartou s tříhlavým drakem.

¹ Vážený čtenáři, dovol pár slov úvodem.

Povídku jsem vzal poněkud více „zu grunt“, jak se hezky česky říká. Považte sami: Obsahuje 11 kapitol, objeví se v ní ne méně než čtyři desítky postav,

pokrývá období Války Usurpátora s výraznými přesahy před vypuknutí povstání, tak daleko po jeho skončení. Přes 7.800 slov a 48.000 znaků napovídá, že povídka má více než 26 normostran textu. Z toho důvodu bych si dovolil nastínit několik možností, jak povídku číst:

Pro nejotrlejší čtenáře samozřejmě navrhuji pečlivé čtení na jediný zátah se zamyšlením se po skončení každé kapitoly a to od začátku do konce v pořadí, v jakém jsou kapitoly sestaveny, neb jsem dbal na to, aby vysvětlení klíčových kapitol vždy přišlo až později, v době, kdy laskavý čtenář tuší, kam příběh směřuji. Takového čtenáře bych pak rád požádal o zpětnou vazbu, neb přestože myslím, že mi všechny události do sebe nakonec zapadly, jistotu nemohu mít nikdy

Pro otrlé navrhuji vynechat z předchozího pečlivost, jeden zátah a zamyšlení. V libovolné kombinaci.

Přestože pevně doufám, že drtivá většina čtenářů se bude řadit do předchozích dvou skupin, existují i méně vhodné, o to jednodušší způsoby čtení.

Pro čtenáře, který se nechce namáhat s přemýšlením, v kterém období se která kapitola odehrává je pak připraveno číslování kapitol v chronologickém pořadí. Takový se však ochudí o dějové zvraty a některé kapitoly budou více než zbytečné (zvláště poslední dvě).

A samozřejmě pro čtenáře, který nechce čtení věnovat přehršel času, ovšem chce přechází alespoň část pro objektivitu hodnocení, mohu doporučit třetí kapitolu od konce, kterou považuji za nejvydařenější, a obsahuje klíčový děj povídky.

Rád bych připomenul, že některé události se na první pohled ne zcela shodují s tím, co známe z Písně ohně a ledu, takové drobnosti a důvody jejich dezinterpretace či snad jen zatajení Martinem však doufám vysvětluje zbytek povídky.

A přiznám se, věcem jako například pozdrav překladatelce v Barristanově kapitole se nedalo odolat. Čtenář českého překladu pochopí, divák seriálu nikoli.

S pozdravem pro IceFire,

(prozatím tajemný) autor dílka.

PS: Každá kapitola je pro jednoduchost uvedena několika základními informacemi, např:

/54/ 300 PD Hrůzov Ramsey Bolton, nejcharakternější postava ságy

/54/ – 54. kapitola v chronologickém řazení

300 PD – rok 300 Po Dobytí – roky jsou počítány od přistání Aegona Dobyvatele

Hrůzov – zde zhruba by se tato kapitola odehrávala

Ramsey Bolton – k jeho pohledu a úvahám by kapitola byla převážně směřována pře

nejcharakternější postava ságy – to jen když chci vypíchnout nějaký podstatný detail

Dějinné souvislosti ságy a řazení kapitol povídky

Pro řazení kapitol je pro jednoduchost použito jejich chronologické /05/ pořadí

Začátek roku 268 PD

Narození Lyanny Stark

Začátek roku 281 PD

Turnaj v Harrenově

Smrt Rickarda a Brandona Starka

Začátek roku 282 PD

Kapitola /01/

Začátek rebelie

Začíná obležení Bouřného konce (Mace Tyrell a Paxter Redwine)

Začátek roku 283 PD

Bitva zvonů

Kapitola /02/

Bitva na Trojzubci

Dobytí králova přístaviště

Prolomení obležení Bouřného konce

Kapitola /03/

Kapitola /04/

Korunovace Roberta Baratheona

Eddard Stark nalézá Lyannu + Kapitoly /05/ + /06/

Eddard Stark předává ve Hvězdopádu Úsvit + kapitoly /07/ + /08/ + /
09/

Drobná časová prodleva

Začátek roku 298

Začíná děj knihy Hra o trůny

Eddard Stark přijíždí do Králova přístaviště

Kapitola /10/

Spousta děje popsaného ságou

Začátek roku 300

Děj knihy Bouře mečů (doufám)

Jon Snow je jmenován Lordem velitelem Noční hlídky

Kapitola /11/